

NEOPELLE

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις
καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Γ' δροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀρ. Τεύχ. 17 — 4 Φεβρουαρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣ ΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ Μή-
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικοῦ) Δρ. 160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀπρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιώ-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας):
ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Ὅπως καὶ στὰ προηγούμενα τεύχη ἐγράψαμε,
λόγω τῶν μεγάλων δαπανῶν ποὺ ἔχει ἡ ἔκδοσις
τοῦ Περιοδικοῦ, ἀναγκάσθηκε ἡ διεύθυνσίς του
νὰ αὐξήσῃ λίγο τὴν τιμὴ του.

Οἱ Φαλαγγίτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπα-
νεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ στρατιώ-
ται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἓνα ἔτος
(συνδρομὴ ἑτησίᾳ), πρέπει ν' ἀποστείλουν 160
δραχ. ἂν θέλουν γιὰ ἕξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς
μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ
εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαριζομένη ἀνάλογα μὲ τὰ
χρονικὰ διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινοτήτας, Σχολικὰς
Ἐφορίας, Ἐταιρίας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενι-
κῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δι-
καίου ἡ ἑτησίᾳ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Οἱ Δήμοι καὶ Κοινοτήτες καὶ οἱ Σχολικὲς Ἐ-
φορίες, ὅσες δὲν ἔχουν πληρώσει μέχρι σήμερα,
πρέπει νὰ ἐμβάσουν δραχ. 200. Ἀπὸ τοῦ προσε-
χοῦς Ἀπριλίου ὅμως πρέπει νὰ γράψουν στὸν
προϋπολογισμό τους 300 δραχ. γιὰ κάθε ἑτησίᾳ
συνδρομῇ.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρό-
τερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μι-
κροὺς συνδρομητὰς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώ-
τας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσις νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη
συνδρομὴ των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ
δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατί εἶναι
ἀδύνατη ἡ παρακολούθησις των μέσα σὲ χιλιά-
δες συνδρομητὰς.

Ἡ συνδρομὴ ἀπαραίτητο εἶναι νὰ συνοδεύε-
ται ἀπὸ ἓνα μικρὸ σημείωμα, στὸ ὁποῖο νὰ γρά-
φεται τί ἀντιπροσωπεύει τὸ ἀποστελλόμενον πο-
σόν. Αὐτὸ γίνεται εὐκόλα, ἂν ἡ ἀποστολὴ γίνε-
ται ταχυδρομικῶς, ὅποτε ἡ σημείωσις μπορεῖ νὰ
γράφεται στὸ στέλεχος τῆς ἐπιταγῆς.

Πρέπει νὰ προσεχτῇ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσις
ποῦ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταὶ μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως.

Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριὸ ἐπαρχία καὶ
Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ
διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑ ΚΑΤ'ΕΞΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣ'ΩΣ

Εσωτερικοῦ μ χρι Δραχμῶν	100.000.—		Κεφάλαιον Καταθετῶν	Δραχ. 3.300.000.000
Ἐξωτερικοῦ » »	500.000.—		» Ἀποθεματικὸν . . . »	280.000.000

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς
ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους.

Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιῶνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται.

Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου καταθέσεων, ἥτοι δραχ. 33.500, δὲν κατάσχεται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν

Οἱ κουμπαράδες τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου εἶναι τὸ καλύτερον καὶ προσφορώτερον μέσον
οἰκονομίας.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 2 Αγορά
ΗΜΕΡΟΜ. 24-10-81
ΑΡΙΘ. 30 354

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗ-
ΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡ-
ΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

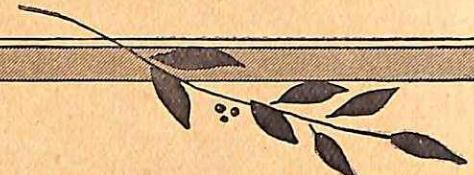
ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ 4^{ΗΣ} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Β'.

Προσεπάθησα εἰς τὸ προηγούμενον νὰ ἐξη-
γήσω τὸ νόημα τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγού-
στου. Καὶ νομίζω ὅτι τὸ ἐξήγησα περισσότερον
ἀπὸ τὴν πιστότητα τῆς ἐρμηνείας τῶν πραγματο-
ποιήσεων της παρὰ ἀπὸ τὴν ἔφεσιν τῶν ἐργατῶν
της. Τὸ λέγω αὐτό, μ' ὅλο ποὺ πιστεύω πῶς ἡ δύ-
ναμις τῆς ψυχικῆς ἐφέσεως τῶν ἐργατῶν της
δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἰσχυρὰ καὶ πραγματικὴ,
ἀπὸ τὰ πραγματοποιημένα ἔργα. Ἀλλ' ὅμως τί-
ποτε δὲν πραγματοποιοῦν τὰ χέρια, ἂν δὲν τὸ
κατακτήσῃ πρῶτα ἡ ψυχὴ. Αὐτὸ ποὺ ἔχουμε νὰ
πραγματοποιήσουμε εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι μέγα
καὶ δυσχερὲς ἔργον καὶ ἔργον μακρᾶς προσπα-
θείας, μακρᾶς πνοῆς. Θὰ χρειασθῇ ἐπομένως καὶ
τῶν χερῶν μας τὴν δύναμιν ὅλην, ἀλλὰ καὶ τῆς
ψυχῆς μας ὅλην τὴν ἔφεσιν. Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω
ἐπίμονα: Ὅπλισθητε μὲ θάρρος, πολλαπλασιά-
ζετε τὴν ψυχικὴν ἀντοχήν σας, χαλυβδώνετε τὴν
ὑπομονήν. Εἶναι εὐκόλον νὰ κρημνίζῃ κανεὶς τυ-
φλῶς καὶ νὰ μεθύσκειται ἔπειτα μὲ τὴν ταχύτητα
τοῦ θριάμβου του. Τὸ δύσκολον εἶναι νὰ ἀνοικο-
δομῇ. Ἀκόμη δυσκολώτερον ν' ἀνοικοδομῇ συν-
τηρῶν. Ἡμεῖς ἐξελέξαμεν τὸ δυσκολώτερον. Ἡ

ἱστορικὴ μας εὐγένεια μᾶς ἐπέβαλεν αὐτὴν
τὴν ἐκλογὴν. Κάθε βάρβαρος θὰ ἐξέλεγε τὸ πρῶ-
τον. Ἐπάνω μας ὅμως βαρύνουν αἱ ὑποχρεώσεις
ἱστορίας τριάκοντα αἰώνων, καὶ ἡ ἐγγύησις τῆς
ἐπιτυχίας μας κρύπτεται ἀκριβῶς εἰς τὴν σοφίαν
τῆς ἱστορικῆς πείρας, ποὺ εἶναι ἐναποθηκευμένη
βαθύτατα εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Λαοῦ μας καὶ
ἐκδηλώνεται μὲ τὴν φυσικὴν ἡμερότητα καὶ τὸν
διαυγῆ ὀρθολογισμόν του. Ἄν ἔλειπεν ὁ ὀρθολο-
γισμὸς αὐτός, ἡ Χώρα θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε κατα-
σπαραχθῇ ὅχι μόνον μίαν φορὰν κατὰ τὴν τελευ-
ταίαν εἰκοσαετίαν.

Ὅ,τι ἀπομένει ἀκόμη νὰ ὑπερνηκθῇ εἶναι ὁ
δισταγμὸς καὶ ἡ ἐπιφυλακτικότητα. Δύο στοιχεῖα,
δύο στίγματα, θὰ ἔλεγον, τὰ ὁποῖα ἐνεκόλαψαν
εἰς τὴν κλειστήν φύσιν τοῦ χαρακτήρος μας, αἱ
συνεχεῖς κατὰ τὸ μακρὸν παρελθὸν πολιτικαὶ
ἀπογοητεύσεις. Ἡ πολιτικὴ μεταβολή, ἡ ὁποία
ἐπῆλθε τὸν Αὐγούστον τοῦ 1936, ἐπραγματοποίη-
σεν ἤδη ὄγκον ἔργων. Ἀπὸ τὴν ποιοτικὴν ἀνάλυ-
σιν τῶν ἔργων αὐτῶν, ἀπὸ τῶρα ἀκόμη, ἡμπορεῖ
κανεὶς εὐχερῶς νὰ κατανοήσῃ τὸ πνεῦμα των καὶ
νὰ προχωρήσῃ συνθετικῶς εἰς μορφικὴν ἀναπα-
ράστασιν τῆς αὐριανῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας. Ἀρ-

γεί βέβαια ακόμη ή πλαισιώσεις της προσπαθείας εις ώλοκληρωμένους θεσμούς. Τοῦτο ὀφείλεται καὶ εις αὐτὴν τὴν φύσιν της καὶ εις τὴν βραδύτητα μετὰ τὴν ὁποίαν κατασκευάζονται πάντοτε καὶ ὑποτάσσονται αἱ κεκτημένοι ἐξεις, ἀκόμη καὶ αἱ κακαί, πρὸ πάντων αὐταί, καὶ τὰς ἀναποδράστους ἀντιδράσεις, ἀπὸ τὸ ὁργανωτικῶς ἀπαρασκευάστον τῆς μεταβολῆς, ἡ ὁποία ἐπεταχύνθη διὰ τὰς προληφθεῖν, ὡς ἔχουν ὄντως προληφθῇ, δεινὰ μέγιστα. "Ο,τι παρελείφθη, θὰ προστεθῇ ἐκ τῶν ὑστέρων. "Ο,τι ἀποκλείεται εἶναι ἡ παλινδρόμησις. Διὰ τὴν μορφικὴν ὁλοκλήρωσιν τῶν νέων θεσμῶν θὰ χρειασθῇ νὰ προηγηθῇ ἡ διαμόρφωσις πολιτῶν νέου τύπου.

Ἡ ἀποστολή μας, ἡ ἀποστολή σας, ἡ ἀποστολή τῆς Ἑθνικῆς Νεολαίας, ἐδῶ ἔγκειται ἀκριβῶς. Εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν νέων πολιτῶν τῆς μεταβολῆς. Ὁ ἀγὼν σας εἶναι ἀγὼν πνεύματος, διότι καὶ τὸ πρόβλημα ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ εἶναι πνευματικόν, πρὸ παντὸς διότι πνευματικαί εἶναι αἱ πηγαὶ κάθε μεταβολῆς εἰς τὴν ἱστορίαν. Κρίνετε ὀλιγώτερον καὶ προσπαθῆτε νὰ θέτετε ἀνὰ πᾶσαν ὥραν τὸν ἑαυτὸν σας ὑπὸ κρίσιν. Ζητῆτε περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἑαυτοὺς σας, διὰ νὰ δικαιωθῆτε νὰ περιμένετε ἀπὸ τοὺς ἄλλους πολλὰ. Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ὥραν τῆς προσφορᾶς. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς ἀμοιβῆς, ὁ καθεὶς θὰ ἀμειφθῇ κατὰ τὴν προσφορὰν του. Ἀλλὰ μήπως χρειάζεται ἀμοιβὴ δι' ἐκείνους, ποὺ ἐκπληροῦν συνειδητὸν χρέος; Τὴν ἀμοιβὴν μας δὲν θὰ περιμένωμεν νὰ μᾶς τὴν δώσουν. Θὰ τὴν ἔχωμεν, ὅταν τὸ χρέος ἔχῃ ἐκτελεσθῇ, ὅπως τὴν ἔχομεν ἤδη, κάθε στιγμὴ ποὺ ἐκτελούμε τὸ χρέος μας. Πρέπει νὰ μάθωμε νὰ ὑπηρετοῦμε τὰς ιδέας μας καὶ τὴν Πατρίδα, ὅπου στεκόμεθα καὶ εἰς πᾶσαν ὥραν. Πρέπει νὰ μάθωμε ν' ἀφαιροῦμε τὸν ἑαυτὸ μας, ὅταν πρόκειται νὰ ὑπηρετοῦμε τὰ κοινά. Πρέπει νὰ γίνωμε ὑποδείγματα ὅσοι πρωτοποροῦμε, διὰ νὰ ἔχουν οἱ ἄλλοι, οἱ βραδυποροῦντες, τὶ νὰ ἀκολουθήσουν καὶ τὶ νὰ μιμηθοῦν. Ἡ ἀμοιβὴ θὰ ἔλθῃ μόνη της καὶ ἂν δὲν μᾶς προφθάσῃ, θὰ τὴν μοιρασθοῦν οἱ ἐπιγιγνόμενοι. Χρειάζεται νὰ δώσουμε πλάτος εἰς τὰς ἐπιδιώξεις μας. Ὡς τώρα ὁ ἀτομισμός μας ἦτο πολὺ στενός. Τὸ Κράτος, τὸ παλαιὸν Κράτος, συνήργει μετὰ ὅλα του τὰ μέσα εἰς τὸ νὰ τὸν στενεύῃ. Σήμερα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀντιδικῇ κανεὶς μετὰ τὸ

Κράτος, διότι τὸ Κράτος τείνει νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τὴν ὀρθὴν του θέσιν, ἐκεῖ ὅπου ὤφειλε νὰ εὐρίσκεται πάντοτε, εἰς τὴν θέσιν τοῦ κοινοῦ φροντιστοῦ. Θὰ τὸ βοηθήσωμεν ὅλοι εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχῃ ταχύτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον τοὺς σκοποὺς του. Εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἴσης στοργῆς του ὀφείλομεν τὴν ἴσην ὑποταγὴν. Βεβαίως τὸ Κράτος εἶναι δύναμις καὶ ἡμπορεῖ νὰ διατυπώσῃ καὶ νὰ πραγματοποιῇ τὰ αἰτήματά του ὡς ἀξιώσεις.

Ἄλλ' ἡ γονιμότης τῶν πραγματοποιήσεων τοῦ Κράτους πολλαπλασιάζεται ὅσον προθυμότερα καὶ συνειδητότερα ἀποκρίνεται εἰς τὰ αἰτήματά του ἡ λαϊκὴ συνείδησις. Ἡ Ἑλλάς ἔχει ἱστορικῶς καθυστερήσει καὶ ἔχει ἀνάγκη νὰ προχωρῇ μετὰ γοργὰ βήματα, διὰ νὰ συγχρονίσῃ καὶ ἀρτιώσῃ τὸν ὑλικὸν πολιτισμὸν της. Λέγομεν τὸν ὑλικόν, διότι ἀπὸ ἀπόψεως ψυχικῆς καλλιέργειας καὶ ἠθικοῦ βάθους, ποιοτικῶς τουλάχιστον, ὁ Ἑλληνισμός, καὶ ἂν δεχθῶμεν ἀκόμη ὅτι δὲν ὑπερέχει, οὐδόλως, πάντως, ὅστερ' ἐπέναντι οἰουδῆποτε Ἑθνῶν εἰς τὴν ὑφήλιον. Ἀπὸ ἀνατολῶν τῆς ἱστορίας ἡ γεωγραφικὴ μας περιοχὴ, καὶ εἰδικῶς αἱ ζῶναι ποὺ περιέβρεχεν ἡ Ἀνατολικὴ Μεσόγειος, ὑπῆρξαν καὶ παρέμειναν τὸ λίκνον τοῦ ἐκλεκτοτέρου ἀνθρωπίνου εἶδους. Καὶ σήμερα πάλιν, πολυτιμότερον κεφάλαιον καὶ ὑπερτάτη ἐγγύησις εὐδωσέως τοῦ ἄθλου ποὺ ἐπιχειρεῖ ἡ Ἑλλάς, εἶναι οἱ Ἕλληνες. Ποιὸς ἡμπορεῖ νὰ ἀμφισβῆσθῃ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν; Μήπως, ἄλλως τε, ἐπιχειροῦμεν ἔργα δυσχερέστερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἐπραγματοποιήσαμεν κατὰ τὴν πρόσφατον ἱστορίαν μας; Πρὸ 118 ἐτῶν ὁ Ἑλληνισμός δὲν εἶχεν οὔτε γωνίαν γῆς ἰδικῆν του. Καὶ πρὸ 110 ἐτῶν, ἡ μικρὰ ἐστία, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησεν ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν του κληρονομίαν, παρουσίαζε τὴν εἰκόνα καπνίζοντων ἑρειπίων. Ἡμποροῦν νὰ συγκριθοῦν τὰ μέσα, μετὰ τὰ ὁποῖα ἤρχισε τότε ἡ κρατικὴ συγκρότησις, μετὰ ἐκεῖνα ποὺ διατίθεται σήμερα τὸ Ἑθνος; Ἐπὶ πλέον, οἱ ἄνδρες θέτει σήμερα τὸ αἶθρον νὰ συγκροτήσῃ οἱ ὅποιοι ἐκλήθησαν πρὸ αἰῶνος νὰ συγκροτήσουν τὴν Ἑλληνικὴν πολιτείαν, ἐβαρύνοντο μετὰ τὴν πρόσθετον ὑποχρέωσιν νὰ ἀγρυπνοῦν διηγετὰς ἐπὶ τῶν τειχῶν τοῦ μείζονος τμήματος τοῦ Ἑθνῶς, ποὺ παρέμενε ἀλύτρωτον. Δὲν πλεονεκτοῦμεν, ἐπομένως, μόνον ὡς ἀριθμὸς, ὡς ἐκτακτοὺς, ὡς πλάτος ἀπέναντι τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους

τοῦ 1838. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως διαφορᾶς ὑποχρεώσεως. Ἐμειονεκτήσαμεν ὅμως ὡς πίστις. Σήμερα πλέον ὄχι. Χθὲς ὅμως;

Μήπως ἐλησμονήθη ὅτι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ Λαοῦ ὡς πρὸς τὴν ἱκανότητα τοῦ Κράτους νὰ κατορθώσῃ νὰ προασπίσῃ ἀποτελεσματικῶς τὴν ἀκεραιότητα τῆς χώρας δὲν εἶχε βαθύτατα κλονισθῇ; Καὶ ὅμως ἔζη ἡ γενεὰ τοῦ 1912, ἡ ὁποία ἐκκινήσασα πᾶν πλοῦς ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν, ὑπερέβη τὸν Ὀρβηλὸν καὶ τὴν Ροδόπην καὶ ἔφερε τὰ ὅρια τοῦ Κράτους εἰς τὸν Νέστον καὶ πέραν, πολὺ πέραν κατόπιν...

Ἐπὶ πλέον συνετελέσθησαν ἐν τῷ μεταξύ τόσαι μεταβολαί, ποὺ ἐπύκνωσαν τὴν ἐθνικὴν δύναμιν εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ εἰς τὴν Θράκην. Τὶ ἐξηγεῖ λοιπὸν τὸν κλονισμὸν τῆς ἐμπιστοσύνης; Τὶ ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐλάττωσιν τῆς αὐτοπεποιθήσεως τοῦ Ἑθνῶς; Ἀπὸ τὴν ἐλάττωσιν τῆς πίστεως τοῦ πρὸς ἑαυτό. Ἀπὸ τὸν θρυμματισμὸν τοῦ κατὰ κόμματα, καθ' ὁμάδας, κατὰ ἐπαγγέλματα, κατὰ κοινωνικὰς διακρίσεις καὶ κοινωνικὰς δοξασίας. Σήμερον ὑπερενικήσαμεν τὸν θρυμματισμόν. Δὲν τὸν ἀνεχαιτίσαμεν μόνον. Τὸν κατεβάλαμεν καὶ τὸν καταβάλλομεν καθ' ἡμέραν.

Ὁ Ἑλληνισμὸς ἀνασυγκροτεῖται εἰς ἐνότητα, ἀνασυγκροτεῖται εἰς πίστιν. Καὶ ἡ ἀνασυγκρότησις τῆς πίστεως πολλαπλασιάζει τὸν δυναμισμόν του. Ὅ,τι ἔχομεν νὰ κάμωμεν τώρα, ὅσας δυσκολίας καὶ ἂν ἐμφανίσῃ, εἶναι πάντως ἀπείρως εὐχερέστερον ἀπὸ ὅσα ἐπεχειρήσαμεν τῷ 1912, τῷ 1917, τῷ 1920.

Ἡ Ἑλλάς ἔχει σήμερον ἀνάγκη ἐργασίας ἐντατικῆς, δραστηρίας, ὁργανωμένης, μεθοδικῆς, ἐργασίας, ἡ ὁποία πρέπει νὰ προσφέρεται μετὰ προθυμίαν καὶ μετὰ ἐγκαρτέρησιν εἰς ὅλα τὰ στάδια καὶ εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς. Ὅχι πλέον ὡς καταναγκασμός, οὔτε ὡς ἐμπορεύσιμον ἀπλῶς εἶδος, ἀλλ' ὡς ὑπηρεσία, ἀπὸ πληρότητα συνειδήσεως, ὡς ἅγιον χρέος πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἐπαύριον. Σήμερα πλέον εἶναι καιρὸς νὰ γίνῃ συνείδησις κοινὴ, ὅτι τὸ ἐργάζεσθαι ἰσοῦται πρὸς τὸ «ἀμύνεσθαι περὶ Πάτρης». Αὕτη ἡ συνείδησις καὶ ἀκόμη ἡ συνείδησις ὅτι ἡ ἱερότης τῆς ἐργασίας δὲν κρίνεται ποτέ ἀπὸ τὸ εἶδος οὔτε ἀπὸ τὴν ποιότητα τῆς ἐργασίας καὶ ὅτι, τοῦναντίον, ὅσον βαρύτερος ὁ μόχθος, τόσο ἱερώτερος, καὶ τέλος μία τρίτη, ὅτι τὸ ἀνέργως ζῆν προσάπτει ἀτιμίαν, συνθέτουν νέον κώδικα

ζωῆς, ποὺ φθάνει αὐτὸς μόνον, ὄχι ὑλικῶς, ἀλλὰ καὶ ἠθικῶς νὰ ἀναγεννήσῃ τὸν κόσμον. Διότι ἡ ἀξία τῆς ἐργασίας, ἂν εἶναι πολύτιμος ἀπὸ τὴν ἀποτίμησιν τῶν ὑλικῶν ἀξιῶν ποὺ παράγει, εἶναι ἀνεκτίμητος ὡς παράγων διαμορφώσεως ἡθους.

Μετὰ τὴν ἐργασίαν θὰ κατακτήσωμεν ὁλοκληρωτικὰ τὴν γῆν μας. Θὰ ζωογονήσωμεν ὅλους τοὺς πόρους της. Θὰ κάμωμεν νὰ λειτουργήσουν ὅλαι αἱ φυσικαὶ πηγαὶ τοῦ πλοῦτος, ποὺ κλείουν ἡ στερεὰ καὶ αἱ θάλασσά μας καὶ συγχρόνως θὰ καλλιεργήσωμεν, θ' ἀναπτύξωμεν, θὰ χαλυβδώσωμεν τὰς ἐμφύτους ἀρετὰς τοῦ Λαοῦ μας. Δι' ὅλα αὐτὰ ἐπιβάλλεται νὰ πνεύσῃ πνεῦμα πίστεως, αἰσιοδοξίας καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Τὸ πνεῦμα αὐτὸ θὰ τὸ καλλιεργήσετε σεῖς.

Τὸν σπινθῆρα τῆς ἐλπίδος ποὺ ἐξεπορεύθη ἀπὸ τὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου θὰ τὸν πάρετε, θὰ τὸν αὐξήσετε μετὰ τὴν ἰδικὴν του ἑκαστός πνοήν, διὰ νὰ τὸν κάμετε φλόγα μεγάλην, ποὺ θὰ λαμπαδιάσῃ, ὥστε νὰ ἀντιφλογισθοῦν ἀπὸ τὴν χαρούμενην ἀνταύγειάν της ὅλα τὰ μέτωπα καὶ ὅλα τὰ πρόσωπα, ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος. Ἡ μεταβολή, ἡ ὁποία ἀφῆρσεν ἀπὸ τὰ ἄτομα τὴν ἀνευ περιορισμοῦ καὶ μέτρου κακοποιὸν ἀσυδοσίαν, δίδει εἰς ὅλους ὅσῃν θέλουν ἐλευθερίαν, διὰ νὰ τὴν χρησιμοποιοῦν διὰ τὸ καλόν, διὰ τὴν δημιουργίαν, διὰ τὴν πρόδον.

Σήμερα ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἴμεθα ὅσον ποτε ἐλεύθεροι εἰς τὸ νὰ κατεργαζώμεθα τὸ ἀγαθόν. Ἀς τὴν χρησιμοποιήσωμεν τὴν ἐλευθερίαν αὐτὴν θαρραλεώτερα, γονιμώτερα, ἡρωικώτερα δι' ὅλους. Διότι κάθε ἔργον ἀληθινὸ καὶ μεγάλο ἀπαιτεῖ ἡρωισμόν. Συγχρόνως ὅς ἐργασθῶμεν μετὰ φρόνημα, μετὰ μέθοδον, μετὰ ἐνθουσιασμόν, διὰ νὰ παρασκευάσωμεν τὴν Πατρίδα αὐτὴν ἱκανὴν νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν προκοπὴν τῶν ἐπιγιγνόμενων.

Ἀς ἐνώσωμεν τὰς δυνάμεις καὶ τὰς θελήσεις ὑπὸ τὴν ἐνιαίαν Ἑλληνικὴν στέγην, ὑπὸ τὸν Βασιλέα, ὑπὸ τὸν Ἀρχηγόν, διὰ τοὺς ἀνανεωθέντας σκοποὺς τοῦ Ἑθνῶς. Ὁ πολιτισμὸς θὰ ἔλθῃ, ὅταν ἡ κατεργασία τῶν ψυχῶν προχωρήσῃ, ὅταν ἡ ὁργάνωσις τῶν δυνάμεων συντελεσθῇ. Θὰ ἔλθῃ κατὰ τὸν ἴδιον φυσικὸν τρόπον μετὰ τὸν ὁποῖον σκάζει τὸ ἄνθος καὶ πλέκεται ὁ καρπὸς εἰς τὴν καλλιεργημένην γῆν. Καὶ θὰ φωτίσῃ πάλιν τὸν κόσμον μετὰ τὴν πληρότητα τοῦ εἶδους του καὶ τοῦ κάλλους τοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κδς

Ο κ. Πρωθυπουργός παρακολουθών εις την Σχολήν Καλογραιών την δοθείσαν έορτήν υπέρ της στολής του Φαλαγγίτου.

Εξο Περιδωριον

ΓΙΑ ΤΑΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΑΣ

Ανάμεσα στα τόσα θαυμαστά έργα του Νέου Κράτους συγκαταλέγεται και το Κέντρον Έργαζομένης Γυναικός, τμήμα της Έργατικής Έστίας.

Το Κέντρον αυτό είναι πολύτιμο καταφύγιο των έργαζομένων κοριτσιών, είναι μία δασις στη ζωή κάθε κοπέλλας που βγήκε στη βιοπάλη.

Μιά καθαρή, άνετη, ζεστή, χαρούμενη γωνιά, ένα πρόχειρο και ασφαλές καταφύγιο, γιά να περάση μία κοπέλλα το μεσημέρι της σέ μία άτμόσφαιρα οικγενειακή, ευχάριστη, άξιοπρεπή. Καί το λιτώτερο φαγητό γίνεται χίλιες φορές πιό νόστιμο, πιό όρεκτικό, όταν τρώγεται με μουσική, κοντά σέ θερμάστρα, σέ καθαρά τραπέζια, σέ θαυμάσιες άναπαυτικές πολυθρόνες.

Η μέριμνα γιά το έργαζόμενο κορίτσι είναι μία από τις μεγάλες προσπάθειες του Νέου Κράτους. Το θαυμάσιον αυτό Κέντρον διευθύνεται από άνώτερη βαθμοφόρο της Έθνικής Οργάνωσης Νεολαίας, ή όποία έχει δώσει όλη της την προσωπικότητα γι' αυτό με άποτελέσματα άριστα.

Το Κέντρον της Έργαζομένης Γυναικός που άνοιξε τις πύλες του μετά την ιστορική Μετάβολή, έγινε σήμερα ένα από τα σπάνια ιδρύματα που συναντιζ κανείς στον τόπο μας. Κι' αυτό όφειλεται, όπως άνεφέραμεν πάρα πάνω, στην δραστηριότητα και μεγάλη φροντίδα της διευθυνούσης το Κέντρον άξιωματούχου της Ε. Ο. Ν.

Μία ώραία φωτογραφία του Κυβερνητικού Έπιτρόπου κ. Κανελλοπούλου κατά τους άγώνας άνωμάλου δρόμου της Ε. Ο. Ν. κατά την παρελθούσαν Κυριακήν.

«Δέν είσθε χρήσιμοι μόνον διά το μέλλον. Δέν είσθε μόνον μέλλον, είσθε και παρόν. Το σημερινόν Έθνος δέν άποτελείται μόνον από άνθρώπους ήλικιωμένους. Έχει ανάγκη να βλέπη τον ήλιον της ζωής, να βλέπη την φλόγα ή όποία θα του θερμαίνει τα στήθη».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

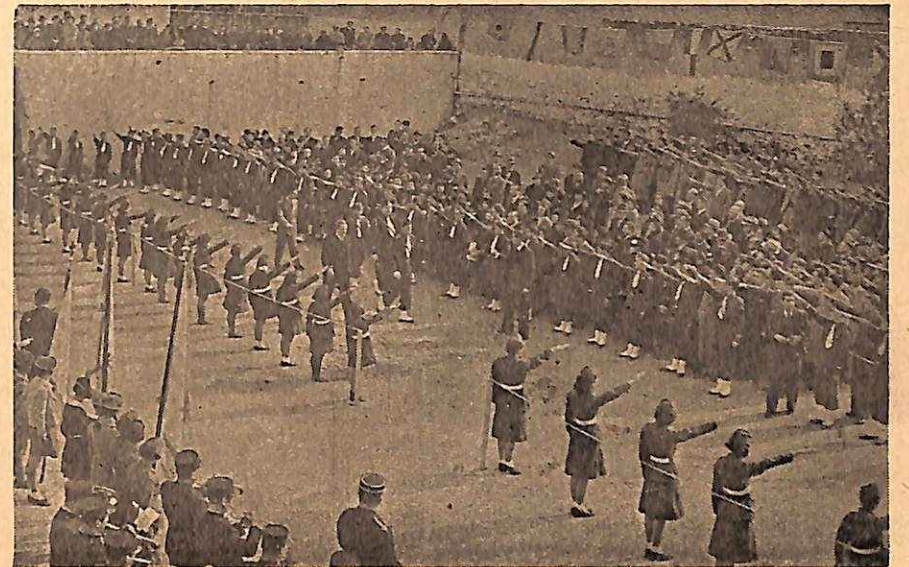
Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Η μαθητιώσα και σπουδάζουσα Νεολαία, μαζί με τον διανοούμενον κόσμον της Ελλάδος, έώρτασαν την παρελθούσαν Δευτέραν την έορτήν των Τριών Ιεραρχών, των ιδεωδών αυτών θεμελιωτών της Έλληνοχριστιανικής μορφώσεως. Ο γενικός αυτός έορτασμός μαθητών και διδασκάλων δέν είναι μόνον άφιερωμένος εις την μνήμην των τριών μεγάλων διδασκάλων της Χριστιανικής πίστεως και της Έλληνικής μορφώσεως. Είναι ο μεγάλος πανηγυρισμός του πνεύματος του Έλληνικού, που από τα βάθη των αιώνων και μέσα εις το άτελεύτητον μάκρος των έτών έσπινθηροβόλησε καταυγάζον με το φώς του όλόκληρον την Οικουμένην, διαλύον τα πρωτόγονα σκότη και δημιουργούν πολιτισμούς...

Ο Άρχηγός μας, διά της προσωπικής συμμετοχής του εις τας γενομένας συγκεντρώσεις, έδωσεν, ως Πρωθυπουργός του Νέου Κράτους, την όρθην σημασίαν εις τον έορτασμόν. Η αύστηρά του γλώσσα δι' ώρισμένας παραλείψεις και άπουσίας έδωσεν επίσης το μέγεθος της σημασίας αυτής.

«Πρό πάντων θέλω να διαπλασθοῦν ρωμαλέα τα σώματα όλων σας. Δέν μπορείτε να φτιάσετε οίκογένεια με σώματα καχεκτικά και άρρωστημένα. Μη λησμονείτε ποτέ ότι το ιδεώδες της φυλής μας ήτο όχι μόνον να παράγη μεγάλα πνεύματα, αλλά και ώραία δυνατά σώματα».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Οι μαθηταί των Δημοτικών Σχολείων Γ' Περιφέρειας άποδίδοντες τιμάς εις τον Κυβερν. Έπίτροπον κατά την έορτήν προς τιμήν του Άρχηγού.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Η Ε.Ο.Ν. εϋθύς από της ιδρύσεώς της έστρεψε την προσοχήν της εις τον άθλητισμόν. Τι έχει γίνει ως τώρα επάνω σ' αυτό το μεγάλο ζήτημα, είναι γνωστόν. Οι άθλητικοί της στίβοι ανά την Ελλάδα συνεχώς πυκνοῦνται και αί έπιδόσεις των Νέων μας κάθε μέρα παρουσιάζουν τας προόδους των.

Όμως τον άθλητισμό των κόλπων της ή Ε. Ο. Ν. δέν τον θέλει ξεχωριστόν από τον όλον Έλληνικόν Άθλητισμόν. Τον ίδιόν της τον θεωρεί συμπαραστάτην του και επικουρον της προόδου του και αυτήν ακριβώς την έννοιαν έχει ή προχθεσινή έγκύκλιος του Κυβερνητικού Έπιτρόπου. Την έγκύκλιον εκείνην, πηγάσασαν από το πνεύμα του Άρχηγού, έρχεται να έπιγραμμάτιση ή προχθεσινή Του απάντησις εις τον πρόεδρον των Άθλητικών Σωματείων ειπών μεταξύ των άλλων:

«Η Έθνική Νεολαία θα άποτελή την πηγήν, από την όποιαν θα προέρχεται όλον το ανθρώπινον υλικόν και από αυτήν σεις θα άντλήτε τα άναγκαία πρόσωπα...».

Οι Φαλαγγίται και Φαλαγγίτισσαι Άργολιδοκορινθίας διά των περιφερειακών των διοικητών κατέθεσαν στέφανον εις τον άνδριάντα του άειμνήστου Βασιλέως μας Κωνσταντίνου ΙΒ'.

Εξο Περιδωριον

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Η «Νεολαία» στην προσπάθειά της να βοηθήση έν παντί την «Έθνικήν Οργάνωσιν» της όποίας τυγχάνει, όχι μόνον το έπίσημον όργανον, αλλά και σάρξ εκ της ίδιας της σαρκός, εύρίσκεται εις την ευχάριστον θέσιν να άνακοινώση σήμεραν ότι μολονότι δέν άριθμεί εισέτι ζωήν μακράν, κατάρθωσε σύμφωνα με τας έμπνεύσεις και τας οδηγίας του Άρχηγού να έπιτύχη εκείνο το όποιον οϋδέν ίσως περιοδικόν κατάρθωσεν εις τον τόπον αυτόν άνέκαθεν: Να άποσπάση δηλαδή πλήρη και άμέριστον την έμπιστοσύνην της οίκογενείας, ώστε αυτή να έμπιστευεται την άνάγνωσιν της «Νεολαίας» εις τα τέκνα της, με την βεβαιότητα ότι προάγει το έργον της Έθνικής άγωγής και παιδεύσεως. Αυτό λέγουν αί χιλιάδες των έπιστολών των γονέων των άναγνωστών μας που καταφθάνουν καθ' έκάστην, αλλά και των καθηγητών και διδασκάλων της Ελλάδος, οΐτινες χρησιμοποιούν την ύλην της «Νεολαίας» ως συμπλήρωσιν του έργου του σχολικού βιβλίου.

Εις τοϋτο ακριβώς και εις το γεγονός ότι άποτελεί τον συνδετικόν κρίκον όλων των μελών της Έθνικής Οργάνωσης, δέον να άποδοθῇ ή τεραστία κυκλοφορία του περιοδικού μας εντός και εκτός της Ελλάδος. Κυκλοφορία την όποιαν οϋτε ως δειρον δέν ήδύνατο να φαντασθῇ Έλληνικόν έντυπον.

Η ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΤΗΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΑΣ

Ανάμεσα στα τόσα άλλα, πολλά και μεγάλα έργα της Έθνικης μας Κυβερνήσεως, αξίζει να μη μείνει απαρατήρητη μια ευγενική και γενναία χειρονομία για την καλυτέρευση της οικογενειακής έστιάς. Θέλω να πω για την υποχρεωτική διδασκαλία των οικοκυρικών μαθημάτων, που έθεσπισθη εις τα Γυμνάσια θηλέων. Ήταν πιά καιρός! Έπρεπε να περάσουν περισσότερα από εκατό χρόνια έπειτα από την απελευθέρωσι του Έθνους μας και να έλθη η σημερινή Έθνικη Κυβέρνησις για να βρεθίη ο δρόμος δρόμος, που θα οδηγήση σε μιαν αληθινή μόρφωσι τις Έλληνοπούλες μας και θα τις καταστήση ικανές να εκπληρώσουν αργότερα τον μεγάλον προορισμόν τους ως σύζυγοι, ως μητέρες και νοικοκυρές, ο δρόμος ο δρόμος, που θα εξασφαλίση την ευτυχίαν της ελληνικής οικογενείας.

«Η γυναίκα, ειπαν πολύ όρθά, κάνει και ξεκάνει το σπίτι». Αλήθεια! Από αυτήν κατά μέγα μέρος, μπορεί να πη κανείς, φαίνεται η ευτυχία ή η δυστυχία της οικογενείας. Αυτή, όταν είναι στο ύψος της, θερμαίνει και ζωογονεί το σπίτι. Αυτή κάμνει την έστιά ευτυχισμένη με την αγάπη του σπιτιού, τελειοποιεί την ιδιωτική ζωή, την έμψυχώνει, την ώμορφαίνει, την καθαγιάζει. Αυτή είναι η ψυχή της οικογενείας, η έστιάδα του οίκου, ο συντηρητής του οικογενειακού βωμού. Άλλα και αυτή έξ' άλλου με την άφροντισίαν της, την άνικανότητά της, τα έξοδα της τα άτακτα, οδηγεί ασφαλώς το νοικοκυριό εις την καταστροφήν την ύλικήν, ή όποια, άλλοίμονον, πολύ συχνά συνοδεύεται με την ήθικήν αυτήν, που είναι περισσότερον καταστρεπτική».

Υπό το πνεύμα αυτό η οικοκυρική μόρφωσις των κοριτσιών θεωρείται σήμερα απαραίτητον συμπλήρωμα της γυναικείας μορφώσεως από όλους τους πολιτισμένους λαούς. Από το δημοτικό ακόμη σχολείο διδάσκονται τα οικοκυρικά μαθήματα. Οικοκυρικές σχολές, ανώτερες και κατώτερες, εξαπλώνουν την εύλογία τους στα κορίτσια του λαού και των ανωτέρων τάξεων. Διδασκαλεία οικοκυρικής εκπαιδεύσεως μορφώνουν καθηγήτριες. Ακόμη και περιοδεύοντα σχολεία λειτουργούν για τα κορίτσια και τις μητέρες, που απέφοιτσαν ένωρίς από το σχολείο, πριν συμπληρώσουν την οικοκυρικήν μόρφωσίν των. Μ' ένα λόγο, η οικοκυρική μόρφωσις θεωρείται ως το πρώτο έφόδιο, που πρέπει να δώση το Κράτος στα κορίτσια και έτσι το αντιλαμβάνονται οί πολιτισμένοι λαοί.

Διάβασα κάπου ότι ένα αμερικάνικο περιοδικό υποσχέθηκε ένα βραβείο σ' εκείνον από τους συνδρομητάς του, που θα έδιδε την καλύτεραν απάντησι εις το έξης έρώτημα:

«Τί να κάνωμε τα κορίτσια μας;»

Ίδου ή απάντησις, που έλαβε το βραβείο:

«Τί να κάνωμε τα κορίτσια μας;

»Πρώτα-πρώτα χριστιανές με ψυχή ανδρεία και ισχυρή. Κατόπιν δώστε τους μια καλή στοιχειώδη μόρφωσι. Μάθετέ τα να παρασκευάζουν ένα κατάλληλο γεύμα, να πλένουν, να σιδερώνουν, να μπαλάνουν τις κάλτσες των, να ράβουν κουμπιά, να κάνουν ένα πουκάμισο

και να κόβουν όλα των τα ρούχα. Να γνωρίζουν να κάνουν το ψωμί των και να ένθυμούνται ότι μια καλή κουζίνα οικονομεί τα έξοδα της μαγειρικής και του φαρμακείου.

»Πέστε τους ότι ένα νόμισμα πέντε φράγκων άποτελείται από εκατό πεντάρες' ότι για να οικονομούν πρέπει να εξοδεύουν ολιγώτερα' ότι όφείλουν να περιμένουν τη δυστυχία, όταν εξοδεύουν περισσότερα από τα εισοδήματά των' διδάξατέ τα ότι ένα φόρεμα βαμβακερό, πληρωμένο, αξίζει περισσότερο από ένα φόρεμα μεταξωτό, που το χρωστάτε.

»Να ξέρουν από ένωρίς να λογαριάζουν και να κάνουν λογαριασμό των εξόδων των. Έπαναλάβετε τους ότι ένας έργατης τίμιος με ποδια και με πουκάμισο, και άν δεν έχη πεντάρα, εκτιμάται εκατό φορές πιό πολύ από μια ντουζίνα νέους, κενοδόξους, άνοήτους και ευτελείς. Μάθετέ τους να καλλιεργούν τον κήπο, να αγαπούν τα άνθη και γενικά κάθε καλή πράξι.

»Μετά από αυτά, ως πάρουν μαθήματα πιάνου και ζωγραφικής, άν έχετε τα μέσα, άλλα να ξέρετε ότι οί τέχνες αυτές είναι όλως διόλου δευτερεύουσες και κατέχουν μικρή θέσι στη ζωή για να την κάνουν ευτυχισμένη».

Η οικοκυρική διδασκαλία, που έθεσπισθη υποχρεωτική, αυτόν τον μέγαν σκοπόν πρόκειται να έξυπηρετήση. Να έφοδιάση τις Έλληνοπούλες μας με τις απαραίτητες θεωρητικές και πρακτικές οικοκυρικές γνώσεις. Να γεννήση στην ψυχή τους αγάπη και ένδιαφέρον στις οικοκυρικές εργασίες. Να καλλιεργήση οικοκυρική συνείδησι, νοικοκυρικό πνεύμα, ώστε να μπορούν να διευθύνουν μια μέρα το νοικοκυριό τους με αληθινή ύπεροχή. Γενικά, να γίνουν αξίες του μεγάλου προορισμού των αργότερα ως σύζυγοι, ως μητέρες, ως νοικοκυρές. Να καλυτερεύση τοιουτοτρόπως τους όρους της οικογενειακής ζωής, που σήμερα — γιατί να μη το πούμε; — είναι τόσοσόν έπιμοχθοι, τόσοσόν αναχρονιστικοί και τόσοσόν άθλιοι από την άμάθεια, τη δεισιδαιμονία και τας προλήψεις που έχουν φωλιάσει σαν άράχνες — μάλιστα στο χωρικό σπίτι — ως προς τα στοιχειώδη ακόμη ζητήματα της υγιεινής, της διατητικής, της βρεφοκομίας, της οικιακής οικονομίας, της ραπτικής, της κοπτικής, της μαγειρικής, της νοικοκυροσύνης εν γένει. Να στήση στερεόν και μεγαλοπρεπή τόν οικογενειακόν βωμόν και να τόν προφυλάξη από την ήθικην ταπείνωσιν και την πτώσιν του.

»Μορφώσατε καλές μητέρας, φωνάζουν όλοι οί σοφοί, άν θέλετε να κάμετε ευτυχισμένην και να άνυψώσετε την οικογένειαν». Γιατί ή έστιά δεν αυτοσχεδιάζεται. Κτίζεται πέτρα προς πέτρα. Έστιά είναι το κέντρον, όπου αίσθάνεται κανείς τόν εαυτόν του σπιτιού. Απαιτεί την αγάπην του σπιτιού και προϋποθέτει μιαν έπιμελή προπαρασκευήν της κόρης, μιαν προηγουμένην άρτίαν μόρφωσιν προς εκπλήρωσιν του μεγάλου της προορισμού ως ίερείας και έστιάδος του οικογενειακού βωμού. Μόνον ή γυναίκα, έμψυχωμένη από το οικοκυρικό πνεύμα, δύναται να άποτελέση την έστίαν. Μόνον με κορίτσια, μορφωμένα έτσι και έμψυχαμένα θα έχωμεν μιαν καλύτεραν αύριον, ένα καλύτερον μέλλον.

Βούλα Γ. Βασιλειάδου

Η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΝΝΟΕΙ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΤΗΝ ΘΕΛΕΙ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ βλέπετε, έσείς οί νέοι, με πόση αγάπη σας περιστοιχίζει ο Άρχηγός. Όταν σας μιλήη, ή φωνή του παίρνει άλλο τόνο πιό θερμό. Όταν σας βλέπη, το βλέμμα του παίρνει άλλη έκφρασι, πιό χαρούμενη. Το νοιώθετε όλοι πως είναι για σας σαν πατέρα και σαν φίλος. Οί συμβουλές του, συμβουλές που κανέναν άλλον δεν είχε ποτέ τη δύναμι να δώση, ούτε την ειλικρίνεια, άν τις ακολουθήσετε θα σας κάνουν να είσθε σε όλη σας τη ζωή ευτυχισμένοι. Κι' ένα Κράτος με πολίτες ευτυχισμένους μόνο του ευημερεί και προοδεύει.

Είπε όμως ο Άρχηγός: «Μην περιμένετε όφέλη για σας, έσείς που με ακολουθείτε στην άρχή της προσπάθειας μου για να δημιουργήσω το Νέον Κράτος. Σεις θα κοπιάσετε για να απολαύσουν άλλοι». Κι' άπάνω σ' αυτά τα λόγια ήθελα σήμερα να σας δώσω μερικές έξηγησεις που άποτελούν φυσικά ένα μέρος μόνον έλάχιστο αυτών που ήθελε να πη ο Άρχηγός.

Σε ένα άλλο φύλλο διαβάσατε τι έκανε ο Άρχηγός για τα παιδιά που δεν έχουν την ευτυχία σαν σας να είναι γερά στο σώμα και στην ψυχή. Έσείς όμως πρέπει μαζί του να φροντίσετε για τη δική σας και για την άλλη και για τις άλλες γενεές, ώστε στο μέλλον να μην υπάρχουν πιά παιδιά που να έχουν ανάγκη αυτής της περιθάλψεως, να φροντίσετε ώστε στο μέλλον όλα τα παιδιά να έχουν γερά σώματα και γερές ψυχές. Αυτή ή προσπάθεια στην έπιστημονική γλώσσα λέγεται «ευγονία», ή προσπάθεια δηλαδή ενός Κράτους, μιας οικογενείας και κάθε άτομου να έχη απογόνους υγιείς ψυχικώς και σωματικώς. Οί άρχαίοι Σπαρτιάτες, όπως μάθατε στην Ιστορία, έρριχναν τα παιδιά που δεν ήσαν άρτια στον Καιάδα. Ήταν κι' αυτό ένας τρόπος ευγονίας, λίγο πρωτόγονος βέβαια και σκληρός, μα δεν πρέπει να ξεχνάμε πως τόν καιρό εκείνο ή Έπιστήμη δεν είχε τόσο προοδεύσει ώστε να δίνη με την γνώσι των νόμων της κληρονομικότητας, που έχουν μελετηθή σήμερα, τις κατευθύνσεις που χρειάζονται για να μη προστρέχουν οί άνθρωποι σ' αυτά τα πρωτόγονα μέσα.

Θα ρωτήσετε, βέβαια, τι μπορείτε να κάμετε σεις για να βοηθήσετε τόν Άρχηγό στην προσπάθειά του αυτή. Πολλά πράγματα. Και το πρώτο και μεγαλύτερο είναι να φροντίσετε με κάθε τρόπο σεις οί ίδιοι να γίνετε καλοί και άρτιοι, έπωφελούμενοι από τα τόσα πράγματα που σας δίνει. «Νους υγιής εν σώματι υγιεί», έλεγαν οί πρόγονοί μας, κι' αυτό θεωρούσαν, δικαίως, το τέλειον που μπορούσε να φθάση κάθε άνθρωπος. Προσπαθήσατε λοιπόν και σεις, ο καθένας χωριστά και όλοι μαζί, να φθάσετε αυτό το τέλειον. Το σχολείο και τα μαθήματα από τη μια πλευρά

και ο άθλητισμός από την άλλη, με το πνεύμα του συνόλου και της αλληλεγγύης που σας μαθαίνει, χωρίς καλώς-καλώς να το καταλάβετε, μαζί με την πειθαρχία που κάθε φορά σας λέει ο Άρχηγός, και ξέρει πολύ καλά εκείνος γιατί το λέει, θα σας κάνουν να φθάσετε αυτό το τέλειον. Χρειάζεται, βέβαια, γι' αυτό κόπος, διότι ή φυλή μας, μαζί με τα τόσα προτερήματά της, έχει και πολλά έλαττώματα, που τα περισσότερα από αυτά μας κληρονόμησαν οί χρόνοι της δουλείας. Μα οί χρόνοι αυτοί πέρασαν και είναι καιρός πια να τους ξεχάσωμε και να τινάξωμε από πάνω μας αυτές τις κακές ιδιότητες που μας άφησαν και τις όποιες ούτε καν ως δικαιολογίες για τα σφάλματά μας δεν κάνει πια να προφέρωμε. Η πειθαρχία, ή αυτοπειθαρχία πρό παντός, θα συντελέσουν ώστε σε έλάχιστα χρόνια, σε λιγότερο από μια δεκαετία, όλες οί κακές συνήθειες να έχουν εκλείψει. Περισσότερο από αυτό δεν χρειάζεται. Και τότε ή δική σας γενεά θα είναι πολύ διαφορετική από την προηγούμενη, θα έχη φθάσει το τέλειο που ζητούσαν οί πρόγονοί μας, με γερή ψυχή σε γερό σώμα.

Από εκεί άρχίζει ή κληρονομικότης να αλλάξη. «Κληρονομικότης» στην Έπιστήμη λέγεται ή μεταβίβασις από τους γονείς στα παιδιά, και γενικότερα από τους προγόνους στους απογόνους, σωματικών ή ψυχικών γνωρισμάτων. Χάρης στην κληρονομικότητα ή τόν άταβισμό, όπως έπίσης λέγεται, τα παιδιά μοιάζουν στόν ένα από τους δύο γονείς ή και στούς δύο, ή και σε ένα άλλο μέλος της οικογενείας. Χάρης στην κληρονομικότητα, ή μία φυλή διατηρεί ύστερα από πολλούς αιώνας ώρισμένα γνωρίσματα (οί Γερμανοί είναι λ.χ. ξανθοί, ενώ έμεις είμαστε μελαχροινόι). Άλλά εκτός των έξωτερικών αυτών γνωρισμάτων στην κληρονομικότητα περιλαμβάνονται και ιδιότητες του χαρακτήρος και της ψυχής.

Βλέπετε, λοιπόν, πόσο εύκολο είναι να βοηθήσετε τόν Άρχηγό. Άλλά και τι συνέπειες μπορεί να έχη το να μη τόν ακούσετε και για τα παιδιά σας και για όλη τη φυλή μας. Όταν έσείς έχετε γερά σώματα και γερές, ώραιες και ευγενικές ψυχές — και γι' αυτό άρκει να ακούσετε τις φυσικές ώραιότητες της Έλληνικής ψυχής — θα έχετε όλες τις πιθανότητες τα παιδιά σας, που θα κάμετε αργότερα, όταν θα εκλέξετε το σύντροφο της ζωής σας με έπίσης τις ίδιες ιδιότητες, να κληρονομήσουν από σας μόνο καλά σώματα και καλές ψυχές, και σε λίγα, σε έλάχιστα χρόνια, ή φυλή μας να έχη στόν κόσμον τη θέσι που της πρέπει, όπως το σκέπτεται και το θέλει ο Άρχηγός.

Ι. Τσιμηνάκης

ΤΑ ΠΕΤΕΙΝΑΡΙΑ

Οι δυο μικροί γειτόνοι, μά' όχι και παλιοί γνώριμοι, ο Γούλας κι' ο Γωγός, 'Αγωνιστών' εγγόνια, δέσαν την καινούργια τους αγάπη τόσο δυνατή, που κιντύνευε κάθε στιγμή νά σπάση. Δυό-τρεις φορές την κάθε μέρα τη βάζανε σ'ε σκληρή δοκιμή, χτυπώντας την άπανου στο παιδαίτιο θυμό του τ' άμυνη. Βλαστήρια με τ' άγκάθια τους τ'ε τρυφερά, δέ μοιάζαν και πολύ, γιατί κρατούσαν από δυο άσυνταίριαστες γενιές, θαλασσινή τη μία και στεριανή την άλλη. 'Ο παππούς του Γούλα ήτανε στρατηγός του 'Αγώνα και του Γωγού ναύαρχος. 'Ο Γούλας είχε στήσει το λημέρι του μέσ' στην παλιάν αυλή, με τη γέφυρή της ταταλιάς κι' από την ταταλιά έκοβε ο παλληκαράς σπαθιά, τουφέκια, κι' έκανε άλλα, και κυνηγούσε τις ψηλές τσουκνίδες του έρημου περιβολιού, θαρρώντας τις για Τούρκους. 'Ο Γωγός πάλι, νιόφερτος στη γειτονιά, σκάρωνε γοργά τη ναυαρχίδα του άπανου στην ταράτσα, με τη μαίστρα και με το μεγάλο της πανί—ο λόγος τ'όκανε μεγάλο—με τ'ε ξάοτριά και με τη σημαία κατάκορφα. Κι' άρμένιζε ο μικρός στα πέλαγα της φαντασίας του, μά' και προκαλούσε τον άλλο το μικρό νά βγούνε σ' άνοιχτά και νά μετρηθούν με κανόνια και πυρόκροτα κι' όχι με ψιλή φωτιά, που εκείνος την καταφρονούσε. 'Ομως ή παλληκαριά μετριώτανε με το σπαθί, σώμα με σώμα, κι' όχι με κανόνια, ο άλλος άπαντούσε.

'Αφού βραχνιάσανε τις πρώτες μέρες, μπήκανε σ' άλλον άγώνα ύστερα. Ποιός από τους δυο παππούδες, ο ναύαρχος ή ο στρατηγός, ήταν το πιο παλληκάρι;

—'Εμέναν' ο παππούς μου έκαψε φρεγάδες...

—Με τ'ε χέρια του τις έκαψε;
—Με τ'ε πυροπολικά.

—Δώσ' μου κι' έμένα ένα σπέρτο νά κάψω όλη την 'Αθήνα, μονοκοπανιά. Παλληκαριά είν' αυτή;

—Παλληκαριά δέν είναι νά σου ρίχνουνε χιλιάδες κανονιές, και νά τραβάς άπάνου, κι' ίσα άπανου;

—Φτάνει, μήν π'ας παραπάνου! Πόσες πληγές έχει ο παππούς σου;

—Πληγές... για νά κουτσαίνει, θάχη πληγές...

—'Ο δικός μου έχει έφτά πληγές...
—Θά πη πώς οι Τούρκοι του τις δώσανε.

—Δέν ξέρεις από πόλεμο της στεριάς, καυμένε' σπαθιές στα κεφάλια, βόλια στα κορμιά, όχι κανονιές από μακριά.

—Λοιπόν και τις έφαγε ο παππούς σου τις σπαθιές!

—Και τις γλύτωσε τις κανονιές ο δικός σου!

—Και τις δέχτηκε ο δικός σου τις πληγές!

—'Αφού δέν έφευγε; 'Αφού έβανε το στήθος του μπροστά; Δέν τις πήρε τις πληγές σ'ε μιά μάχη, σ'ε πολλές τις πήρε; πήρε κι' έδωσε περισσότερες. Στα Πέντε 'Ορνια, στην Καλιακούδα, στο Κρεμμύδι...

—Τι μάχες είν' αυτές; 'Ορνια, Κρεμμύδι; Το καράβι του παππού μου πολέμησε στη Χίο, στην Τένεδο! 'Οχι Κρεμμύδι...

—Τό βλέπεις αυτό το κρεμμύδι; (κι' έδειξε τη γροθιά του). Σου κάνω το καράβι του παππού σου νά μη ξεχωρίση ή πλώρη από την πρύμη...

Τό εύλο και τ'ε κλάματα δέν κρίνανε το δικίο, μά' είχαν ένα τέλος πιο καλό. Οι αντίπαλοι τιμήσανε την πατρογονική παλληκαριά δένοντας την αγάπη τους στενότερα από πρώτα. 'Η αγάπη γέννησε ύστερα το σεβασμό στις γνώμες τους, ένας του άλλου.

Τέλος είνε ο στεριανός:

—Νά με πάρης καμιά μέρα νά με π'ας στον παππού σου, νά μου πη καμιά ναυμαχία.

—Αυτός δέ θέλει, είναι δύσκολος, μά' ξέρω γ'ό πώς νά τον καταφέρω. Θά του πάω το γάτο μας τον Κίτσο νά τότε βάλω στα γόνατά του, κι' εκεί νά καθίση και νά ρουθουνάη. 'Ο Κίτσος δέν του άρέσει και πολύ, γιατί ο παππούς μυρίζει ταμπάκο. 'Ομως τότε χαϊδεύει ο παππούς, και κάθεται ήσυχος. Τότε αρχίζει ο παππούς μιά νά χαϊδεύη, μιά νά λήη, μιά νά σπαλίνη.

'Εμείς όλο και θά του το θυμάμε. «Παρακάτου, ύστερα, παππού, τί γίνηκε;» Κι' ο παππούς θά μας ιστορήση τη ναυμαχία με τ'ε όλα της. Τότε θά καταλάβης πώς γίνεται ο πόλεμος της θάλασσας και θά δης τ'ε τούρκικα καράβια νά κόβουνε φευγιά, και θά δης νά πετάνε στον άγέρα, νά βουλιάζουν, φούντο... 'Ο παππούς θά μιλήση σιγά-σιγά, ήσυχά ήσυχά, μά' εσύ θ' άκους και θ' ανατριχιάσης, θά πιστεύης πώς είσαι μέσα στο καράβι, και πώς πολεμάς κι' εσύ. 'Υστερα θά με π'ας κι' έμένα στο δικό σου τον παππού.

—'Ο δικός μου ο παππούς όλο βoγγάει, δέ θέλει σ'ε κανένα νά μιλήη. Βαστάει στο χέρι του ένα μακρύ τσιμπούκι, κι' άμα του φταίξω τίποτα, μου την τραβάει την τσιμπουκιά. Για πολέμους δέ θέλει πιά νά μου μιλήη. 'Αμα θυμώνει, κάνει το σπίτι νά τραντάξη από το θυμό του. Μιά φορά που τον παρακαλούσα, ήτανε σ'ε διάθεσι και μούπε:

—Πώς τους έχεις εσύ τους Τούρκους μέσ' στο νου σου, πώς τους φαντάζεσαι;

—Αυτοί φοβόντανε μήν τους σκοτώσετε, κι' έσεις τους κυνηγούσατε...

—Λοιπόν έμεις πολεμούσαμε με φοβιτσιάρηδες; Μιά τσιμπουκιά και τ'ε ατί μου πήγε νά ξεκολλήση.

—'Εμένα ξέρεις τί μούκανε ο δικός μου; 'Ηθελα νά μου πη μιά ναυμαχία και του πήγα το γάτο. 'Αρχίζει για ένα καράβι τούρκικο, που το κυνηγούσαν πέντε δικά μας, και του λέγανε νά παραδοθή, και δέν παραδινόταν. Το κάμανε συντριμμία τ'ε κατάρτια, κόσκινο το κουφάρι του, και δέν παραδινόταν. Τέλος ρίξαν το καράβι στη στεριά, και δέν παραδοθήκανε. Θύμωσα, του άρπαξα το γάτο από τ'ε χέρια.—'Αμέ, τί λες του λόγου σου, δέν πολεμούσαν οι όχτροί μας;»

—'Ο παππούς σου είναι καλός, και θέλω νά τότε γνωρίσω. Τόν δικό μου θά σ'ε πάω νά τότε δης από μακριά. 'Εχει στο πλάι μιά στενή κάμαρα γιομάτη άρματα, στους τοίχους όλα κρεμασμένα, άρματα άσημένια και χρυσά, κι' ένα καντήλι εκεί νά καίη. 'Εκεί θά κρυφτούμε και θά τότε δης.

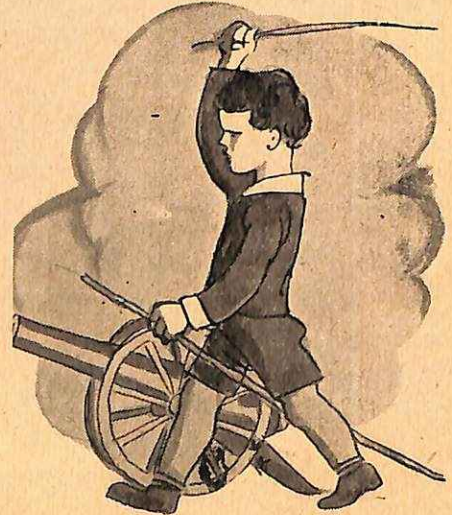
—'Ολα αυτά τ'ε άρματα ο παππούς σου τ'ε φορούσε; Πώς τ'ε βαστούσε άπάνου του;

—Παιδί μου, εσύ δέν ξέρεις από άρματα... ξέρεις από κανόνια!

—'Ο θαλασσινός τόν άγριοκοίταξε, μά' έλα που ήτανε φίλοι πιά;

—Λοιπόν π'αμε στον παππού σου; είνε ο στεριανός.

—Κίτσο, ψιφίκο!

—'Από τ'ε χρόνια της 'Επανάστασης—
ΤΟ ΤΣΟΠΑΝΟΠΟΥΛΟ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

'Ηταν ακόμη το καλοκαίρι του 1822. 'Η επανάσταση στο Μωρηά βρισκόταν στην άκμή της και ο Κολοκοτρώνης γράφει ένδοξες σελίδες στην Τριπολιτσα και στα Δερβενακία... 'Η φήμη του Γέρου έφθασε στο κατακόρυφο. Στα στόματα των αγωνιζομένων 'Ελλήνων το όνομα του Θεοδώρακη αναφέρεται μ'ε εulάθεια και σεβασμό και στους δρόμους της Τριπολιτσάς, που έλευθερώθηκε, τραγουδούν με άλαλαγμούς:

Του Λεωνίδα το σπαθί
Κολοκοτρώνης το φορέι
κι' όποιος το δ'ε λαβώνει
το αίμα του παγώνει...

Μά ο άγέρωχος Καπετάνιος, ο ήρωϊκός Κλέφτης των Μαγιατικών βουνών, ο Φιλικός του Τζάντε, διευθύνει τις μάχες που σφυρηλατούν την έλευθερία των Ραγιαδών...

Στα Δερβενακία ο Κολοκοτρώνης δίνει από τη σκοπιά του σύντονες διαταγές. 'Ενθαρρύνει τους πολεμιστές, που πολεμούν με τους έχθρους στήθος με στήθος, και τους κατευθύνει διαρκώς προς τη Νίκη...

'Αληθινή χλαλοή γίνεται σ'ε μιά στιγμή. Τά μπουμπουνιτά, τ'ε συρίγματα των βολιών, οι φωνές, τ'ε ξεφωνήματα του πόνου των πληγωμένων συμπληρώνουν της μάχης την κοσμοχαλασιά... 'Ολοι είναι ταμπουρωμένοι στο στρατηγείο του Κολοκοτρώνη. Μόνο εκεί κοντά ένα τσοπανόπουλο, 15 περίπου χρόνων, άμούστακο, καταλερωμένο και με ρούχα καταξεσχισμένα, παρακολουθούσε όρθο την εξέλιξη της μάχης. Τ'ε ξευπνα μάτια του μικρού παιδιού, που ν'α μόνο του όπλο είχε μιά μεγάλη και δυσανάλογη προς το μπόι του μαγκούρα, πετούσαν φλόγες σ'ε κάθε έξορμησι των 'Ελλήνων. Και ο θαυμασμός του για όσα γινόντουσαν γύρω του φαινόταν ζωηρά χρωματισμένος στο πρόσωπό του... 'Ο Κολοκοτρώνης είδε το μικρό τσοπανόπουλο και με την βροντερή φωνή του το σάτησε:

—Τί στέκεσαι και βλέπεις, και δέν π'ας και σ'ε νά πολεμήσης, βρέ 'Ελληνα;

Τό τσοπανόπουλο τ'ε έλασε: Κοκκίνισε από τη ντροπή του, που καθόταν σ'ε χαζός εκεί και δέν έπαιρνε μέρος στη μάχη. Φαίνεται μάλιστα πώς ο πόθος του ήταν νά πολεμήση... 'Η φωνή του κορόταν μέσα του. Μά μπόρεσε και τραύλισε:

—Δέν έχω άρματα καπετάνιε.

—'Εχεις τη μαγκούρα σου, όρέ, του λέγει ο Γέρος. 'Αρμα είναι κι' αυτή. Νά! Πάρτην, κατέβα, κτύπα. Σκότωσε κανένα όχτρο και πάρτου τ'ε άρματά του και ρούχα νά ντυής...

Αυτό έφτασε. 'Ο Κολοκοτρώνης με τ'ε λόγια αυτά είχε έμπυχώσει το μικρό τσοπανόπουλο το όποιον με μεγάλα πηδήματα, χόπ-χόπ, έφτασε στην πρώτη γραμμή... Κτυπούσε δεξιά και άριστερά με δύναμι. 'Η μαγκούρα του έκανε θραύσι. 'Ανάμεσα στους έχθρους κτυπούσε σ'ε λυσασμένο και, σάν νά ήταν δαίμονας σωστός, τ'ε βόλια δέν τον περνούσαν... Είχαν θαυμάσει όλοι την άνδρεία του κι' ο Γέρος γελούσε με την καρδιά του, ευχαριστήμενος για τούτο τσοπανόπουλο την γενναϊότητα.

Μά σ'ε μιά στιγμή χάθηκε από τ'ε μάτια του ο μικρός τσοπανάκος. Πού είχε χαθή;...

'Ηταν βράδυ πιά. 'Η μάχη σταμάτησε με πλήρη κατάρπωση του έχθρου, που άφησε στο πεδίο της μάχης πολλούς νεκρούς. 'Ο Κολοκοτρώνης στην χαρά της νίκης είχε ξεχάσει τον μικρό τσοπανάκο. Μά το μάτι του έπεσε σ'ε ένα περήφανο πολεμιστή, ώπλισμένο σάν άστακό, με μιά ολοκαίνουργη φορεσιά. 'Ο Γέρος δέν τον γνώριζε. Τόν έβλεπε, ή καλλίτερα του φαινόταν ότι τόν έβλεπε για πρώτη φορά. 'Επειτα δέν του έκαμε καλή έντύπωσι ή επιδεικτική εμφάνισι μπροστά του, του άπλου αυτού στρα-

τιώτη... Και τούτο, γιατί ο Γέρος ήθελε την πειθαρχία. Και τόν ρώτησε:

—Τί είσαι σ'ε βρέ 'Ελληνα;

—Δέν με γνωρίζεις καπετάνιε; 'Εγώ είμαι που μ' έστειλες το μεσημέρι με την μαγκούρα νά πολεμήσω... Και με την ευχή σου έκαμα όπως μού είπες.

'Ο Κολοκοτρώνης τόν καμάρωσε. Καμαρωνόταν άλλωστε κι' ο ίδιος, και με το δικό του μάλιστα! Και τόν έπαινεσε μπροστά στους άλλους... δείχνοντας το μικρό τσοπανάκο, ως παράδειγμα:

—'Ετσι τους είπε ο Γέρος. 'Αμα ύπαρχη ψυχή, και χωρίς άρματα μπορεί νά κάμης θαύματα...

—Και δέν είχε, βέβαια, άδικο ο Γέρος, που τ'ε κατορθώματα του τ'ε ώφειλε κυρίως στη γερή του, στη γενναϊά καρδιά του.

Και το τσοπανόπουλο γίνηκε σπουδαίος στρατιώτης... Και όταν ο Κολοκοτρώνης γύρισε στην Τριπολιτσα, ύστερα από τη νίκη στα Δερβενακία, μπήκε μέσα στην πόλι θριαμβευτής. Δίπλα του ήταν και το τσοπανόπουλο. 'Ο Κολοκοτρώνης καθάλλα σ'ε ένα άράπικο άλογο, στραμένο με γαλάζια στρωσίδια, κεντημένα με χρυσά μισοφέγγα, λάφυρα κάποιου μπέη της Τριπολιτσάς. 'Ο Γέρος ήταν περήφανος! Αύγουστος μήνας ή έξοστή ήταν πολλή, κι' οι καθάλλαροι με τόν Κολοκοτρώνη σκονισμένοι και ιδρωμένοι... Τό ίδιο και το τσοπανόπουλο. Περήφανο κι' αυτό, ακολουθούσε ένοπλο τόν Κολοκοτρώνη, ακολουθώντας τις τιμές που γινόντουσαν στον άρχηγό του. Και όταν ο Γέρος δέχτηκε την Πελοποννησιακή γερουσία χωρίς νά βγάλη την περικεφαλαία του, ο τσοπανάκος, με το καπέλλο του στο κεφάλι, κάθησε περήφανος εμπρός στους γερουσιαστές...

Και τόν ακολουθούσε έπειτα σ'ε όλες τις μάχες που ακολουθούσαν. Τό τσοπανόπουλο είχε βρή τόν έμπυχωτή του.

'Αγγ. Μεταξάς

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπό : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Γιὰ τὸν τολμηρὸ κάθε στιγμὴ δριζεῖ ἑαυτὴ της! Τὸ σύνθημα εἶναι «Ἐμπρός!»

Νὰ μάλιστα ποιοὶ ἦταν τὸ σχέδιό του:

Στὸν περίβολο τοῦ μοναστηριοῦ κατὰ τὴ δυτικὴ πλευρὰ βρισκόταν μιὰ γέφυρ καστανιά πού τὰ κλαδιά της ἔφταναν πάνω ἀπὸ τὸν μαντρότοιχο. καὶ σὲ ἀπόσταση τριῶν περίπου μέτρων. «Ἐνὰ γάτος θὰ μπορούσε βέβαια εὐκολώτατα νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ δέντρο στὴν κορφή τοῦ τοίχου» μὰ ἕνα παιδί, ὅσο κι ἂν ἦταν Ἀκριτόπουλο, θὰ γκρεμοτσακίζοταν.

Ὡς τόσο ἄλλο τρόπο ν' ἀνεβῇ στὸ μαντρότοιχο δὲν εἶχε. Βρισκόταν ἀλήθεια μιὰ σκάλα, στὸ νάρθηκα τοῦ καθελοῦ, πού χρησίμευε γιὰ νὰ κρεμοῦν τὰ κατήλια, μὰ οὔτε τόσο ψηλὴ ἦταν, ὅσο ἔπρεπε, οὔτε θὰ μπορούσε νὰ τὴν κουβαλήσῃ στὴν αὐλὴ χωρὶς νὰ τὸν δῇ κάποιος.

Τὸ πρόβλημα λοιπὸν μόνο ἀπὸ ἕνα σημεῖο παρουσιαζέετο δυνατότητα νὰ λυθῇ καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ συγκέντρωνε ὅλη τὴν προσοχὴ καὶ τὴν ἐξυπνάδα του. Καὶ δὲν κόπιασε πολὺ γιὰ νὰ φτάσῃ σὲ συμπέρασμα. «Ἐνὰ ἀπὸ τὰ δύο: Ἡ ἔπρεπε ν' ἀνεβῇ στὰ ψηλότερα κλαδιά τῆς καστανιάς καὶ κείθε δίνοντας παλμὸ ἀνάλογο στὸ κορμὶ τοῦ νὰ πηδήξῃ στὴν κορφή τοῦ μαντρότοιχου πού θὰ βρισκόταν ἔτσι χαμηλότερα ἢ νὰ στηρίξῃ ἕνα χοντρὸ ξύλο ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ στὴ διακλάδωση τοῦ κορμοῦ κι ἀπὸ τὴν ἄλλη στὴν κορφή τοῦ τοίχου καὶ σκαρώνοντας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἕνα εἶδος γέφυρας νὰ περάσῃ χωρὶς πολὺ δυσκολία. Τὸ δεύτερο τοῦ φάνηκε φρονιμότερο.

Ἀποφάσισε τὴν ἄλλη μέρα κιόλας νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασή του, τὴν ὥρα πού οἱ πατέρες θὰ ψάλλουν στὴν ἐκκλησιὰ τὸ ἀπόδειπνο καὶ δὲ θὰ βρῖσκεται κανεὶς στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

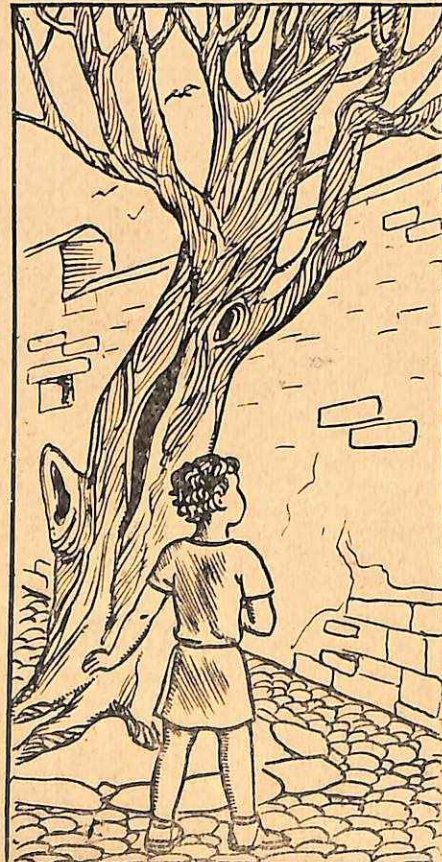
Δὲν αἰσθανόταν ἄρᾳ γε στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του καμμιὰ τύψη ὁ Γρηγόρης; Δίχως ἄλλο, μὰ τὸ πείσμα δὲν τὸν ἄφινε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ. Γιὰ νὰ ἐξετάσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, νὰ δοῦμε πότε ἔχομε δίκιο καὶ πότε ἄδικο, πρέπει νὰ εἰμαστε γαλήνιοι, ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ κάθε πάθος· γιατί ὅπως ἡ τρικυμία ταράζει τὴ θάλασσα κι ἀνακατεῖται τὰ νερά μὲ τὴν ἄμμο τοῦ βυθοῦ, σὲ τρόπο πού δὲν μπορεῖς πιά νὰ διακρίνῃς τὰ λαμπερά κοχύλια καὶ τὰ πολύχρωμα πετράδια πού θάμαζες

ἐκεῖ κάτω σὲ ὥρα γαλήνης, ἔτσι δὲν μπορεῖς νὰ ξεχωρίσῃς καὶ τίς βαθύτερες ἀφορμὲς πού σὲ κινοῦν καὶ τ' ἀποτελέσματα πού θάχῃ μιὰ σου ἀπόφαση, ὅταν τὸ μυαλό σου εἶναι θολωμένο ἀπὸ τὸ πάθος. Τὴν κρίσιμη αὐτὴ ὥρα χρειάζεται ἕνας καλὸς φίλος γιὰ νὰ σὲ βοηθήσῃ καὶ ὁ Γρηγόρης δὲν εἶχε κανένα ἢ τουλάχιστον νόμιζε πὼς δὲν ἔχει κανένα.

Ὅταν τὴ νύχτα τραβήχτηκε στὸ κελλί του γιὰ νὰ κοιμηθῇ καὶ γονάτισε μπρὸς στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας νὰ κάμῃ τὴν προσευχή του τὴ συνηθισμένη, δὲν τόλμησε νὰ ἐξομολογήσῃ τὸ σχέδιό του καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθεια τῆς ὁπως πάντα. Φανερό πὼς αἰσθανόταν τὴν ἀδικία πού ἔκανε ἀκριβῶς σὲ κείνους πού ἔπρεπε νὰ εὐγνωμονῇ.

Κι ὡς τόσο ἄς μὴν τὸν κρίνουμε πολὺ αὐστηρὰ. Περισσότερο κι ἀπὸ τὸ πείσμα τὸν εἶχε συνεπάρει ἡ λαχτάρα τῆς ἐλευθερίας· γιατί δὲν εἶχε ἀκόμα τὴν πείρα πού χρειάζεται γιὰ νὰ καταλάβῃ, πὼς ἡ ἐλευθερία κάτω ἀπὸ τέτοιες συνθήκες θὰ τὸν ὠδηγοῦσε, τὸ πιθανότερο, στὴν καταστροφή.

Ὡς τόσο δὲν μπορούσε νὰ κλείσῃ μάτι... θὰ τραβοῦσε πρὸς τίς μεγάλες πολιτείες... Ὡς οἱ μεγάλες πολιτείες!

Ἐπρεπε ν' ἀνεβῇ στὴν καστανιά καὶ νὰ πηδήσῃ στὸ μαντρότοιχο.

Ἀπὸ τίς περιγραφὲς πού τοῦ εἶχε κάνει ὁ πάτερ-Εὐτύχιος ἔλαμπαν σάν ὄραμα μέσα στὸ μυαλό του βουερό καὶ πολύχρωμο. Ἀπὸ τὰ παλᾶτια, τὰ ἐργαστήρια, ἀπὸ τοὺς πλατειοὺς δρόμους μὲ τίς στοῆς ὡς τ' ἀπόμερα σοκάκια τῶν φτωχικῶν συνοικιῶν, ἀναπνεύσε τὸ χαρούμενο τραγούδι τῆς δουλειᾶς πού ἀδερφώνει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μέσα στὴν ἄγρια τὴν κοινὴ προσπάθεια... Ἔτσι ἐνόμιζε! Κυψέλη ἐργατικὴ ὅπου ὁ καθένας σύμφωνα μὲ τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν ἱκανότητά του ἐπρόσφερε τὸ κατὰ δύναμη στὸ σύνολο καὶ στὸν αὐτοκράτορα.

Οἱ ἐργάτες μὲ ὑπομονὴ καὶ ἀγάπη δούλευαν τὸ σκληρὸ σίδερο καὶ τὸ μάλαμα γιὰ νὰ κάνουν ἐργαλεῖα γιὰ τοὺς γεωργούς καὶ στολίδια γιὰ τίς ἐκκλησίες... ὕψαιναν μὲ τὸ μετὰξὶ ὑφάσματα λεπτὰ σάν τὸ πλεμάτι τῆς ἀράχνης καὶ λαμπερὰ σάν τὸ νερὸ τῆς θαλάσσης, ὅταν πέφτῃ ἀπάνω τὸ φῶς τῆς αὐγῆς! Οἱ στρατιῶτες γυμνάζονταν σὲ ἀνοιχτοὺς κάμπους μὲ τὰ πλατεῖα εὐρωστὰ στήθη τους σφιγμένα μέσα στοὺς θώρακες. Τὰ σπαθιά τους περιμένον ἀκονισμένα μέσα στὶς θήκες καὶ στὸ πρῶτο σημάδι εἶναι ἔτοιμα ν' ἀστράψουν στὸν ἥλιο γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὸν αὐτοκράτορα πού συμβολίζει τὴ θεία τάξη, εἰτε ἐξωτερικοὶ εἰτε ἐσωτερικοὶ ἐχθροὶ τὴν ἀπειλοῦνε.

Μὰ περισσότερο ἀπ' ὅλα ἐρέθιζαν τὴν φαντασία του τὰ μεγάλα λιμάνια πού καταφάνουν πλεούμενα μὲ ἀνθρώπους ἀλλόγλωσσους... φέρνονταν πραγμάτιες καὶ καρποὺς ἐξωτικούς ἀπὸ τίς μακρινὲς τοὺς πατρίδες... δερμάτια ἄγριων ζώων πού σκοτώνουν στὰ χιονισμένα δάση ἢ ἀπάνω στοὺς πάγους πού πλέουν στὴ θάλασσα σάν κινούμενα βουνά...

Γιὰ μιὰ βραδιά ἡ λαχτάρα τῆς ἐλευθερίας φούντωσε μέσα του... ἔτσι ὅπως ἡ φωτιά πού βόσκει ἀθώρητη κάτω ἀπὸ τὰ ξερὰ ξύλα καὶ ξάφνου πετιέται μονομιάς καὶ ἀπλώνεται κι ἀγκαλιάζει ὅλοῦθε τὸ σωρὸ μὲ μεγάλες φλόγες!...

Ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἥμερο, μελιχρὸ, ἔπεφτε στὰ πόδια του. Σιγά-σιγά κείθε ἀνέβηκε στὸ στήθος του κι ὕστερα στὰ μαλλιά. Στὴν ἀγρύπνια καὶ τὴ μοναξιά του τὸ αἰσθανόταν σάν κάτι ζωντανό, σάν ἀδερφό, νὰ πούμε, πού τὸν χάρδεε στοργικὰ καὶ τὸν παρακινεῖ στὴν ἀπόφασή του.

«Ἐγὼ εἶμαι δὴ... μὴ φοβᾶσαι... Ὅπου καὶ νὰ βρῖσκεσαι θάρρουναι κάθε βράδυ νὰ σὲ βλέπω... θὰ τὰ λέμε σάν ἀγαπημένοι σύντροφοι... Θὰ μοῦ ἐξομολογήσαι τὰ σχέδιά σου, τὸν πόνο σου, καὶ γὰρ θὰ σὲ συμβουλεύω τὸ καλύτερο...»

Μακριὰ στὸ δάσος ἀκούστηκε μιὰ κραυγὴ ἄγρια, παράταιρη, πού μπο-

ρούσε νὰ σοῦ παγώσῃ τὸ αἷμα ἀπὸ τὴ φρίκη. Στὸν ἥσυχο, μαλακὸ ἀγέρα τῆς ἀνοιξὸς ἄρχισε σὰ σιγανὸ μουντὸ παράπονο... κι ὕστερα πλάταινε, ἀνοίγαν, θαρρεῖς, τὰ στήθια μονομιάς γιὰ νὰ ξεχύσουν τὴν συγκρατημένη ἀπὸ καιρὸ θλίψη.

«Λύκος!», σκέφτηκε ὁ Γρηγόρης· ἀνακάθισε στὸ κρεββάτι του κι ὕστερα μὲ πηδηχτὰ βήματα πετάχτηκε στὸ παράθυρο. Οὔτε πνοοῦλα δὲ φυσοῦσε στὴ νυχτερινὴ σιγαλιά· ἄκουε μονάχα τὸ χτύπο τῆς καρδιάς του πού πηγαινε νὰ σπᾶσῃ ἀπὸ μιὰ παράξενη συγκίνηση.

—Θάναί κεῖ κάτω, εἶπε, στίς καστανιές...

Τ' ἀγρίμι τοῦτο θὰ μισῇ βέβαια, ὅπως κι αὐτός, τοὺς μαντρότοιχους, τοὺς κανονισμοὺς πού προστάζουν νὰ περπατᾷς σκυφτός κι ἀμίλητος. Ἡ σκοτεινὴ πρωτόγονη καρδιά του ἐξέρει ν' ἀγαπᾷ ἕνα πράμα μονάχα: τὴ λεφτεριά. Νὰ, πού τὸ διαλαλοῦσε κιόλας ἀφοβα καὶ οἱ βουνοπλαγιὲς ἀντιλαλοῦσαν τὴν κραυγὴ του καὶ οἱ σπηλιὲς μὲ τ' ἀνοιχτὰ μαῦρα στόματα τὴ δυνάμειν σὲ τρόπο πού κυριαρχοῦσε παντοῦ, στεριά καὶ θάλασσα, σάν πολεμικὸ σύνθημα!...

—Ὑστερα ἀπὸ λίγο... ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὅλος τοῦτος ὁ κόσμος πού ἀκινετοῦσε σὰ νᾶταν ψεύτικος, θάναί δικός μου. Νὰ περάσω μιὰ φορὰ τὸ μαντρότοιχο.

Πόσο ἀλλάζει, ἀλήθεια, ὁ ἄνθρωπος μὲ τέτοια νύχτα!... καὶ οἱ αἰσθησιεῖς καὶ οἱ σκέψεις του, ὅταν μιὰ ἐπιμονὴ ἐπιθυμιά δὲν τὸν ἀφίνει νὰ κλείσῃ μάτι... Ὅλα τοῦ φαίνονται πῶς ἀνάλαφα, πῶς εὐκόλα... κι ἀποτολμαίει τὸ κάθε τι, γιατί, καθώς στὰ παραμύθια, ὅλα θὰ πᾶρουν καλὸ τέλος καὶ ἡ τωρινὴ δοκιμασία, θαρρεῖς, παρουσιάζεται μονάχα γιὰ νὰ κάμῃ γλυκύτερη τὴ μελλούμενη χαρὰ.

Ὡστόσο κάτι ἔπρεπε νὰ πάρῃ μαζὶ του... μιὰ χοντρή βέργα λόγου χάρι. Ἄ! νᾶχε ἕνα τόξο ἢ ἕνα ἀκόντιο σάν ἐκεῖνα πού εἶδε στὸ ἡγουμενικόν, πεταμένα σὲ μιὰ γωνιά! «Ὡς πού νὰ φτάσῃ στοὺς μεγάλους δρόμους» ὕστερα...

Τοὺς δρόμους αὐτοὺς τοὺς φανταζόταν, ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ δασκάλου του, σάν ἀνθρωποποτάμια, νὰ πούμε, πού ἔχουναν ἀπὸ τὴ μιὰ πολιτεία στὴν ἄλλη τὸν παρδαλὸν ὄχλο. Ταξιδιώτες, ἀλῆτες καὶ πραγματευτᾶδες, πού νὰ εἶναι καλόβολοι, πρόθυμοι νὰ βοηθήσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, εὐτυχισμένοι. Τραγοῦδοῦν καὶ γελοῦν, καθώς πηγαίνουν μὲ τὸ κεφάλι ψηλά κι ἀντικρύζουν τὴν πλάση δόλοκληρη σάν ἀρχόντοι πού ἀναγαλιάζουν βλέποντας τὰ ἀμπελοχώραφά τους.

Ὁ Γρηγόρης, ὅπως καταλαβαίνετε, ἔδινε στὸν κόσμο μιὰ ὀψη σύμφωνη μὲ τίς σκέψεις καὶ τίς διαθέσεις του. Μὰ μήπως ἔτσι δὲν συμβαίνει πάντα;

—Ὑστερα ἀπὸ λίγο!... ὕστερα ἀπὸ λίγο!

Ξαφνικὰ μιὰ ἐρώτηση ἀστράψε καὶ καρφώθηκε ἐπιμονα στὸ μυαλό του: —Καὶ γιατί ὄχι ἀμέσως;

Τώρα ὅλοι κοιμούνται... Τὸ σημαντήρι γιὰ τὸν ὄρθρο, ὅπως λογάριζε, θ' ἀργοῦσε.

(Ἀκολουθεῖ)

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΣ

Ὁ «Ἅγιος Γρηγόριος, πού ἐπωνομάστηκε Θεολόγος ἀπ' τὸν ζῆλο πού εἰδεῖ ὑπερασπίζοντας τὴν ὁμολογία τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ποῦ εἶνε στὴν Νίκαια ἀπὸ τὴν Α' Σύνοδο, ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς πῶς ἐπίσημους πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Γεννήθηκε δὲ ἐν Ἀριανζῷ, πούταν χωριὸ τῆς Καππαδοκίας κοντὰ στὴν πόλιν Ναζιανζό, πούταν ἐκεῖ ὁ πατέρας τὸν Ἐπίσκοπος καὶ πού ἀπ' αὐτὸ ὠνομάστηκε Ναζιανζηνός.

Γιὰ τὸ χρόνο πού γεννήθηκε ὑπάρχει μιὰ μικρὴ ἀμφιβολία· πάντως ὁμῶς φαίνεται πὼς γεννήθηκε τὸ 329 μ. Χ. Ἡ μητέρα του Νόνα, μιὰ εὐσεβὴς Χριστιανὴ, τὸν εἶχεν ἀφιερῶσει ἐκ κοιλίας στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ μεγάλῃ σπουδῇ ἐφρόντιζε νὰ πλάσῃ τὸ νεαρὸ αὐτὸ πνεῦμα γιὰ τὸν προορισμὸ αὐτόν. Ἀφοῦ ἔμαθε τὰ πρῶτα γράμματα στὴν Καισάρεια, ἔρχεται στὴν Παλαιστίνην, ὅπου σπουδάζει τὴν ρητορικὴν. Ἀπ' ἐκεῖ ἔρχεται στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ τέλος ὁ ζῆλος γιὰ τὴν μάθησιν τὸν φέρνει στὴν Ἀθήνα, στὴν πηγὴ τοῦ πνευματικοῦ φωτός. Τὸ 350 μ. Χ. ἀσχολεῖται μὲ μεγάλῃ ἐπιμέλεια στὴ μάθησιν τῆς γλώσσης, τῆς ποιητικῆς καὶ ρητορικῆς, τῆς φιλοσοφίας, τῶν μαθηματικῶν, τῆς μουσικῆς ἀκόμη καὶ τῆς φυσικῆς· ἐδῶ δὲ ἐγνώρισε καὶ τὸν Βασίλειο.

Ὅταν ὁ Βασίλειος ἔφυγε ἀπ' τὴν Ἀθήνα, ὁ Γρηγόριος ἤθελε νὰ τὸν συνοδεύσῃ, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ τίς παρακλήσεις ὁλων τῶν σπουδαστῶν, ἔμεινε ὡς διδάσκαλος τῆς ρητορικῆς ἐπὶ ἕνα χρόνο καὶ τὸ 356 ἐπιστρέφει πάλιν πίσω γιὰ νὰ βαφτιστῇ καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Θεόν. Ἡ ἐπιθυμία του ἦταν νὰ ἀπομακρυνθῇ ὅλως διόλου ἀπ' τὸν κόσμον, μὰ ἡ πείσις τῶν γονέων του τὸν ἀνάγκασε νὰ τὸ ἀναβάλῃ.

Τὸν Βασίλειο τὸν ἐπισκέπτεται συχνὰ στὸ ἀναχωρητήριό του μελετώντας τίς Γραφές. Τὸ 360 ἢ 361 τὸν καλεῖ ὁ πατέρας του γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἀπὸ τὸν ὅποιον μάλιστα γίνονται καὶ πρεσβύτερος, παρὰ τὴν θέλησίν του, τὴν 25 Δεκεμβρίου 361.

Ὅταν τὸ 364 ὁ Βασίλειος ἔπεσε ἀπὸ τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον ἀπ' τὸν Εὐσέβιο, ὁ Γρηγόριος τὸν συντροφεῖ στὸν Πόντον καὶ συντελεῖ στὴν συμφιλίωσίν των, πού ἔγινε τὸ 365. Ἡ συνδρομὴ πού φθάνει καὶ στίς προσβολὰς τοῦ Οὐάλεντα καὶ τῶν Ἀρειανιστῶν ἐπισκόπων Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Βασιλείου, ὡς ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας (370), ὁποστηρίχτηκε ἀπ' τὸν Γρηγόριο καὶ ἀκόμη καὶ ἀπ' τὸν πατέρα του. Ἀμὰ γίνθηκε ὁ Βασίλειος Ἐπίσκοπος, ἐκάλεσε τὸν φίλο του νὰ γίνῃ πρεσβύτερος στὴν Καισάρεια, ἀλλ' ὁ Γρηγόριος δὲν δέχτηκε γιὰ λόγους πού καὶ ὁ Βασί-

λειος δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ. Ὑστερα ὁ Βασίλειος ἔκαμεν Ἐπίσκοπὴν εἰς τὸ χωριὸν Σάσιμα, στὴ μεθόριον τῶν Τυάων, τὴν ὁποῖαν παρεχώρησε στὸν Γρηγόριο χωρὶς φυσικὰ νὰ τὴν δεχθῇ, γιατί ἤθελε νὰ ἀποσυρθῇ στὴν ἔρημο γιὰ θρησκευτικὲς μελέτες. Τὴν ἀποποίησιν αὐτὴ τὴν βλέπει ὁ πατέρας του καὶ τὸν παρακαλεῖ τουλάχιστον νὰ μείνῃ στὴν Ἐπισκοπὴ Ναζιανζοῦ, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Σ' αὐτὸ συμφωνεῖ ὁ Γρηγόριος μὲ τὸν ὄρο, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον του θὰ εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἀποσυρθῇ.

Τὸν Νοέμβριο τοῦ 380 ὁ Αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος, ἄκοντας ἀναγκάζει τοὺς Ἀρειανούς νὰ παραδώσουν τίς ἐκκλησίες στοὺς Ὀρθοδόξους καὶ ὁ Γρηγόριος μὲ αὐτοκρατορικὴ φρουρὰ ἔρχεται στὴν Ἀγία Σοφία. Ἐκεῖ τότε γίνεται ἐπίσκοπος τῆς Κων/πόλεως.

Τὸ 381 ὁ Θεοδόσιος καλεῖ στὴν Κωνσταντινούπολιν τὴν Β' Οἰκουμ. Σύνοδο. Μιὰ ἀπὸ τίς πρῶτες πράξεις τῆς ἦταν ἡ ἐπικύρωσις τῆς ἐκλογῆς τοῦ Γρηγορίου. Σὲ λίγο πεθαίνει ὁ Μελέτιος καὶ ὁ Γρηγόριος γίνεται πρόεδρος τῆς Συνόδου, μὰ ἡ σωματικὴ του ἀσθένεια καὶ ὁ ἥπιος χαρακτήρας του τὸν κάνουν σύντομα νὰ ἀποσυρθῇ. Αὐτὸ ἐπωφελοῦνται οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ τῆς Αὐγούστου καὶ Μακεδονίας καὶ τὸν προσβάλλουν λέγοντες πὼς δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὴν Ἐπισκοπὴ αὐτὴ γιατί ἦταν τῆς Ναζιανζοῦ. Τότε στρέφεται πρὸς τὴν Σύνοδο καὶ λέει:

«Ἄνδρες συμποιμένες τῆς ἱερᾶς ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ, αἰσχρὸν μὲν εἶναι καὶ παντελῶς οὐχ ὕμνων, εἰ τοὺς ἄλλους εἰρήνην παιδεύοντες, αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους πόλεμον ἤρασαν· πὼς δ' ἂν ὁμολογῶντες ἑτέρους πείσοιτε, αὐτοὶ ὅντες περὶ τὰ δοκούντα ἀσύμφωνοι; Ἀλλ' ἵκετεύω Ὑμᾶς πρὸς τῆς Τριάδος αὐτῆς, καλῶς καὶ εἰρηνικῶς διαθέσθαι τὰ πρὸς ἀλλήλους. Εἰ δὲ τι ὑμῖν ἐγὼ τῆς διαστάσεως αἰτίας, οὐκ εἰμὶ σεμνότερος Ἰωάν· τοῦ προφήτου, βάλετέ με εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ παύσεται ὁ ὕμνος ὁ κλύδων τῶν ταραχῶν. Αἰροῦμαι παθῶν, ὅτι ἂν βούλησθε καὶ περ ἀθῶος ὢν τῆς ὑμῶν ἐνεκεν ὁμονοίας Θεόνου ἐξώσατε, πόλεως ἀπελάσατε μόνον τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν εἰρήνην, ὡς ὁ Ζαχαρίας φησὶν, ἀγαπήσατε. Ἐρρωσθε, ἱεροὶ ποιμένες, καὶ τὰν ἐμῶν πόων μνημονεύοντες μὴ ἀπολήψητε».

Ἔτσι παρητήρη καὶ ἀφοῦ ἀπεχαιρέτησε μὲ ἕνα θαυμάσιο λόγο τὸ λαὸ τῆς Κων/πόλεως, ἔφυγε γιὰ τὴν Καππαδοκίαν. Περωνάτας δὲ ἀπ' τὴν Καισάρειαν, ἔκανε τὸν ἐπίταφόιο τοῦ Μ. Βασιλείου. Τὸ 383 ἀποσύρεται στὸ πατρικὸν τοῦ κτήμα στὴν Ἀριανζό, γράφοντας διάφορα ποιήματα καὶ ἐπιστολές. Ἀπέθανε δὲ τὸ 389 ἢ 390.

Χ. Καζούρης

ΑΠΟΚΡΕΩ ΚΑΙ ΜΑΣΚΑΡΑΤΕΣ

Αι απόκρεω δεν εορτάζονται κατά τον ίδιον τρόπον εις ὅλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ οὕτε οἱ μασκαράδες ἔχουν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα τὸ ἴδιον ὄνομα.

Εἰς τὰ περισσότερα μέρη τῆς Πελοποννήσου καὶ εἰς τὰ παράλια τῆς Αἰτωλοακαρνανίας συνηθίζουν τοὺς μασκαράδες νὰ τοὺς λέγουν μπούλες. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Δυτ. Μακεδονίας καὶ τῆς Ἡπείρου, ἰδίως τὰ ὀρεινά, λέγονται «μπαμπαγιοῦροι» ἢ «λογκατσάρια». Εἰς τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν ἐπίσης, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κεντρικὴν καὶ εἰς τὴν Θράκην λέγονται καὶ «ρουσάσια». Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐβοίας καὶ τοῦ Πηλίου λέγονται «μουσοῦνοι». Εἰς πολλὰ Δωδεκάνησα «καμουζέλες». Εἰς τὴν Κρήτην «μασκάρες». Ἀλλοῦ λέγονται «καρναβάλια» ἢ «μασκαράτες». Εἰς τὴν Σκῦρον λέγονται «γέροι». Εἰς τὴν Σμύρνην, τὸν Τσεσμέ καὶ γενικῶς τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, λέγονται «κουδουνάτοι».

Ἄλλοι λέγονται, ἐξ αἰτίας τῆς περιβολῆς των, «ἀρκοῦδες», «διαβόλοι», «ἀράπηδες», «λιάπηδες», «Μακεδόνας», «γύφτοι» «ζεϊμπέκια» κλπ. Οἱ ἀρκοῦδες φοροῦν δέρματα ζῶων καὶ χορεύουν. Οἱ ἀράπηδες εἶναι μουντζουρωμένοι, οἱ Μακεδόνας φοροῦν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν ἐνδυμασίαν με ἄσπινδα καὶ κράνος, οἱ λιάπηδες εἶναι φουστανελλοφόροι με χιτῶνα, οἱ γύφτοι καὶ οἱ τσιγγάνοι φοροῦν πολυχρῶμα ρούχα καὶ κρατοῦν μύλους τοῦ καφέ, γουδιά, κόσκινα. Τὰ ζεϊμπέκια ἢ ζεϊμπέκηδες φοροῦν κοντὰ βρακάκια καὶ τὰ γόνατά των φαίνονται. Εἶναι καὶ αὐτοὶ ὠπλισμένοι με σπαθιά καὶ χορεύουν ὑπὸ τοὺς ἤχους τυμπάνων, πού λέγονται τουμπελέκια.

Ἡ μεταμφίεσις εἰς καμήλαν ἢ γκαμήλα, ἦτο παλαιότερα πολὺ γενικευμένη, ἀλλὰ καὶ σήμερα τὸ ἔθιμον συνεχίζεται.

Τὸ γαϊτανάκι ἐπίσης εἶναι ἀπὸ τὰ παλαιότατα ἀποκριάτικα εἶδη μεταμφίσεως, θεωρεῖται δὲ κυρίως ἀθηναϊκὸν ἔθιμον.

Πολὺ λίγοι ὁμῶς ξέχουν ὅτι δὲν εἶναι μόνον μιά ἀ-

ποκριά, ἀλλὰ δύο. Εἰς τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν γίνονται μασκαράδες καὶ ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα μέχρι τῶν Φώτων. Ντύνονται με πολεμικὰς στολὰς, κρατοῦν ὅπλα καὶ κάνουν ψευδοσυμπλοκὰς. Γυρίζει καθεὺς ὁμάς μασκαρεμένων ἀπὸ σπῆτι σπῆτι καὶ τραγουδᾷ καὶ μαζεύει χρήματα ἢ διάφορα εἶδη. Μαζί με τὴν ὁμάδα τῶν μετμηφισμένων εἶναι καὶ ὁ ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησίας, πού σέρνει ἕνα μουλάρι. Κάθε σπῆτι προσφέρει σιτάρι ἢ βούτυρο ἢ μαλλιά ἢ τυρὶ ἢ ὄσπρια ἢ καλαμπόκι ἢ χρήματα. Ὅλα αὐτὰ τὰ μαζεύει ὁ ἐπίτροπος καὶ τὰ πηγαίνει στὴν ἐκκλησίαν. Εἶναι ἕνα πολὺ μεγάλο εἰσόδημα. Ἡ ἐκκλησία τὰ πούλα, καὶ με τὰ χρήματα κάνει διάφορα ἔργα. Παλαιότερα με τὰ πράγματα καὶ τὰ χρήματα πού ἔδινε ὁ κόσμος στοὺς Χριστουγεννιάτικους μετμηφισμένους, συντηροῦντο τὰ σχολεῖα. Οἱ δάσκαλοι ἐπληρώνοντο ἀπὸ τὰ χρήματα αὐτά. Ἦτο λοιπὸν μεγάλο ζήτημα ἢ παρέλασις τῶν Χριστουγεννιάτικων μασκαράδων γιὰ κάθε χωριό.

Ὅπου ἐπεκράτει καὶ ὅπου ἐπικρατεῖ τὸ ἔθιμον καὶ γίνονται καρναβάλια ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα μέχρι τῶν Φώτων, ὅπως εἰς τὴν Θεσσαλίαν καὶ εἰς τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν, τὰ καρναβάλια τῶν Ἀποκρεῶ ἔχουν ὀλιγωτέραν ζωηρότητα. Μεταμφίσεις τὰς Ἀποκρεῶ γίνονται σχετικῶς ὀλίγαι. Οἱ πολλοὶ μασκαράδες γίνονται στὰ μέρη αὐτὰ τὴν περιόδον τῶν Χριστουγέννων, τοῦ Νέου Ἔτους καὶ τῶν Φώτων. Αὐτοὶ εἶναι οἱ μασκαράδες πού λέγονται μπαμπαγιοῦροι ἢ λογκατσάρια, ἢ ρουσάσια. Στὴν ἴδια δὲ περίοδο στὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἐγίνοντο οἱ «καλλικάντζαροι». Πολλοὶ ἐντύνοντο με δέρματα καὶ ἐγύριζαν τὴν νύχτα προσποιούμενοι τοὺς καλλικαντζάρους.

Καὶ κάθε τύπος ἔχει τὰ ξεχωριστὰ του ἀποκριάτικα τραγούδια, καὶ πολλὰς φορὰς καὶ τοὺς ξεχωριστοὺς χοροὺς. Ἄλλο ἔθιμον ἀποκριάτικο πού εἶναι πολὺ διαδεδομένο, εἶναι νὰ ντύνεται τὰ μικρὰ ἀγόρια με κοριτσίστικα ρούχα καὶ τὰ κοριτσάκια με ρούχα ἀγορι-

στικά. Αὐτὸ τὸ ἔθιμον εἶναι φαίνεται ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα. Συνήθως δὲ ἦσαν τὰ ἀγόρια πού τὰ ἐντύναν γυναικεῖα. Εὐρίσκομεν δὲ τὸ ἔθιμον αὐτὸ καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν ἐποχὴν, καὶ ἔθεωρετο ἔθιμον πού συνεδέετο με τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ Διονύσου. Τόσον δὲ διαδεδομένον εἶναι τὸ ἔθιμον, ὥστε εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης γίνονται εἰδικοὶ χοροὶ παιδικοί, κατὰ τὰς Ἀποκρεῶ. Ἐχομεν δὲ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς ἄλλας μεγάλας πόλεις χοροὺς μετμηφισμένων παιδιῶν. Καὶ πολλὰ οἰκογένεια ὁργανώνουν φιλικοὺς παιδικούς χοροὺς μετμηφισμένων. Οἱ δὲ μεγάλοι εἶναι οἱ θεαταί. Μάλιστα φαίνεται ὅτι παλαιότερα αἱ παιδικὰ μεταμφίσεις συνεδόντο κάπως με τὴν βυζαντινὴν. Οἱ γονεῖς μετμηφίζαν τὰ παιδιά των, καὶ αὐτὸ ἔθεωρετο ὅτι τὰ ἐπροστάτευεν ἀπὸ τὸ μάτι.

Εἶναι λοιπὸν τὸ ἔθιμον τῶν μεταμφίσεων πολὺ συνδεμένο με τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ με τὴν νεότητά. Γενικῶς δὲ ἡ παιδικὴ ἡλικία καὶ ἡ νεότης εἶναι ἐκεῖνα πού αἰσθάνονται περισσότερο τὴν χαρὰ τῶν Ἀποκρεῶ. Καὶ τὰ πράγματα δὲ καὶ τὰ χρήματα πού συνεκέντρωναν παλαιότερα αἱ ὁμάδες τῶν μετμηφισμένων καὶ τὰ δῶρα πού περιήρχοντο, ὡς εἶπαμε, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ, πάλιν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ὑπὲρ τῶν σχολειῶν, ὑπὲρ τῶν παιδιῶν, δηλαδή, διετίθεντο.

Ἐμεῖς εἰς τὴν Ἑλλάδα, παρελάσαμεν ἄπειρα ἔθιμα ἀπὸ τὴν ἀρχαία καὶ τὴν ἀρχαιοτάτην ἐλληνικὴν ἐποχὴ. Τότε ἐγίνοντο πολλὰ εἰδησιὰ καὶ παραστάσεις καὶ μεταμφίσεις πρὸς τιμὴν καὶ ἐπ' ὀνόματι διαφόρων θεοτήτων, μετεῖχον δὲ ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ ὑπῆρχαν καὶ πολλὰ εἰδησιὰ ξεχωριστὰ διὰ τὰ παιδιά καὶ τὴν νεότητά. Καὶ ἐγίναν μὲν καὶ γίνονται διάφοροι τροποποιήσεις καὶ ἀναμειγνύονται ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν μορφήν. Εἶναι δὲ καλὸ, ὅταν βλέπωμεν ἕνα σημερινὸν ἔθιμον, νὰ κυττάζωμε νὰ εὐρίσκωμεν τὰς ρίζας του, πού τὸ συνδέουν με τὸ ἐθνικὸ μας παρελθόν.

Κ. Φαλτάιτς

Τὸ ἔντομο πού ἔσωσε μιὰν ἡπείρου

Εἰς τὸ Μπριςμπάνε, τῆς Κούκνολαντ, στὴν Αὐστράλια, ἀνηγέρθη τῶρα τελευταία ἕνα μνημεῖον πού εἶναι μοναδικὸ στὸ εἶδος του σὲ ὅλο τὸν κόσμον. Σκεφθῆτε! Ἐχεῖ ἀνεγερθῆ πρὸς τιμὴν ἑνὸς ἐντόμου. Χωρὶς αὐτὸ τὸ ἔντομον (ρινκότε τὸ λένε καὶ εἶναι μοναδικὸ στὸ νὰ πολλαπλασιάζεται νορήγορα), πολλὰς περιφέρειαι τῆς Κούκνολαντ λίγο ἔλειπε νὰ καταστραφούν ἀπὸ ἕνα φοβερὸ φυτὸ.

Ὅλα αὐτὰ ἴσως νὰ σὰς φαίνονται παράξενα, κι' ὁμῶς ἀνταποκρίνονται πληρῶς εἰς τὴν πραγματικότητα. Θάχετε ἀκούσει βέλθαι νὰ μιλῶν γιὰ τὸν «κάκτο». Εἶναι φυτὸ ἀγκαθωτό, σὲ σημεῖα κηροστάτου, χωρὶς φύλλα. Ὑπάρχουν ἀπὸ τὰ φυτὰ αὐτὰ πολλὰς ποικιλίας, μερικὲς δὲ ἀπ' αὐτὰς εἶναι τόσο ὠραίες, πού χρησιμοποιοῦνται στὰ σπῆτια ὡς διακοσμητικά.

Πρὶν ἀπὸ 100 χρόνια, μιὰ μέρα ἡ σύζυγος τοῦ διοικητοῦ τῆς Κούκνολαντ ἔλαθεν ἕνα δῶρον ἕνα σπάνιον εἶδος κάκτου. Τὸ φυτὸ ἦταν χαριτωμένο καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ διοικητοῦ σκέφθηκε ὅτι θὰ μπορούσε νὰ εἶναι περισσότερο διακοσμητικὸν σὲ καμμιὰ γωνία τοῦ σπιτιοῦ. Διέταξεν ἀμέσως καὶ τὸ φύτεψαν σὲ μιὰ γωνιά κοντὰ στὸν τοῖχο.

Τὸ φυτὸ δὲν ἄρνησε νὰ ἀναπτυχθῇ. Καὶ μάλιστα ἐμεγάλωσε τόσο πολὺ, πού μιὰ μέρα εἶδαν πὼς δὲν ἔ' ἀργοῦσε νὰ ξεπεράσῃ σὲ ὕψος τὸ σπῆτι. Ἐκτὸς αὐτοῦ τὸ εἶδαν ὅτι εἶχε τυλιχθῇ στερεωτάτα στὸν τοῖχο, σὲ τρόπο πού νὰ μὴν ξεκολλήσῃ εὐκολά. Τὶ θὰ γινόνταν ἂν τὸ ἄφιναν νὰ ἀναπτυχθῇ ἀκόμα; Καλλίτερα θάταν νὰ τὸ ξεριζώσουν. Ἐταί κι' ἐγίνε. Τὸ φυτὸ ξεριζώθηκε καὶ τὸ πέταξαν σ' ἕναν ἀγρὸ στὴν ἀρχὴ ἑνὸς δάσους.

Πέρασαν χρόνια καὶ χρόνια ἀπὸ τότε. Μιὰ μέρα μιὰ ἀπελπισμένη ἐκκλησία ἔφθανε σ' αὐτὰ τοῦ διοικητοῦ. Ἐνα περιεργὸ φυτὸ εἶχε πλημμυρίσει ὁλόκληρον ἀγρὸς καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῇ. Οὐτε τὰ δάση δὲν ἀποτελοῦσαν γι' αὐτὸ φράγμα. Περνοῦσε μὲν ἀπὸ τοὺς κορμούς των

δένδρων καὶ ἐξακολουθοῦσε τὴν πορεία του. Ἐπρόκειτο περὶ φοβερᾶς καταστροφῆς.

Ὁ διοικητὴς ἐκάλεσε ἀμέσως σὲ συμβούλιο κάμποσους σοφοὺς βοτανολόγους. Τί φυτὸ μπορούσε νάναί αὐτὸ πού ἐμπόδιζε τὴν καλλιέργειαν;

Ἡ ἀπάντησις τῶν εἰδικῶν ἦταν ἡ ἐξῆς: Ἴσως νὰ ἐπρόκειτο γιὰ τὴν «Οὐρτικὰ ντιόικα» ἢ γιὰ τὸ «Κίρσιουμ ἀρθένο», πού προκαλοῦν κι' αὐτὰ τὶς ἴδιες καταστροφές, οἱ ὁποῖες δὲν ἀποφεύγονται παρὰ ἂν σκαφθῇ καλὰ τὸ ἔδαφος καὶ ἀνακατωθῇ τὸ γῶμα. Πολλὰς φορὰς ὁμῶς δὲν εἶναι ἀρκετὸ αὐτὸ μονάχα. Γιατὶ συχνὰ μένουν ὑπολείμματα φυτῶν πού ριζώνουν, ἀναπτύσσονται καὶ ἐξακολουθοῦν τὴν καταστροφή. Ἀλλὰ ἂνα ἐπῆσαν ἐπὶ τόπου, οἱ εἰδικοὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι τὸ καταστρεπτικὸ φυτὸ εἶναι ἕνα σπάνιον εἶδος κάκτου.

Ἀπὸ τοῦ προερχόμενου: Καὶ πὼς ρίζωσε στὴ μέση τῆς Κούκνολαντ; Νὰ δοθῇ ἀληθοφανὴς ἐξήγησις στὰ δύο αὐτὰ ἐρωτήματα, δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκόλο. Ἀλλὰ ὑπελείπετο καὶ ἕνα τρίτο ἀκόμα: Πὼς νὰ ἀντιδράσουν στὴν εἰσβολὴ του; Σκέφθηκαν, φυσικά, τὴ φωτιά καὶ τὸ νερό. Ἀλλὰ τοῦ κάκτου κατέφυγαν στὶς φλόγες. Ἐπειτα τὰ τσεκούρια ἐκοιμήσαν ἀρκετὰς ποσότητες κάκτου. Τὸ κα-

ΤΟ ΕΝΤΟΜΟΝ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ ΝΑ ΜΕΤΡΑ

Ὁ ἐντομολόγος Ντελουέ ἀνεκάλυψε στὴν περιοχὴ τῆς Νουμέρας, στὴ Νέα Καληδονία, ἕνα παράξενον ἔντομο, τὸ ὁποῖο φαίνεται ὅτι ξέρει νὰ μετρᾷ ὡς τὰ ἔξ, ὅχι περισσότερα.

Ὅταν τὸ τοποθετοῦν ἐπάνω σ' ἕνα φύλλο, κάνει ἕξ φορὰς τὸν γύρον τοῦ φύλλου κατὰ τὴν φοράν τῶν δεικτῶν τοῦ ρολοιοῦ καὶ ἕξ φορὰς τὸν ἴδιον γύρον ἀνὰ ποδᾶ.

Ἀναπαύεται λίγες στιγμὲς καὶ μετὰ ξαναρχίζει τοὺς γύρους πέντε φορὰς πρὸς κάθε πλευρά.

Νέα ἀνάπαυσις καὶ οἱ γύροι ἀρχίζουν τέσσερες φορὰς πρὸς κάθε πλευράν, τρεῖς, δύο, μιὰ φορά.

τακτικὸ φυτὸ ἐξακολουθοῦσε τὴν πορεία του. Ἐκατομμύρια ἐκτάσεις γῆς γινόνταν λεία τοῦ κάθε χρόνου. Οἱ δυστυχεῖς ἀγρόται δὲν ἔξεραν πὰ ποῖον ἄγιο νὰ παρακαλέσουν. Καὶ ἐπὶ τέλους ἡ σωτηρία ἦλθε.

Μιὰ μέρα ἀγκυροβόλησε στὸ Μπριςμπάνε, προερχόμενον ἀπὸ τὸ Μεξικό, ἕνα πυρόσκαφο, πού ξεφόρτωσαν ἕνα πολὺ παράξενον ἐμπόρευμα: ἕνα εἶδος τεραστίας κυψέλης, πού περιείχε στὰ κελλία τῆς κάμποσα ἑκατομμύρια ζωντανὰς χρυσάλλιδες, ἕνα ἔντομο πού θρέφεται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ κάκτον.

Στὴ θερμὴ τεχνητὴ ἀτμόσφαιρα ἑνὸς δωματίου διαρρυθμισθέντος καταλλήλως, γι' αὐτὸν τὸν λόγον, οἱ χρυσάλλιδες ἐγίναν ἔντομα καὶ ἐγέννησαν ἑκατομμύρια δισεκατομμυρίων αὐγῶν.

Ἀφοῦ ἐπολλαπλασιάσθησαν τὰ ἔντομα κι' ἐγίναν ἄπειρα εἰς πλῆθος, τὰ ἐλευθέρωσαν μιὰ μέρα, ἐξαποστέλλοντάς τα στὸν καταστροφικὸν κάκτον. Ἀλλ' ἄς ἀφήσουμε νὰ μιλήσῃ ἕνας αὐτόπτης μάρτυς καλλίτερα:

«Παρακολουθήσαμε τότε ἕνα καταπληκτικὸν φαινόμενον. Οἱ μικροὶ πολεμισταὶ ἐβάδιζαν ἀκάθεκτοι πρὸς τὸ μέρος τοῦ κάκτου. Μετὰ τὰ μετερὰ ράμφη τοὺς ἀνοίγαν μεγάλες πληγὰς στὸν κορμὸ τοῦ καταστρεπτικοῦ φυτοῦ. Ὑστερὰ ἀπ' ὀλίγο ὁ ἀγρὸς παρουσίαζεν ὅμιν μακελιῶν. Τὰ κλαδιά τοῦ κάκτου τσάκισμένα ἢ πληγωμένα, οἱ κορμοὶ λυγισμένοι, τσακισμένοι. Τὸ πεδῖον εἶχε τὴν ὅμιν μιὰς φυτείας, πού ἔπασε θύμα πυρκαϊᾶς τώρα. Οἱ κάκτοι ἦσαν νεκροί. Κι' ὁ στρατὸς τῶν ἐντόμων ἐβάδιζεν ἀκάθεκτος πρὸς ἄλλες λείας...»

Κι' ἔτσι ἀπεδόθησαν στὴν ἀνθρωπότητα ἕνα ἑκατομμύριο ἐκτάρια γῆς πού κατεῖχοντο πρῶτα ἀπὸ τὸν ὀλέθριον κάκτο. Χωρὶς τὴν ἐπέμβασιν αὐτῶν τῶν ἐντόμων, ἡ Αὐστράλια ἦταν ὀπωδήποτε καταδικασμένη νὰ γίνῃ ὁλόκληρη ἕνα δάσος ἀπὸ κάκτους. Τὸ φοβερὸν αὐτὸ φυτὸ προχωροῦσε κατὰ σάραντα χιλιάδας ἐκτάρια τὸ χρόνο. Πράγμα πρωτοφανές, δηλαδή, στὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου τῶν φυτῶν.

Χ. Μ.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MAILOT

Χειρίς Οικογένεια

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Τί λές εκεί! αποκρίθηκε ο κύριος μου και νομίζεις πως θα βάλω φίμωτρα στα σκυλιά μου;
— Μά θα έχετε ιστορίες με τον άστουφύλακα...

— Ήσυχασε κι' εγώ ξέρω. Θα βρω αύριο τρόπο ώστε να μη μπορέσει ο άστουφύλακας να με πάει στο δικαστήριο, χωρίς να κάμω και τὰ ζῶα μου δυστυχισμένα. "Επειτα, θα διασκεδάσω κι' ο κόσμος. "Ο άστουφύλακας αυτός θα μάς κάμει να μαζέψουμε πολλά λεπτά, γιατί, θέλοντας και μή, θα παίξει ένα κωμικό ρόλο στην κωμωδία που του έτοιμάζω. Γι' αυτό σὺ θὰ πᾶς αύριο στην πλατεία μονάχος με τὸν Καρδούλη. Θὰ βάλῃς τὰ σχοινιά, θὰ παίξεις μερικά κομμάτια με τὴν ἄρπα σου κι' ἄμα μαζευτὴ γύρω σου ἄρκετὸς κόσμος κι' ἔλθῃ κι' ο άστουφύλακας, θὰ παρυσιασθῶ κι' ἐγώ με τὰ σκυλιά. Τότε θ' ἄρχισῃ ἡ κωμωδία.

Δὲν τὰ πολυκαταλάβαινα αὐτά. Καὶ πρῶτο, δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου νὰ πᾶω μονάχος μου νὰ ἐτοιμάσω τὴν παράστασί μου. Εἶχα ἀρχίσει ὅμως νὰ γνωρίζω καλὰ τὸν κύριό μου καὶ νὰ ξέρω πότε μποροῦσα νὰ τοῦ ἀντισταθῶ σὲ κάτι τί. Λοιπόν, δὲν ἦταν περίστασι αὐτή. Θάταν ἀδύνατο νὰ τὸν κάμω νὰ παραιτήσῃ τὴν ἰδέα του. Κι' ἀναγκάσθηκα νὰ ὑπακούσω.

"Ετσι τὴν ἄλλη μέρα πῆγα στὴ συνηθισμένη μας θέσι, ἔβαλα τὰ σχοινιά καὶ, μόλις ἄρχισα νὰ παίζω τὴν ἄρπα μου, ὁ κόσμος ἔτρεξε ἀπ' ὅλες τὲς μεριές.

Τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρὸ, προπάντων τότε πού μέναμε στὸ Πῶ, ὁ δάσκαλός μου μοῦ ἔμαθε ἄρπα καὶ μποροῦσα τώρα νὰ παίζω καλοῦτσικα μερικά κομμάτια. "Ανάμεσα στ' ἄλλα, ἦταν καὶ μιὰ ναπολιτάνικη καντσονέττα, πού τὴν τραγουδοῦσα συνοδεύοντας με τὴν ἄρπα καὶ πού πάντα ὁ κόσμος τὴ χειροκροτοῦσε. "Ἡμουν πιά, βλέπετε, ἄρκετὰ ἀρτίστας κι' ἐπομένως εἶχα κάθε διάθεσι νὰ φαντάζομαι, πὼς ὅταν ὁ θιασός μας εἶχε κάποια ἐπιτυχία, ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ χρωστοῦνταν σὲ μένα ἀποκλειστικά. Σήμερα ὅμως μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ καταλάβω, πὼς ὁ κόσμος δὲ μαζεύουνταν μπροστὰ στὰ σχοινιά μας μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀκούῃ τὴν καντσονέττα μου.

"Ὅσοι εἶχαν ἰδῇ χθὲς τὴ σκηνὴ με τὸν άστουφύλακα, ἐνῆρθαν σήμερα καὶ κουβάλησαν μαζί τους καὶ φίλους. Στὴν Τουλούζα δὲν ἀγαποῦν πολὺ τοὺς ἀστυνομικούς κι' ἦταν πεοίεργοι νὰ ἰδοῦν πὼς θὰ τάβγαζε πέρα ὁ "Ιταλὸς γέρος. Γιὰτὶ ἂν κι' ὁ Βιτάλης δὲν εἶχε πῆ παρά μόνο: «Πολὺ καλὰ, αὐριο!» ὅλοι κατάλαβαν πὼς αὐτὸς ὁ λόγος ἦταν εἰδοποίησι γιὰ μιὰ μεγάλη παράστασι, πού θὰ τοὺς ἔκανε νὰ γελάσουν πολὺ με τὸν ἀδέξιο καὶ κα-

Ο Βιτάλης ἔπιασε τὸν άστουφύλακα καὶ τοῦλεγε: Σοὺ ἀπαγορεύω νὰ κτυπᾷς τὸ παιδί!

κότροπο άστουφύλακα. Γι' αὐτὸ ἔτρεξε τόσος κόσμος. Καὶ καθὼς μ' ἔβλεπαν μόνο με τὸν Καρδούλη, πολλοὶ ἀνησυχοῦσαν καὶ μ' ἔκοβαν στὸ τραγοῦδι γιὰ νὰ με ρωτοῦν:

— Μὰ δὲ θάρρῃ ὁ "Ιταλός;
— Θάρρῃ, σὲ λιγάκι.

Κι' ἐξακολουθοῦσα τὴν καντσονέττα μου.

Μὰ πρὶν ἀπὸ τὸν Βιτάλη, ἔφθασε ὁ άστουφύλακας. Πρῶτος τὸν εἶδε ὁ Καρδούλης κι' ἀμέσως ἔβαλε τὸ γρόθο στὸ πλευρό, ἔρριξε τὸ κεφάλι του πίσω κι' ἄρχισε νὰ περπατᾷ γύρω μου, ἴσιος, κορδωμένος, καμαρωτός.

"Ο κόσμος ἔβαλε τὰ γέλια κι' ἄρχισε τὰ χειροκροτήματα.

Θύμωσε ὁ άστουφύλακας καὶ μ' ἄγριοκύτταξε. Μὰ μ' αὐτὸ δὲν ἔκαμε ἄλλο, παρὰ νὰ διπλασιάσῃ τὰ γέλια τοῦ κόσμου.

Μοῦρχόταν καὶ μένα νὰ γελάσω, μὰ κάποιος φόβος δὲ μάφινε. Πὼς θὰ τελειώναν ὅλ' αὐτά; "Αν ὁ Βιτάλης ἦταν ἐκεῖ, θ' ἀπαντοῦσε στὸν άστουφύλακα. "Εγὼ ὅμως, μονάχος μου, τί θάῤερα νὰ τοῦ πῶ;

Καὶ τὰ μοῦτρα του δὲν μ' ἄρεσαν καθόλου. Λυσοῦσε ἀληθινὰ ἀπὸ θυμό. Σουλατσάρει με μεγάλα βήματα μπροστὰ στὰ σχοινιά καὶ κάθε φορὰ πού περνοῦσε ἀπὸ κοντὰ μου, με κύτταξε πάνω ἀπ' τὸν ὤμο του μ' ἕνα τρόπο πού με πάγωνε.

"Ο Καρδούλης, πού δὲν καταλάβαινε τὸν κίνδυνο, ἐξακολουθοῦσε νὰ κοροϊδεύῃ τὸν άστουφύλακα. Σουλατσάρει κι' αὐτὸς μπροστὰ στὸ σχοινί, ἀπὸ μέσα ὅμως, καὶ κάθε φορὰ πού περνοῦσε ἀπὸ κοντὰ μου, με κύτταξε πάνω ἀπὸ τὸν ὤμο του, ἀπαράλλακτα σὰν κι' ἐκείνου. Μὰ τὸκανε τόσο ἀστεῖο, πού ὁ κόσμος λιγώνουνταν στὰ γέλια.

Γιὰ νὰ μὴν παραθυμῶσῃ ὁ άστουφύλακας, φώναζε τοῦ Καρδούλη νὰ καθῇ. Μὰ πού ν' ἀκούσῃ αὐτός! Τὸ παιγνίδι τὸν διασκέδαζε τόσο πολὺ, πού με κανένα τρόπο δὲν ἐννοοῦσε νὰ τ' ἀφήσῃ! Κι' ἄμα πῆγαινα ἐγὼ νὰ τὸν πιάσω, μοῦ γλιστροῦσε σὰν τὸ χέλι.

"Ο άστουφύλακας, πού βέβαια τὸν τύφλωνε ὁ θυμός, φαντάσθηκε πὼς αὐτὸ τῶκα-να ἐπίτηδες, γιὰ νὰ ἐρεθίσῃ τὸν πίθηκο περισσότερο, κι' ἀμέσως καθάλλικεψε τὸ σχοινί.

"Ετρεξε ἴσια σὲ μένα καὶ μοῦδωσε ἕνα μπάτσο, πού σχεδὸν μέρριξε κάτω.

"Ὅταν ἐξαναστάθηκα στὰ πόδια μου κι' ἀνοιξα τὰ μάτια, εἶδα... — μὰ πότε πρόφθασε; ἀπὸ πού ἦλθε; — τὸν Βιτάλη! Στέκουνταν ἑνῶμε-σα σὲ μένα καὶ στὸν άστουφύλακα, τοῦ κρατοῦσε τὸ χέρι σφιχτὰ καὶ τοῦ ἔλεγε:

— Σοὺ ἀπαγορεύω νὰ κτυπᾷς τὸ παιδί! Αὐτὸ πού ἔκα-μες εἶναι ἀνάνδρο!

"Ο άστουφύλακας προσπά-θησε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ χέρι του, μὰ ὁ Βιτάλης τοῦ τῶ-σφιξε περισσότερο.

Πόσο μεγάλος κι' ἐπιβλη-τικός μοῦ φάνηκε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ κύριός μου! Κρα-

τοῦσε ψηλὰ τ' ὠραῖο τοῦ κεφάλι, πού τὸ κορνίζωναν τὰ-σπρα μαλλιά, καὶ τὸ εὐγενικό του πρόσωπο φανέρωνε ἀγανάκτησι καὶ περιφρόνησι. Μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοια στάσι, ἐνόμισα πὼς ὁ άστουφύλακας θὰ χώνουνταν στὴ γῆ, θὰ χάνουνταν σὰν καπνός. Μὰ δὲν ἔγιν' ἔτσι. "Απεναντίας, μ' ἕνα δυνατὸ τράνταγμα, λευθέρωσε τὸ χέρι του, ἄρπαξε τὸν Βιτάλη ἀπὸ τὸ γακὰ καὶ τὸν ἔσπρωξε μπροστὰ του καὶ με τὴ μεγαλειτερὴ βαναυσότητα.

Τότε ὁ κύριός μου, θυμωμένος, σήκωσε τὸ δεξί του χέρι καὶ κύτπησε δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ άστουφύλακα, γιὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ. Συγχρόνως τὸν ρώτησε:

— Τί θέλεις ἀπὸ μένα;

— Νὰ σὲ συλλάβω! "Ακολούθησέ με στὴν "Αστυνομία.

— Γιὰ νὰ φθάσῃς στὸ σκοπὸ σου, δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ κτυπήσῃς τὸ παιδί, ἀποκρίθηκε ὁ Βιτάλης.

— Ἀρκοῦν τὰ λόγια. "Ακολουθὰ με!

"Ο Βιτάλης εἶχε ἐξανασθῇ ὅλη του τὴν ψυχραιμία. Δὲν ἀποκρίθηκε πιά στὸν άστουφύλακα, ἀλλὰ γύρισε σὲ μένα.

— Πήγαινε στὸ ξενοδοχεῖο, μοῦ εἶπε, καὶ μείνε κεῖ με τὰ σκυλιά. Θὰ σοὺ μὴνύσω ἐγὼ τί θὰ κάμῃς.

Δὲν πρόφθασε νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο. "Ο άστουφύλακας τὸν ἔσερνε.

"Ετσι τραγικὰ τελείωσε ἡ παράστασι, πού ὁ Βιτάλης τὴν εἶχε φαντασθῇ κωμική.

Τὰ σκυλιά ἔτρεξαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, αὐτὸς ὅμως τὰ πρόσταξε νὰ μείνουν μαζί μου καὶ, συνηθισμένα πάντα νὰ τὸν ἀκούει, ἐσαναγύρισαν. Τότε μόνο εἶδα πὼς ἦταν φημωμένα! Μόνο πού ἀντὶ νάχουν τὴ μουςοῦδα τους μέσα σ' ἕνα δίχτυ συρματένιο, φοροῦσαν ἀπλούστατα ἀπὸ μιὰ μεταξωτὴ κορδέλλιτσα, δεμένη με φλόγγο στὴ μύτη τους. Τοῦ Κάπη, πού ἦταν ἄσπρος, ἡ κορδέλλιτσα ἦταν κόκκινη! τοῦ Ζερμπίνου, πού ἦταν μαῦρος, ἄσπρη! καὶ τῆς Δούλ-σης, πού ἦταν σταχτιά, γαλάζια. Φίμωτρα, σὰ νὰ λέμε, θεατρικά.

"Ο κόσμος σκόρπισε γρήγορα. Λίγοι ἄνθρωποι ἔμειναν στὴ θέσι τους καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὰ συμβῆντα.

— "Ο γέρος εἶχε δίκιο.

— Γιὰτὶ ὁ άστουφύλακας νὰ κτυπήσῃ τὸ παιδί, πού δὲν ἔκαμε καὶ δὲν εἶπε τίποτα;

— "Ασχημὴ δουλειά. "Ο γέρος δὲν θὰ γλυτώσῃ τὴ φυ-λάκα, ἂν ὁ άστουφύλακας πῇ πὼς ἔκαμε ἀντίστασι.

Γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο καταλυπημένος κι' ἀνήσυχος.

Δὲν ἦταν πιά ὁ καιρὸς πού ὁ Βιτάλης μοῦ ἔκανε τρόμο, — ἂν κι' ὁ καιρὸς αὐτὸς δὲν ἐβάσταξε παρὰ λίγες ὥρες. Πολὺ γρήγορα αἰσθάνθηκα γι' αὐτὸν ἀγάπη κι' ἡ ἀγάπη αὐτὴ μεγάλωνε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Ζούσαμε τὴν ἴδια ζωὴ, πάντα μαζί ἀπ' τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ καὶ συ-χνὰ ἀπ' τὸ βράδυ ὡς τὸ πρῶτ', σὰ μοιραζόμεστε, γιὰ νὰ γιὰ τὸ παιδί του ὅσα ὁ Βιτάλης γιὰ μένα. Μ' ἔμαθε νὰ διαβάζω, νὰ γράφω, νὰ τραγουδῶ, νὰ παίζω ἄρπα, νὰ λο-γαριάζω, σὸ δρόμο, πάντα μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸ ἕνα καὶ γιὰ τὸ ἄλλο, κατὰ τὴν περίστασι ἡ τὴν τύχη πού ὑπαγό-ρευε τὰ περιπατητικὰ αὐτὰ μαθήματα. "Ὅταν ἔκανε κρύο, μοιραζόμασταν με μένα τὰ σκεπάσματά του, ὅταν πάλι ἔκανε ζέση, με ξεφόρτωνε λίγο ἀπ' τὰ πράγματα, πού κουβαλοῦσα. Στὸ τραπέζι, ἡ καλύτερα στὸ φαί, — γιὰτὶ σπάνια τρώγαμε σὲ τραπέζι, — ποτὲ δὲν ἔπαιρνε τὸ καλύτερο κομμάτι γιὰ νὰ μ' ἀφήσῃ τὸ χειρότερο. Κάπου-κάπου, ἀλήθεια, μοῦ τραβοῦσε τ' αὐτὴ ἡ μοῦδινε κανένα μπατσάκι! μὰ κι' οἱ μικρὲς αὐτὲς τιμωρίες, δικαίες ἦταν καὶ δὲν μ' ἔκαναν νὰ ξεχνῶ τὲς φροντίδες του, τὰ καλὰ τοῦ λόγια, ὅλα τὰ δειγμάτα τῆς στοργῆς, πού μοῦ εἶχε δώσει ἀφότου εἴμασταν μαζί. Μ' ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἀγα-ποῦσα.

Γι' αὐτὸ ὁ χωρισμός του με λύπησε βαθεῖα.

Πότε θὰ ἐσαναθλεπόμασταν;

Εἶπαν γιὰ φυλακή. Πόσον καιρὸ θάῤεμε φυλακισμέ-νος; Καὶ τί θάκανα ἐγὼ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα; Πὼς θὰ ζούσα; Μὲ τί;

"Ο Βιτάλης συνήθιζε νὰ βαστᾷ ὅλη του τὴν περιουσία ἀπάνω του, καὶ τὴν ὥρα πού τὸν τραβοῦσε ὁ άστουφύλα-κας, δὲν πρόφθασε ἡ δὲν θυμήθηκε νὰ μοῦ δώσῃ λεπτά.

Δὲν εἶχα στὴν τσέπη μου παρὰ λίγες δεκάρες. Θάρρῃ-ναν γιὰ νὰ φάω ὅλοι, ὁ Καρδούλης, τὰ σκυλιά κι' ἐγὼ;

Πέρασα ἔτσι δυὸ μέρες με ἀγωνία, χωρὶς νὰ τολμῆσω καθόλου νὰ βγῶ ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου, ὅλο με τὸν Καρδούλη καὶ με τὰ σκυλιά, πού κι' αὐτὰ φαίνονταν ἀνήσυχα καὶ λυπημένα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΟΙ ΕΣΚΙΜΩΟΙ

Πολὺς κόσμος λυπάται γιὰ τὴν τύχη τῶν "Εσκιμῶν, πού ζοῦν στὴν παγωμένη ἐκείνη χώρα τοῦ Βορρᾶ, ὅ-που ἡ θερμοκρασία εἶναι πάντα ὑπὸ τὸ μηδέν. Κι' ὅ-μως, ὅταν τοὺς γνωρίσῃ κα-νεὶς ἀπὸ κοντὰ καὶ μελε-τήσῃ τὴ ζωὴ τους, τὸ συναί-σθημα αὐτὸ τῆς λύπης χά-νεται, γιὰτὶ οἱ "Εσκιμῶοι καὶ μάλιστα ἐκείνοι πού κα-τοικοῦν στὲς ἀκτὲς τῆς "Α-λάσκας, σὲ ὀρισμένα πράγ-ματα πολὺ λίγο ζηλεύουν τὴ ζωὴ τῶν λευκῶν.

"Ακολουθώντας τὲς συνή-θειες τῶν προγόνων μας καὶ χρησιμοποιώντας ἐκείνα τὰ προϊόντα τοῦ πολιτισμοῦ, πού θεωροῦν ὡς πιὸ ἀποτε-λεσματικά, αὐτοὶ οἱ κάτοι-κοι τῆς παγωμένης γῆς καὶ τῶν ἀνέμων ζοῦν καὶ γονι-μοποιοῦν ἐκεῖ ὅπου οἱ Εὐ-ρωπαῖοι δὲν θὰ ἠμποροῦ-σαν νὰ ζήσουν.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ποτὲ δὲν ἄκουσαν νὰ γίνεταὶ λό-γος γιὰ βιταμίνες, ἀλλὰ ἡ καθημερινὴ τροφὴ τους πε-ριέχει μεγάλες ποσότητες ἀπ' αὐτὲς καὶ ἡ ὑγεία τους εἶναι ἀρίστη. Δὲν παίρνουν πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴ φύσι, κι' ὅμως ἀπὸ τὸ κυ-νήγι τοὺς ὀχι μόνον τρέφον-ται, ἀλλὰ φτιάχνουν τὰ σπι-τία τους, τὰ φορέματά τους, τὲς βάρκες τους καὶ τὰ πρῶτόγονα ὅπλα τους.

Στὸ κυνήγι τους, χρησι-μοποιοῦν τόσο τὸ σύγχρονο τουφέκι ὅσο καὶ τὴν πανά-ρχαι σφενδόνη, πού τὴ φτιά-χνουν ἀπὸ ξύλα καὶ κόκ-καλα, με λίγο σίδερο καὶ σχοινί ἀπὸ δέρμα φώκιας. Οἱ βάρκες τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κουπιά καὶ τὰ πανιά, ἔχουν καὶ μοτέρ, ἀπὸ τὰ πιὸ σύγχρονα.

Τὰ σπιτία τους, πού εἶναι τὰ μισὰ χωμένα στὴ γῆ, εἶ-ναι ἀρκετὰ ὑγιεινὰ σὰν τὰ καλλίτερα σπιτία μῆς ἐξο-νῆς. Βέβαια δὲν ἠμπορεῖ νὰ βρῇ κανεὶς, μέσα στὰ σπι-τία τῶν "Εσκιμῶν, καλο-ριφέρ, ἀλλὰ μιὰ θερμάστρα ὑπάρχει πάντα.

Οἱ "Εσκιμῶοι τοῦ στενοῦ τοῦ Μπέρνγκ — ἀντιθέτως μ' ἐκείνους τῆς "Αλάσκας, πού χρησιμοποιοῦν τὸ χιόνι γιὰ νὰ φτιάξουν τὲς καλύτε-ρες (τὰ ἱγκλό), πού ἔ-χουν μόνο μιὰ τρύπα γιὰ

εἴσοδο — χρησιμοποιοῦν τὰ ξύλα καὶ μ' αὐτὰ ἠμποροῦν καὶ φτιάχνουν πιὸ ἀνετα σπιτία. Τὰ ἴδια ξύλα χρη-σιμοποιοῦν καὶ γιὰ τὸν σκε-λετὸ τῆς βάρκας τους, ὅ-ταν τὰ πλευρὰ τῆς ὕγρα-νας εἶναι ἀκατάλληλα γι' αὐτὴν.

Οἱ βάρκες τῶν "Εσκιμῶν εἶναι σκεπασμένες με δέρ-μα φώκιας, ραμμένο με κορδόνια ἀπὸ τὸ ἴδιο ὀλκίδ. Τὰ δέρματα ἐφαρμόζονται στὸν σκελετὸ τῆς βάρκας, ὅταν ἀκόμη εἶναι ὑγρά καὶ σὰν στεγνώσουν τετνώνουν σὰν τὸ δέρμα τοῦ ταμπούρ-λου.

Μιὰ βάρκα ἠμπορεῖ νὰ με-ταφέρῃ 5—6 ἀνθρώπους, ὅ-σοι δηλ. χρειάζονται νὰ σύ-ρουν στὴν ἀκτὴ, κι' ὅταν ἀκόμη ὁ καιρὸς εἶναι ἀσχη-μος, μιὰ φάλανα! Στὸ κυ-νήγι τῆς φάλαινας καὶ τῆς φώκιας, οἱ "Εσκιμῶοι προ-τιμοῦν τὰ βέλη τους παρὰ τὰ ὅπλα. Γιὰτὶ, ὅταν ἡ αἰγ-μὴ τῆς βελόνης μπῇ στὴ σάρκα τῆς λείας, πολὺ δύσκολα χάνεται, πρᾶγμα πού δὲν ἐπιτυγχάνεται με τὴ σφαῖρα.

Γιὰ νὰ προφυλάσσονται ἀπὸ τὸ κρύο, οἱ "Εσκιμῶοι φοροῦν ἕνα πέτσινο σακ-κάκι. Τὸ φόρεμα αὐτό, πού εἶναι ἀρκετὰ μακρὺ καὶ δι-πλὸ στὸν λαιμὸ καὶ στὸ στήθος, τοὺς ἐπιτρέπει νὰ κυκλοφοροῦν ἀνέτως. Φο-ροῦν σκοφούς ἀπὸ δέρμα με μακριὰ τρίχα, ἡ ὁποία δὲν ἐπιτρέπει στὸ χιόνι νὰ μαζεῦεται γύρω στὸ πρό-σωπό τους.

Οἱ δερματέμποροι, πού σὲ ὀρισμένη ἐποχὴ πηγαίνουν ν' ἀγοράσουν τὰ δέρματα τῶν ζώων τοῦ Βορρᾶ, δὲν ξεχνοῦν νὰ πάρουν μαζί τους καὶ μερικά μπουκά-λια ρετσίνολαδο, με τὸ ὁ-ποῖο, ἐπειδὴ ἀρέσει ἐξαιρε-τικά στοὺς "Εσκιμῶους, κλείνουν εὐκολώτερα τὲς ἀ-γοραπωλησίες τους.

Κάθε ἀνοιξί, οἱ νεαροὶ "Ε-σκιμῶοι τῆς "Αλάσκας καὶ τοῦ στενοῦ τοῦ Μπέρνγκ, πηγαίνουν στὸ Τέλλερ γιὰ νὰ ἐργασθοῦν. Καὶ μιὰ φο-ρὰ ἔκαναν τὸ ταξίδι αὐτὸ με τὲς βάρκες τους, ἐνῶ τῶρα ταξιδεύουν με... ἄε-ροπλάνο!

Χίλια δυό σέ μιά σελίδα

Ποιός ήταν ο Μινώταυρος;

Ο Μινώταυρος ήταν ένα δν, που δεν ανήκε ούτε στους ανθρώπους ούτε στα ζώα. Είχε ανθρώπινο σώμα και κεφαλή βωδιού. Έτσι τον περιγράφει η ελληνική μυθολογία. Ήταν γιός του Μίνωος, που ήταν γιός της Εύρωπης και του Διός, που είχε το επάγγελμα του δικαστού του Άδου. Ο Μινώταυρος ήταν το σύμβολο της νίκης της ύλης επί του πνεύματος, γιατί στην αρχαία ελληνική φιλοσοφία υπήρχε η γνώμη ότι οι ψυχές, μετά θάνατον, άρχιζαν μία νέα ζωή, αλλά σε κατώτερα στρώματα.

Για ποιο λόγο ο Προμηθεύς αλυσοδέθηκε στο βράχο του;

Ο Προμηθεύς, ο Θεός του Πυρός, ήταν αδελφός του Άτλαντος. Σύμφωνα με τη μυθολογία, έφτιαξε έναν άνθρωπο από χώμα και, για να του δώσει ζωή, έκλειψε από τον Δία το πύρ του ουρανού.

Κατά διαταγήν του Διός τότε ο Ήφαιστος αλυσό-

δεσε τον Προμηθέα επάνω σ' ένα βράχο: Τά όρνεα του έτρωγαν το σηκότι... κι αυτό ξαναγινόταν. Τέλος ο Προμηθεύς ελευθερώθηκε από τα δεσμά του χάρις στον Ήρακλή.

98 υπό το μηδέν!

Το πιο ψυχρό σημείο της γής είναι το Βερκογιάνσκ, στη Σιβηρία, όπου τον Ιανουάριον του 1885 το θερμόμετρο κατέθηκε στους 90 βαθμούς και τον χειμώνα του 1926 στους 98 βαθμούς κάτω του μηδενός. Χαρακτηριστικόν είναι ότι και το καλοκαίρι η θερμοκρασία κυμαίνεται στους 80 βαθμούς υπό το μηδέν!

Τά πιο θερμά μέρη εξ άλλου του πλανήτη μας, είναι η Αζίζια, στην πεδιάδα του Ζεφάρα (Βορ. Αφρική), όπου εσημειώθη θερμοκρασία 136 βαθμών άνω του μηδενός υπό σκιάν και τη Γκοήλανδραντς, στην Κοιλάδα του Θανάτου, στην Καλλιφόρνια (134 βαθμοί).

Νέα έντομα

Στην Αμερική δημιουργούν έντομα νέου είδους!

Ο κ. Μπουτενστάιν, σοφός καθηγητής στο Πανεπιστήμιον της Καλλιφόρνιας, ανέκαλυσεν ότι η μεταμόρφωσις των χρυσαλλίδων σε πεταλούδες οφείλεται σε ώρισμένους ύλας, που καλλιεργούνται στο κεφάλι των εντόμων και κυκλοφορούν κατόπιν στο υπόλοιπο σώμα. Ο σοφός καθηγητής διέκοψεν άπλως την κυκλοφορία και εδημιούργησεν ένα νέο έντομο, το οποίο έχει κεφάλι πεταλούδας και σώμα χρυσαλλίδος.

Και άκρίδες

Μία παράδοξη βιομηχανία ανθεί έδω και λίγα χρόνια στη Νότιο Αφρική. Ένας έξυπνος επιχειρηματίας πασώνει τις άκρίδες και τις στέλνει στη Βόρειο Αφρική και στην Άπω Ανατολή. Οι κάτοικοι των μερών αυτών τρελλαίνονται για τις άκρίδες και έτσι ο Νοτιοαφρικανός επιχειρηματίας κάνει τώρα χρυσές δουλειές.

Γίγαντες

Ένας δμιλος αρχαιολόγων έκαμε στον Καναδά

μια σπουδαιότητα ανακάλυψι σ' ένα παλιό λατομείο κοντά στην πόλι Άρντεν, στην Μανιτόμπα. Βρέθηκαν εκεί τεράστια κρανία και κόκκαλα, αλλά και οικιακά σκεύη ασυνήθους μεγέθους, κατάλληλα μόνον για Κύκλωπας!

Άπ' την ανακάλυψι αυτή άποδεικνύεται ότι πριν από τους έρυθροδέρμους ζούσε στην περιοχή αυτή μια φυλή γιγάντων.

Το Ρομπότ

Έσχάτως εδημιουργήθησαν στην Αμερική δύο νέοι τύποι τεχνητών ανθρώπων. (ρομπότ).

Ο ένας κόβει στίς φυτείες τα ζαχαροκάλαμα και εκτελεί εργασίαν πενήντα έργων! Ο άλλος μαζεύει το καλαμπόκι, ξεχωρίζει τους σπόρους και το φορτώνει στο αυτοκίνητο, κάνοντας έτσι τη δουλειά τριών ειδικών έργων.

Περισσότερα από είκοσι χιλιάδες ρομπότ χρησιμοποιούνται στίς δουλειές αυτές.

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΥ

1. Ο τραγουδιστής (ή η όρχηστρα) εκτελεί το μέρος του μέσας εις ένα ειδικόν δωμάτιον. Οι ήχητικοί παλμοί της φωνής ή των οργάνων άποτυπώνται εις βήθος (αυλάκια), επάνω εις ένα δίσκον από κηρί άρχικώς.

★

2. Ο κήρινος δίσκος μεταφέρεται εις το βιομηχανικόν εργαστήριον και καλύπτεται με λεπτόν στρώμα χρυσού, που παίρνει το άποτύπωμα των ήχητικων αυλάκιων.

★

3. Ένισχύουν αυτό το στρώμα του χρυσού έμβαιπίζοντας τον κήρινο δίσκο εις ένα ηλεκτρολυτικό λουτρό. Αποκτούν ούτω ένα χρυσόν δίσκον με ήχητικά αυλάκια.

★

4. Ο χρυσός δίσκος χρησιμοποιείται ως πρωτότυπον διά την κατασκευήν μεταλλίνου «άρνητικού» αντίγράφου, εις το όποιον αί έσοχαί του πρώτου δίσκου παρουσιάζονται ως έ-ξοχαί.

5. Εις ένα άλλο διαμέρισμα του εργοστασίου παρασκευάζεται το ειδικόν μίγμα της πλάκας του φωνογράφου. Το μίγμα αυτό γίνεται από βαρίτην, φούμα κλπ.

★

6. Αί ειδικαί αὐταί δλαι λαμβάνονται ως σκόνη και άναμιγνύονται έπιμελώς. Έπειτα κατασκευάζεται μία πυκνή μάζα που κόπτεται σε τετράγωνα τεμάχια.

★

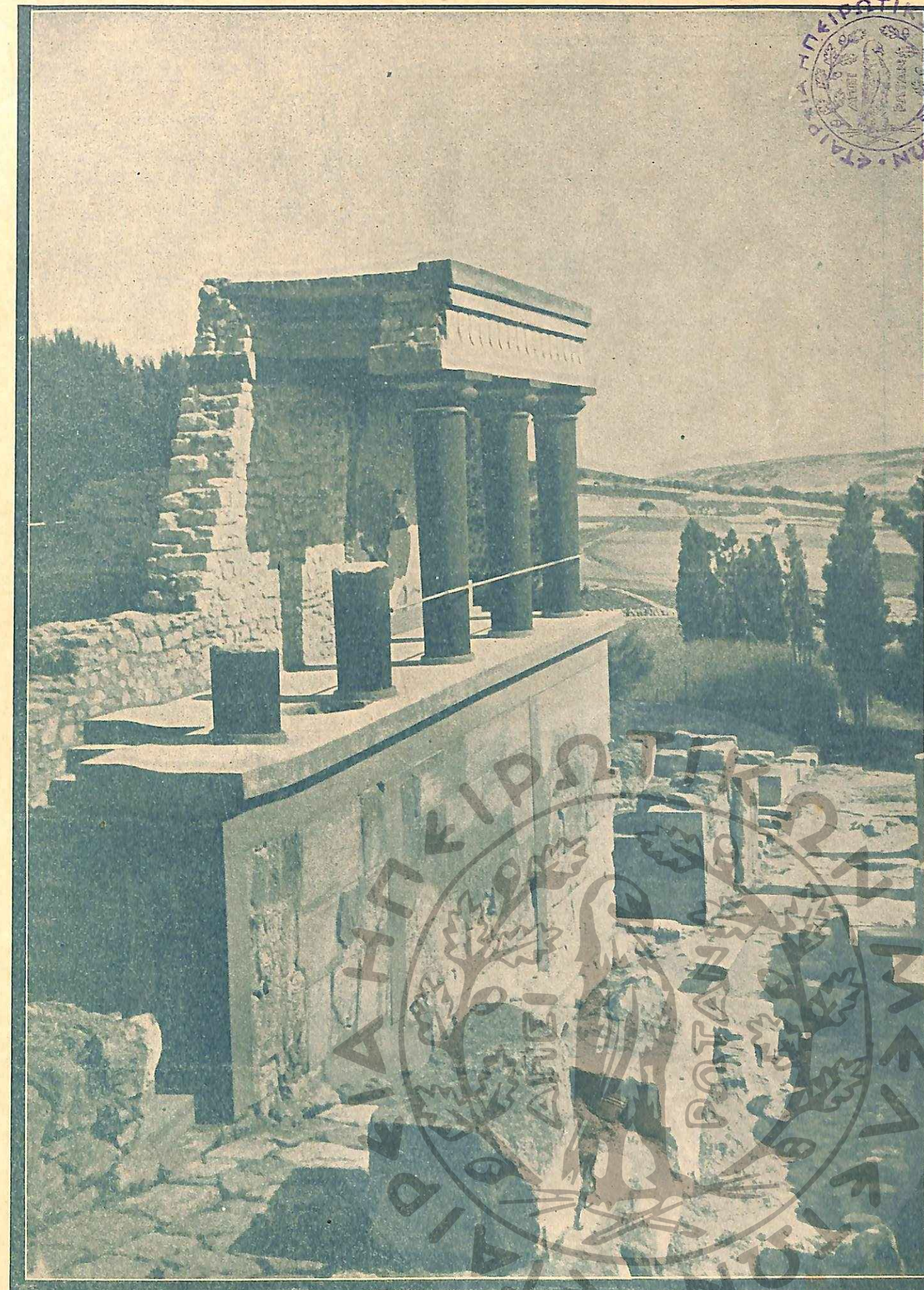

7. Μέσα εις μίαν ειδικήν πρέσσαν τοποθετούνται από την μίαν και την άλλην πλευράν μεταλλίνα άρνητικά αντίγραφα (βλ. 4), μεταξύ δέ αυτών τίθεται ένα τετράγωνον από το έτοιμον μίγμα.

★

8. Με την έπακολουθοῦσαν πίεσιν — διαρκείας 30'' υπό θερμοκρασίαν 180 βαθμών — άποτυπώνται επάνω εις το μίγμα αί έσοχαί και ή πλάξ λαμβάνει το τελικόν της στρογγυλόν σχήμα.

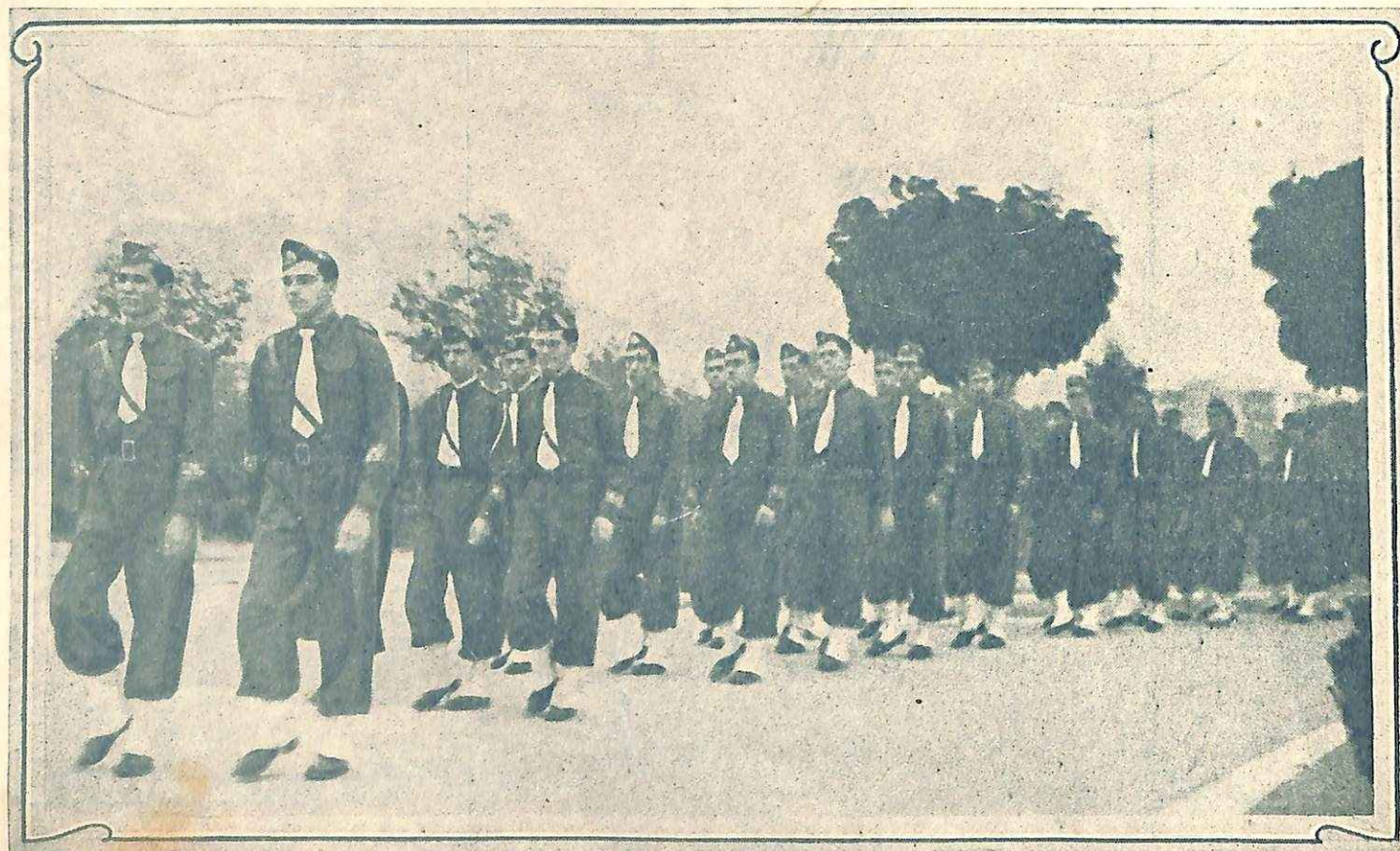

ΚΡΗΤΗ: Μία θαυμασία άποψις των άνακτόρων της Κνωσού.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΠΕΡΙΦ. ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τμήμα Φαλαγγιτών Ήλιουπόλεως

Φαλαγγίται Χαλανδρίου

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Φαλαγγίτισσαι "Αργούς" Ορεστικού, Φλωρίνης.

Όμας Σκαπανέων και Σκαπανισσών Ι Λόχου ΙΙ Φάλαγγος Πύργου.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όσο για την Άννα Ουόλστον, αυτή, μ' όλα της τα δεκαεπτά χρόνια, δεν ήταν παρά ένα κοριτσάκι. Η υγεία της ήταν πολύ κλονισμένη, καθώς το πατέρα της, κι' η διαμονή της στη Γη της Επαγγελίας θά την ωφελούσε βέβαια πολύ, θά της έδω-νάμενε το σώμα, θά της έχρωμάτιζε τα χλωμά μάγουλα. Ήταν ξανθή, με ωραία χαρακτηριστικά, με γαλανά μάτια, με γλυκύ βλέμμα, με κομψά κινήματα. Δεν της έλειπε παρά η δρο-σία της υγείας' κι' άμα άποκτούσε κι' αυτήν, θά γινόταν ένα πολύ όμορφο κορίτσι.

Τι διαφορά από την αδελφή της την Ντόλλ, τη ζωηρή, την πεταχτή, που με το δροσερό και τρανταχτό γέλιο της θά γέμισε όλα τα δωμάτια του Φελσενχάιμ! Ήταν μόνο δεκαεσσά-ρων χρονών, αλλά φαινόταν πιά με-γάλη από την αδελφή της. Γιατ' είχε ανάπτυξη σωματική και, το κυριώτε-ρο, υγεία. Αιώνιως μιλούσε, αιώνιως τρα-γουδούσε, αιώνιως έλεγε άστεία για να γελούν και για να γελά. Κι' ήταν μιά χαριτωμένη μελαγχολούσα. "Ας είναι, ύστερ' από λίγους μήνες — που στους δικούς της θά φαίνονταν πολ-λοί — θά γυρίζε στη φωλιά του Φελ-σενχάιμ και το ξενητεμένο αυτό που-λάκι με το φαίδρο του κελάδημα θά χαροποιούσε πάλι όλους τους ένοι-κούς!

Το κυριώτερο που είχαν να κάμουν τώρα, ήταν να μεγαλώσουν το Φελ-σενχάιμ. Μετά το γυρισμό του «Ξι-φίας», η χειμωνιάτικη κατοικία δεν θά τους χωρούσε πιά. "Αδύνατο θάταν να κατοικούν όλοι μαζί, — ο συνταγμα-τάρχης Μόντρος κι' η Τζέν-νυ, ο Φρίτς κι' ο Φραγκίσκος, ο Τζέιμς Ουόλστον, η αδελφή του, η γυναίκα του και το παιδί του, — αν δεν διαρρήθ-μιζαν μερικά μέρη της ση-λιάς σε τρόπο που να τὰ κά-μουν κατοικήσιμα. Κι' αν μαζί μ' εκείνους που περίμεναν έρχόνταν και μερικοί άλλοι άποικοι, καινούργιες κατοι-κίες έπρεπε βέβαια να γίνουν γι' αυτούς. "Ο τόπος δεν έ-λειπεν, ούτε στην άριστερή ακτή του ρέματος των Τσα-καλιών ούτε στην άκρογια-λιά κατά τον όρμο των Έ-ρωιδιών, ούτε στο σκιερό έ-κείνο δρόμο, που από το Φελσενχάιμ ώδηνούσε στο Φαλκενχόρστ.

Γι' αυτά όλα συζητούσαν συχνότατα ο κ. Ζερμάττ κι' ο κ. Ουόλστον. Στις συζητήσεις αυτές λάβαινε μέρος κι' ο Έρνέστος, που οι γνώμες του ήταν πολύ στοχαστικές και με προσοχή τις άκουγαν οι μεγάλοι.

Στο διάστημα αυτό, ο Τζάκ, που

έπρεπε τώρα να κάνει μονάχος του, τι έκανε άλλη φορά με τον Φρίτς, δεν καθόταν ούτε στιγμή. Η κυριώ-τερη φροντίδα του ήταν να έφοδιάζε με κρέας το οικογενειακό μαγειρείο. Για το αυτό, συνοδευόμενος από τους σκύλους του Μπράουν και Φάλκ, γύ-ριζε κάθε μέρα στα δάση και στα λειθάδια, όπου άφθονούσε το τριχωτό ή φτερωτό κυνήγι. Κυνηγούσε και στους βάλτους άγριοπαπες κι' άλλα υδρόβια πουλιά για να ποικίλλουν τὰ καθημερινά γεύματα του Φελσενχάιμ.

Ο Κοκός, το τσακάλι του Τζάκ, συναγινίζονταν με τους σκύλους στις κυνηγετικές αυτές εκδρομές. "Ο νε-αρός κυνηγός καθάλλικε ποτέ τον άναγρό του Λάιτφους, που δι-καιολογούσε πολύ το όνομά του (Λά-ιτφους σημαίνει έλαφροπόδης), ποτέ το καμηλοπούλι του, τον Μπραουζε-θίντ, και ποτέ τον βόνασο Στρούμ, που περνούσε σαν θύελλα τις λόχμες.

Ο κ. Ζερμάττ είχε συστήσει στον τολμηρό κυνηγό να μην προχωρήσει ποτέ πέρα από τα σύνορα της Γης της Επαγγελίας και πρό πάντων να μην υπερβή τη βουνοσειρά του Φραγμού, πέρα απ' την κοιλάδα του Γκρύνενταλ, όπου ύπηρχε φόβος ν' άπαντήση θη-ρία.

Η μητέρα του μάλιστα δεν τον άφινε να νυκτώνεται στο κυνήγι και γι' α-υτό, μόλις έθρόνυαζε, ήταν άναγκα-σμένος να γυρίσει. Και πάντα σχεδόν έφθανε στο σπίτι την ώρα του δείπνου. Και όμως η Μπέτσι, κάθε φορά που τον έδλεπε να χάνεται σά βέλος, πίσω από τὰ πρώτα δένδρα του Φελσενχάιμ, δεν έκρυβε τις άνησυχίες της και τους φόβους...

Συχνά ο Τζάκ καθάλλικε τον άναγρό του.

Ο Έρνέστος, από τις περιπέτειες του κυνηγιού, προτιμούσε την ήσυχη άσχολία του ψαρέματος. Πήγαινε και καθόταν ποτέ στην όχθη του ρέμα-τος των Τσακαλιών, ποτέ στους βρά-χους του όρμου των Έρωιδιών. Τὰ μαλάκια, τὰ δοτρακόδεσμα και τὰ ψάρια εκεί άφθονούσαν' σολωμοί, ρέ-γες, άστακοί, γαρίδες στρείδια, μύ-

δια, άχιβάδες. Καμιά φορά τον συν-ώδευε στο ψάρεμα κι' η Άννα Ουόλ-στον, κι' είναι περιττό να πούμε ότι η συντροφία της του προξενούσε με-γάλη εύχαρίστησι.

Η Άννα είχε και την φροντίδα να περιποιηται τον κορμοράνο και το τσακάλι που είχαν φέρει από τον Ά-ναμμένο Βράχο. Σ' αυτήν είχαν έμπι-στευθή φεύγοντας η Τζέννυ τάγαπη-μένα της ζώα, και μάλιστα την άλήθεια βρισκόταν τώρα σε καλά χέρια. Στο γυρισμό, η κυρία τους θά τάθρισκε ό-πως τὰ είχε αφήσει κι' ακόμα καλλί-τερα. Γιατί η Άννα δεν τὰ ξεχνούσε ποτέ. Είχαν όλη τους την έλευθερία να μπαينوθαίνουν και να τριγυρί-ζουν στον περίβολο του Φελσενχάιμ. "Ο φαλακροκόρακας τὰ πήγαινε πολύ καλά με τὰλλα πουλιά της αΐλης. Το τσακάλι όμως της Τζέννυ δεν έταίρια-ζε καθόλου με το τσακάλι του Τζάκ, και του κάκου προσπάθησαν να τὰ συμφιλιώσουν. Ζηλεύονταν, εμάλλωναν και κάθε τόσο έπρεπε να τὰ χωρίζουν, για να μην άλληλοφαγωθούν.

— Έγώ παραιτούμαι να τὰ κάμω φί-λους, έλεπε μία μέρα ο Τζάκ στην Άν-να. Σας τ' άφίνω και κάμετε καλά.

— Βασισθήτε σε μένα, κύριε Τζάκ, άποκρίθηκε η Άννα. Με λίγη ύπο-μονή ίσως κατορθώσω να τους έμ-πνεύσω καλλίτερα αισθήματα.

— Δοκιμάστε λοιπόν, άγαπητή Άν-να. Άφοι είναι τσακάλια και τὰ δύο, πρέπει να γίνουν φίλοι.

— Άλλά μου φαίνεται ότι κι' ο πίθη-κός σας, κύριε Τζάκ...

— Κνίπ ο Β' ; Ναι, και του λόγου του όλο δαγκάνει τον προστατευόμενο της Τζέννυ.

Πραγματικώς, ο Κνίπ ο Β' έδειχνε πολύ κακός διαθέ-σεις προς το τσακάλι και κα-ταντούσε άδύνατο πράγμα να μονοιάσουν αυτά τὰ ζώα, όσο έξημερωμένα κι' αν ή-ταν.

— Έτσι περνούσαν οι ήμέ-ρες. Η Μπέτσι κι' η Μέρρυ δεν έμεναν άργές ούτε στιγ-μή. Ένψ η κυρία Ζερμάττ έ-πιδιώρρωνε τὰ φορέματα, η κυρία Ουόλστον, πιά έπιτη-δεια στη ραπτική, έκανε και-νούργια, με τὰ υφάσματα, που τὰ είχαν φυλαγμένα από το ναυάγιο του «Λάνδλορν».

Ο καιρός ήταν λαμπρός κι' η ζέση ακόμα ύποφερτή. Ο άέ-ρας φυσούσε το πρωί άπόγειος και το βράδυ θαλάσσιος. Οι νύκτες ήταν ή-συχες, δροσερές, άναπαυτικές. Η τε-λευταία εκείνη έβδομάδα του 'Οκτώ-βρη — που άντιστοιχεί με τον Άπριλη του βορεινού ήμισφαιρίου — έφρευε για να παραχωρήση τη θέση της στο Νοέμβρη, το μήνα της άνοιξιάντικης

χαράς. Οι δυο οικογένειες έκαναν συ-χνές έπισκέψεις στα κτηνοτροφεία, ποτέ πεζή, ποτέ με άμάξι που το έσερναν βώδια. Τις περισσότερες φορές ο Έρ-νέστος καθάλλικε το γαϊδουράκι Ράκ, κι' ο Τζάκ το καμηλοπούλι του. Τον κ. Ουόλστον τον ώφελούσαν πολύ αυτοί οι περίπατοι. Οι πυρετοί του ή-ταν τώρα σπανιότεροι. Άπό το Φελ-σενχάιμ πήγαιναν στο Φαλκενχόρστ, άκολουθώντας τον ώραίο εκείνο δρό-μο, που τον έσκίαζαν καστανιές, κα-ρυδιές και κερασιές.

Τὰ δένδρα αυτά, που τὰ είχαν φυ-τέψει έδώ και δέκα χρόνια, ήταν πιά μεγάλα και πυκνά. Κάποτε η διαμονή στον έναέριο πύργο παρατείνονταν ει-κοσιτέσσαρες ώρες και τι άπόλαυσι, όταν, ανεβαίνοντας από την έσωτε-ρική σκάλα, οι ένοικοι έβγαιναν στον έξώστη εκείνο, που τον προστάτευαν οι κλώνοι και τὰ φυλλώματα της γι-νάντειας ριζοφόρας! Ίσως η κατοικία ήταν τώρα κάπως στενόχωρη. Η γνώ-μη όμως του κ. Ουόλστον ήταν ότι δεν έπρεπε να την μεγαλώσουν' και μιά μέρα, που το έλεπε, ο κ. Ζερμάττ του άποκρίθηκε:

— Έχετε δίκιο, άγαπητέ μου Ουόλ-στον. Κατοικία στους κλώνους ενός δένδρου, ήταν καλή για Ροβινσώνας, που έπρεπε πρώτα-πρώτα ν' άσφαλι-σθούν από τ' άγρίμια και τὰ θηρία. Κι' αυτό κάναμε, μόλις βγήκαμε στο νησί. Σήμερα όμως είμαστε άποικοι... — Έπειτα, υπέλαβεν ο κ. Ουόλστον, αύριο, μεθαύριο θά γυρίσουν τὰ παι-διά μας και μόλις έχουμε καιρό να μεγαλώσουμε το Φελσενχάιμ σε τρόπο που να μās χωρήει όλους.

— Έννοείται, έλεον ο Έρνέστος, ότι αν γίνει πρέπει να γίνει στο Φελσεν-χάιμ. Γιατί που θά μπορούμε να χεί-ρομε κατοικία άσφαλέστερη για τον χειμώνα; Είμαι με τη γνώμη του κ. Ουόλστον. Το Φελσενχάιμ δεν μās χωρεί πιά και μου φαίνεται ότι θάταν καλλίτερο να έγκατασταθούμε το κα-λοκαίρι στο Ράλντεγκ ή στο Τσου-κερτόπ.

— Θά προτιμούσα το Πρόσπεκτ Χιλλ, έλεπε η κυρία Ζερμάττ. Με μερικές με-ταρρυθμίσεις θά ήταν εύκολο να βο-λευτούμε εκεί... — Ωραία ιδέα, μητέρα! φώναξε ο Τζάκ. Άπό το Πρόσπεκτ Χιλλ η θέα είναι θαυμάσια. Φαίνεται όλη η θά-λασσα ως τον όρμο της Σωτηρίας. "Ο λόφος εκείνος είν' επίτηδες καμωμέ-νος για νάχη στην κορφή του μιά βίλλα... — Η ένα φρούριο, άποκρίθηκε ο κ. Ζερμάττ. Ένα φρούριο, που θά έπρο-στάτευε όλο το νησί.

— Φρούριο; Έκαμε ο Τζάκ. — Έ, παιδί μου, άποκρίθηκε ο κ. Ζερμάττ, δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι η Νέα Έλβετία θά γίνει άγγλική άποι-κία, που οι Άγγλοι θάχουν συμφέρο να την όχυρώσουν. Το πυροβολείο του Καρχαρία δεν θάταν άρκετό να προ-στατίση τη μελλούσα πόλι, που θά κτισθή πιθανότατα από τον όρμο των Έρωιδιών ως το Φελσενχάιμ. "Ο λόφος λοιπόν του Πρόσπεκτ Χιλλ πρέπει να χρησιμοποιηθή για την άμυνα της χώ-ρας και να γίνει εκεί πάνω ένα φρού-ριο...

(Άκολουθεί)

* Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ *

Προσπάθειαι των Άγγλων ειδικών

Έσχάτως έχουν γραφή άρκετά δια την πρακτικήν έφαρμογήν της τηλεο-ράσεως. Είναι όμως το ζήτημα τόσον ένδιαφέρον, ώστε να είναι άνεξάντη-τον εις έντυπώσεις.

Πρός το παρόν η πρακτική έφαρ-μογή της έφευρέσεως αυτής είναι πε-ριωρισμένη. Το αυτό διότι εύρίσκεται άκόμη εις τα πρώτα της βήματα. Εις την Άγγλιαν εν τούτοις οι ειδικοί θε-ωρούν την έμπορικην έκμετάλλευσιν της έφευρέσεως ως λελυμένην ήδη, πα-ρά τας δυσχερείας αΐτινες αντιμετωπι-ζονται και αΐτινες είναι φυσικαί. Δι' αυτό οι Άγγλοι εργάζονται με όλες των τις δυνάμεις προς τελειοποίησιν των έκπεμπόμενων εικόνων.

Ο Βρετανικός Ραδιοφωνικός Όρ-γανισμός του Λονδίνου το τμήμα του της τηλεοράσεως το έγκατέστησε με-γαλοπρεπώς εις το άπέραντο Άλεξάν-τρα Πάλλαξ, διά ν' άναπτύχθουν αι οικείαι υπηρεσίαι του εν πάση άνέσει.

Τα στούντιο έπεξεργασίας

Πρός το παρόν δύο μεγάλα στούν-τιο έχουν έγκατασταθή εκεί με πλή-ρη τεχνικόν έξοπλισμόν. Καί η έρνα-σία γίνεται υπό το πνεύμα, το όποιον άξίζει να αναλύσωμεν. Έγουςα ένα σοβαρόν προϋπολογισμόν ως έφόδιον ή άγγλική τηλεόρασις, παρασκευάζει το μέλλον, οργανώνουσα έκπομπάς ει-κόνων, όσων ο κόσμος έλόκληρος να ήμπορούσε να τας λάβη.

Ένα άγγλικόν στούντιο τηλεορά-σεως είναι οργανωμένον σαν στούν-τιο κινηματογράφου. Το πρόβλημα του έντόνου φωτισμού ναός να έκπέμ-πεται έχει τελείως λυθή. Τα «τηλεορά-μενα» πρόσωπα δεν υποβάλλονται πλέον εις το όδυνηρόν καθούοδισμα, το όποιον ώφειλον να υποστούν κατά τους ήρωικούς χρόνους των πρώτων έκπομπών. Κινούνται μέσα εις μίαν α-τιμώσαίραν άπολύτως κανονικήν. Οι Άγγλοι τεχνικοί έγκαταλείπουν προς το παρόν την μέθοδον του ήλεκτροκι-νηματογράφου. Προσβαίνουν εις αΐε-τους έκπομπάς προσώπων και άντι-κειμένων.

Προσφέρουν εις το κοινόν των όλο-κληρα θεατρικά θεάματα, τὰ όποια προετοιμάζονται σαν πραγματικά φίλμ, ενώ μέχρι τούδε η τηλεοράσις δεν ήδύνατο να περιλάβη παρά ένα πεδίο άκρως περιωρισμένον. Την λύ-σιν του προβλήματος εις το κεφάλαιον αυτό παρέχει η τεχνική της όθνης. Υπάρχουν πολλά μηχανήματα λή-ψεως, τοποθετημένα πάνω σ' άμάξια με τροχούς. Έχοντας στεφάνην από καουτσούκ. Τὰ μηχανήματα μετακι-νούνται άθροούως με μεγάλην ευέ-ρειαν. Προχωρούν, όπισθοχωρούν, πε-ριστρέφονται, λαμβάνουν σκηνάς όλων των ειδών και από πάσης όπτικής γω-νίας, όπως εις τον κινηματογράφο. Συγχρόνως ήμπορούν να προσθέτουν όποτίτλους και να χρησιμοποιούν όλα τὰ «έμφε» της λήψεως της μιάς σκη-

νης επί της άλλης, όπως γίνεται εις την κινηματογραφικήν ταινίαν. Με αυ-τήν την δυνατότητα της έξερευνησεως από πάσης γωνίας όλης της σκηνής, των διαρκών μεταβολών έπιπέδου, τας όποιας οι ειδικοί συνδέουν μεταξύ των πηγαινόντας από το ένα μηχανήμα εις το άλλο, ο διευθύνων την έκπομπήν κα-θίσταται κινηματογραφικός σκηνοθέ-της και διαθέτει άπερίοριστον ποικι-λίαν όπτικων «έμφε». Καί το στούντιο περιβάλλεται υπό εύρυάτων έργαστη-ρίων, σκηνογραφιών, άποθηκών επί-πλων και άμφιέσεων.

Έτσι, της έκπομπής εικόνων προη-γούνται μικραί και λεπτομερείς δοκι-μαί όπως εις τον κινηματογράφο. Μία είσοδος ή μία έξοδος έπαναλαμβάνε-ται δεκάκις, ή πιά μικρή άλλαγή τό-νου της φωνής δίδει άφορμήν εις λε-πτήν έπεξεργασίαν. Καί όταν όλόκλη-ρο το έργο έτοιμασθή, έκπέμπεται συ-νεχώς εις τας μικράς όθνας μερικών έκαστονάδων θεατών, εις άκτίνα μι-κροτέραν των έκάτο χιλιομέτρων.

Άλλά πρέπει να όμολογήσωμεν ότι αι μικροσκοπικαί αύταί όθνας μοιά-ζουν άκόμη πάρα πολύ με παιδικό παιχνίδι. Δεν μπορεί κανείς παρά να κάμη μίαν σύγκρισιν της δυσαναλογί-ας, η όποία όφίσταται μεταξύ αυτής της πολυτελούς και πολυεξόδου προ-σευμασίας και του έπιτυγχανόμενου ά-ποτελέσματος, το όποιον δίδει την έν-τύπωσιν «έμφυχου» ταχυδρομικού δελ-ταρίου. Όλοι αι καθηρισμέναι με μο-ναδικήν λεπτομέρειαν και πολυτέλειαν σκηναί, οι πλούσιοι διάκοσμοι, έξαφα-νίζονται, δεν παίζουν κανένα ρόλον εις την λιλιπούτειαν εικόνα που γυαλίζει εις το βάθος του μαγικού κουτιού.

Δεν υπάρχει καμμία άναλογία με-ταξύ μιάς τόσον μεγάλης προσπα-θείας προπαρασκευής και ενός άση-μάντου εν συγκρίσει άποτελέσματος. Άλλά ο άγγλικός οργανισμός είναι πλούσιος και προετοιμάζει χωρίς φει-δώ το μέλλον.

Όλοι γνωρίζουν ότι η μικρή αύτη όθνη θά μεγαλώση και ότι τὰ φωτει-νά βέλη της τηλεοράσεως έκπέμπον-ται όλονέν μακρότερα. Κάποιον προ-βλιν θά μάθωμεν ότι το βεληνεκές του άοράτου πυροβολικού του αϊθέρος έ-δεκαπλασιάσθη και έπειτα ότι έκαστον ταπλασιάσθη.

Και δεν φαίνεται να είναι μακρόν η ήμέρα κατά την όποιαν θά έκλαί-κευθούν τόσον τα μηχανήματα της τη-λεοράσεως, ώστε να θεωρούνται τὰ ραδιόφωνα άναχρονιστικά όπως τὰ γραμμόφωνα συγκρινόμενα τώρα με τὰ ραδιόφωνα.

ΑΠΟ ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΣΙΤΣΑΣ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ, Ο ΓΥΙΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΟΓΡΗΑΣ

ΤΟ ΞΕΡΡΙΖΩΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Οι Σουλιώτες μάχονταν ήρωικά υποχωρώντας προς την Άγια Παρασκευή, όπου ο Σαμουήλ ανύψωσε τη σημαία του Σταυρού κι ήταν έτοιμος για τον τελευταίο αγώνα μαζί με τον Καραϊσκάκη και τον Μπότσαρη.

Πάλι έστειλε ο Άλῆς τον Τζαβέλλα. Αυτός όμως πήρε το δρόμο για την Πάργα παρακαλώντας να δώσουν άσυλο στα γυναικόπαιδα. "Ήθελε να αναλάβει πάλι τον αγώνα έναντιον του Άλῆ. Μά οι κάτοικοι της Πάργας τον έστειλαν στην Κέρκυρα κι από εκεί δεν ήρθε σύντομα η απάντησι. Στο άναμεταξύ το σχέδιό του προδόθηκε στον Άλῆ και τον γιό του το Βελή. Δεν του έμενε τώρα τίποτα άλλο πιά παρά να γυρίσει στο Σούλι και να πολεμήσει στο φρούριο τον τελευταίον, πού δεν μπορεί να τη χωρέσουν τα χαρτιά. Κάθε στιγμή ήταν κι ένα μεγάλο βήμα για την αλυσίτητα. Κάθε λιθάρι, κάθε σπιθαμή γῆς που χάνανε ήταν γι' αυτούς σπαράγμος. Ο γέρο Μπότσαρης μ' ένα κομμάτι μόνο σπαθιού χτύπαγε λυσσασμένα. Η γυναίκα του έβαλε φωτιά στο σπίτι και θάφτηκε μέσα. Η Γκόλφω τράβηξε με τον γέρο καπετάνιο, με τον Γιώργο και τον Μάρκο προς το φρούριο.

Το θάρρος και η αυταπάνησι των πολεμιστών ήταν τόσο μεγάλα πού ο Βελῆς τους θαύμασε και τους πρότεινε συνθηκολόγησι.

Το χιόνι πέφτει αδιάκοπο, ήσυχο. Λευκό κι ανάλαφρο σαν να θέλει να σαβανώσει το Σούλι. Παντού έρείπια. Οι Σουλιώτες πού έμεναν τρεις μήνες άκόμη μέσα στο φρούριο του Σαμουήλ έπειτα από την καταστροφή, χωρίστηκαν σε τρία τμήματα. Ένα με τον Τζαβέλλα θά τραβούσε προς την Πάργα, δεύτερο με τον Γιώργο και το Μάρκο Μπότσαρη για το Ζάλογγο και το τρίτο για τη Ρενιάσα. Ο Σαμουήλ θάμενε στο κάστρο.

«Μέσα στην καρδιά σας παίρνετε τις ρίζες του Σουλίου. Κι αν φεύγετε τώρα η ψυχή σας μένει εδώ πετώντας πάνω από τα ρημάδια. Μιά φορά θά ξαναβρῆτε πάλι το δρόμο προς τις κορφές. Έχετε πάντα στο νου σας πώς ο προδότης είναι το πιο φαρμακερό φίδι στον κόσμο.

«Έπρεπε κι αυτό να τραφή μέσα στον κόρφο μας».

Οι καπεταναίοι έπιασαν το χέρι του με ύγρα μάτια. Ο Γιώργος έσκυψε και το φίλησε στοργικά.

«Παρακάλα για όλους μας!» του είπαν.

Η Γκόλφω ήταν άρρωστη. Από δυο μέρες η πληγή της στην ώμοπλάτη άφώρμιζε. Είχε πυρετό. Παραμιλούσε κατακόκκινη με γυαλιστερά μάτια. Την σήκωναν στον δμο πότε ο Μάρκος και πότε ο Γιώργος ως πού να καθεθούν τ' απόκριμο μονοπάτι.

Στην Άγια Παρασκευή τώρα μοναχός ο Σαμουήλ με μέρικούς δικούς του.

Εκεί θά έπαιρνε τα χρήματα, όπως ήταν η συμφωνία, για να παραδώσει τα υπόλοιπα πολεμικά.

Όταν ο στρατηγός του Άλῆ υπέγραψε και πλήρωσε, του λέγει ειρωνικά:

«Και τώρα Σαμουήλ τί τιμωρία, νομίζεις, θά σου βάλῃ ο Άλῆς, αφού είχες την άφοβία να μείνης μοναχός εδώ»;

«Καμιά, πού να μπορῇ να με τρομάξῃ», λέγει άτάραχος με φωτεινά μάτια κυττώντας το στρατηγό. «Καμιά πού να τρομάξῃ έναν άνθρωπο, πού δεν φοβάται το θάνατο».

Αμέσως ξεπήδησε και τραβήχτηκε προς την πόρτα. Τα μαλλιά του ήταν άχτίδες και τα γένηια του φλόγες και σπῖθες. Σήκωσε το λυκό κι άδειασε το πιστόλι του πάνω στο βαρέλι της μπαρούτης εκεί πού άπάνω κάθονταν πρωτίτερα. Μιά φοβερή έκρηξι κι' όλα σωριάστηκαν στον γκρεμό.

Λένε πώς δεν βρήκανε τίποτε από τον Σαμουήλ. Μόνο είδανε το μαύρο του καβάδι να πετᾷ προς τον χειμωνιάτικον οὐρανό ανάμερα στις νιφάδες του χιονιού. Αυτό ήταν το έπικήδειο τραγούδι πάνω στις ήρωικές έκείνες κορφές.

Ο Άλῆς όμως, παίρνοντας άφορμή από την πράξι αὐτῆ του Σαμουήλ κατεδίωξε τους κουρασμένους και τους άφανισμένους φυγάδες. Ο Τζαβέλλας κατάρθωσε να φτάσει στην Πάργα.

Στη Ρενιάσα, όπου είχαν καταφύγει γυναίκες και

παιδιά, έκοσι πέντε οικόγένειες κατάκρεουργήθηκαν από τους Άρβανίτες, πού ήταν τόσο άγανακτισμένοι για την πεισματική αντίστασι του Σουλίου.

Η Δέσπω, η χήρα του Βότση, κλείστηκε με τις κόρες της και τ' άγγόνια της στον Ιύργο Κουλά. Με μερικά ντουφέκια, πού είχαν, πολεμούσαν άκόμα.

Σαν είδε πώς θάπεφταν ζωντανές στα χέρια των Τούρκων έβαλε φωτιά στο μπαρούτι και άνατιναχτηκε με όλες μαζί στον άγέρα.

Η μικρή συνοδεία του Μπότσαρη και του Καραϊσκάκη με εκατόν γυναίκες και παιδιά και με εκατόν πενήντα πέντε άνδρες βιαζότανε να φτάσει στο Ζάλογγο. Μπροστά ο γέρο καπετάνιος έσερνε τη συνοδεία σαν γερανός πού σέρνει στα φτερά του τα χελιδόνια του Μαρτιού, δαρμένα από την τρικυμία. Οι μάνες βαστούσαν τα μωρά τους σαν άνθισμένα τριαντάφυλλα πάνω στα στήθια τους. Το Ζάλογγο κρέμεται πάνω από τον ποταμό σε ύψος πού ζαλίζεται κανείς σαν βλέπει κάτω. Εκεί θάτανε πιδό ασφαλισμένοι. Το χιόνι, πού είχε σιθιάζει από χτές, τους μπόδιζε να προχωρούν γλήγορα. Τα μουλάρια προχωρούσαν λαχανιασμένα. Οι γυναίκες φορτωμένες σκόνταφταν μέσα στο χιόνι και κάθε τόσο γονάτιζαν σαν να θέλανε να προσευχηθούν. Κι όμως έπρεπε να βιάζονται. Αυτοί, πού ώδηγούσαν, έβραν καλά το μονοπάτι. Όμως η κούρασι, η θλίψη και η απελπισία τους είχαν πιά άφανίσει. Με πυρετωμένα μάτια κύτταζαν όλοένα πίσω αν τους άκολουθούσαν οι έχθροι.

Οι δυο νέοι καπεταναίοι ο ένας μπροστά κι' ο άλλος πίσω βάδιζαν με ξεσκισμένη την καρδιά. Ο Γιώργος πήγαινε πλάι στο μούλαρι, πού ήταν φορτωμένη η Γκόλφω. Με άναμμένη την ύψι από τον πυρετό και με ξερά τα χείλη σκεπασμένη με μία κουβέρτα ως το λαιμό παραμιλούσε.

«Διψώ...», λέγει μία στιγμή.

Κι' ο Γιώργος πήρε μία χούφτα χιόνι πάνω από ένα πρινάρι και της έβρεξε το ξερό στόμα. Πόσο ήταν λυπημένος αὐτὴν τὴν ὥρα!

Το χέρι της συμφορᾶς του έσφιγγε το λαιμό, σαν να ζητούσε να τον πνίξῃ. Πού να είναι τώρα ο Σαμουήλ; Το δαμασκι σπαθί με τ' άραβικά σημάδια κρέμονταν στη ζώνη του, άκόμα ήτανε ματωμένο, μά τί μπορεί να κάνει ένα σπαθί έστω και με παράξενα ψηφία σε μία τέτοια θεομηνιά; Γιατί έδω τους βρήκε του Θεού η όργη;

Κείνος ο Πήλιο Γκούσης, σκέφτηκε κι' ανατρίχιασε. Άν τον σκότωναν κείνο το βράδυ δεν θά μάς έπαιρνε τώρα η πόρτα!

Ξαφνικά η Γκόλφω μουρμούρισε κάτι. Με καθαρή δυνατή φωνή άρχισε να τραγουδῇ ένα τραγούδι, πού σαν μαχαίρι ξεσκίζε τον καθαρό πραινόν άγέρα.

«Με πᾶν νύφη στην έκκλησιά, για να με στεφανώσουν πούν τα κορίτσια τα όμορφα λεμονανθούς να στρώσουν».

Η συνοδεία σταμάτησε για μία στιγμή. Κυττάχτηκαν και πάλι ξεκίνησαν τον κουραστικό τους δρόμο. Ιά δάκρυα όλων στάζαν στο χιόνι, ενώ το τραγούδι της Γκόλφως ψηλά, καθαρό, γεμάτο πυρετό εξαπλωνταν και γέμιζε τα χιονισμένα πλαγιά.

Ο Γιώργος δάγκανε τα χείλη του πού τρέμανε. Ο Μάρκος σφούγγιζε τα μάτια του κάποτες με την άπαλάμη.

«Ο δρόμος ήτανε πραγματικά βαρύς.

... πούν τα κορίτσια τα όμορφα λεμονανθούς να στρώσουν.

Τώρα πετούσαν οι άσπρες νιφάδες άλαφρές σαν άλγθινοί λεμονανθοί.

Έφτασαν στο Ζάλογγο. Πέντε μέρες απέκρουσαν από κεί τους Τούρκους, πού τους πήρανε έσπίσω. Ο Μάρκος κι' ο Γιώργος κι' όλοι πολέμησαν σαν ήρωες, πού καμιά ιστορία δεν θά μπορέσει να περιγράψῃ. Σώθηκαν οι μιά ιστορία πού είχανε μαζί τους. Πεινούσαν. Διψούλιγες τροφές πού είχανε μαζί τους. Πεινούσαν. Διψούσαν. Χιόνι δεν είχε πιά. Ο ήλιος τώλυνε.

Το παραλήρημα της Γκόλφως «διψώ» έκανε τη δίψα πιο μεγάλη και το «πεινώ» των παιδιών έφτανε σαν μαχαίρι στην καρδιά. Πώς μπορεί να μαζευτῇ τόσο θλίψη πάνω στον άνθρωπο; Τα μάτια σπῖθιζαν, τα χέρια τρέμαν, η καρδιά έσταζε αίμα, τα λόγια όλο και λιγοστεύαν. Όγδόντα γυναίκες, πού δεν μπορούσαν πιά ν' άκούωνε το «πεινώ» των παιδιών τους, το πήρανε απόφασι.

Με τρεμάμενα χέρια και πιδό τρεμάμενη καρδιά σήκω-

Η ΑΛΙΕΙΑ ΤΩΝ ΦΑΛΑΙΝΩΝ

Άπό την παγωμένη Άνταρκτική φθάνουν αἱ μάλλον ένθαρρυντικαί πληροφορίες. Ο άλιευτικός στόλος, τον όποιον η Γερμανία έστειλεν εις τους αντίποδας του γηραιού μας πλανήτου έφθασεν εις τον προορισμόν του.

Οί επί κεφαλῆς των αποστολών πιστεύουν ότι γυρνώντας στη Γερμανία θά φέρουν και την πλουσία λεία άφθονη, για την όποια ανέλαβαν τόσο μακρινήν έκστρατείαν.

Αντικειμενικός σκοπός των Γερμανών ψαράρων είναι το ψάρεμα φαλαινών. Τα μεγάλα αὐτά κῆτη εις την περιοχὴν αὐτὴν τῆς γῆς συγκεντρώνονται κατά πολυάριθμα κοπάδια, το δε ψάρεμά των, δύσκολο και επίπονο, είναι νούτοις πολὺ άποδοτικό.

Η άλιευτική αὐτή έκστρατεία έγινε υπό την άρχηγία και την πρωτοβουλία του καθηγητοῦ του Πανεπιστημίου του Στάνφορντ δόκτωρος Μπράντ, όστις επί πολλά χρόνια διηύθυνε τὸ Ἰνστιτούτον γεωργικῶν έρευνῶν του Βερολίνου.

Ο δρ. Μπράντ πιστεύει ότι μόνον διά του λίπους των ψαριῶν και ειδικῶς τῆς παραιομένης από αὐτά μαργαρίνης είναι δυνατόν να αντιμετωπισθῇ ἡ ἔλλειψις βουτύρου εις την Γερμανίαν.

Άπό τις φάλαινες οί Γερ-

μανοί δεν χρησιμοποιούν μόνον τὸ λίπος των. Τὰ άλιευτικά τὰ συνοδεύουν και άλλα μεγάλα πλοία, τὰ όποια είναι όλόκληρα πλωτά εργοστάσια. Εις τὰ εργοστάσια αὐτὰ γίνεται συστηματική έπεξεργασία, εις τρόπον ώστε άπολύτως τίποτε, ούτε τὰ κόκκαλα και τὰ πτερύγια, ούτε και αὐτὰ τὰ λείπια, δεν μένουν άχρησιμοποίητα.

Η Γερμανική βιομηχανία, επί παραδείγματι, όφείλει κατά σπουδαίο λόγο τὰ λιπαντικά έλαια της εις τὰ πλωτά εργοστάσια και εις τους ψαράδες της, πού άτρόμητοι φθάνουν εις τὰ άκρα του πλανήτου μας.

Αἱ τελευταίαι πληροφορίες άναφέρουν ότι ισχυρότατοι κυκλώνες και καταγίδες λαμβάνουν χώραν στις θάλασσες τῆς Άνταρκτικής. Παρά τῆς φοβερῆς όμως θαλασσοταραχῆς και κακοκαιρίας, πολλά κοπάδια φαλαινῶν προσηγγισαν τὰ άλιευτικά πλοία.

Τὸ θέαμα των φαλαινῶν είναι πολὺ γραφικὸ και μεγαλοπρεπές. Σαν μικρὰ νησάκια ξεπηδούν μέσα από τὰ κύματα οί τεράστιαι μαύροι όγκοι των, επάνω από τους όποιους σχηματίζονται μεγάλοι πίδακες θαλασσίου νεροῦ. Οί πίδακες αὐτοί είναι οί καλλίτερος στόχος για τὰ άτμοκίνητα καμάρια.

Σαν τὰ μικρά τους και τάρριεαν στον γκρεμό, πού στο βάθος του κυλούσε ο ποταμός σε βάθος άμετρο. Στενὰ πιάσανε κύκλο το χορό. Τὸ ήερο τραγούδι από όγδόντα στόματα άντιλάλησε στη ρεματιά και κάθε φορά πού περνούσε ο γυρος από την άκρη του βράχου πηδούσε η πρώτη του χοροῦ στην άβυσσο.

Ήτανε ένα πανηγύρι τῆς άπελπισίας. Κάτι τέτοιο δεν έχει να παρουσιάσῃ καμιά ιστορία.

Μπροστά τὰ παλληκάρια ρίχνανε τὸ τελευταίο τους φυσέκι για να υπερσπῖσουν τις γυναίκες και τις άδελφές των από την άτίμωσι κι' από τῆ σκληραία. Πίσω οί γυναίκες αὐτές και οί άδελφές πηδούσαν τραγουδώντας προς τὸ θάνατο για να εξαφρῶσουν τους άνδρες και τους άδελφούς από την φροντίδα αὐτή.

Σαν σώθηκε τὸ μπαρούτι, οί τροφές ήτανε μέρες σωμένες, πέρασαν μία σκότεινη νύχτα μ' ένα γιουρούσι άνάμεσα από τους πολιορκητές, ο Γιώργος κι' ο Μάρκος με τὰ σπαθία γυμνά. Έσπίσω τους όλοι οί άλλοι. Άπό τις διακόσιες πενήντα πέντε ψυχές μόνο οί εκατό φτάσανε στην Πάργα. Τὸ μούλαρι, πού ήτανε φορτωμένη η Γκόλφω, έφτασε άδειανό. Κάπου σ' έναν κατήφορο μέσα στη νύχτα πῆδηξε κι' η Γκόλφω στον γκρεμό να βρῇ τις άδερφοὺς της.

Η πρώτη άγάπη του νεαροῦ πολεμιστοῦ δεν όρίμασε, δεν έγινε καρπός. Τὸ μένει άνθι στην καρδιά για να μιρίξῃ άργότερα άγνη σαν λεμονάνθη δλη του τῆς ζωῆς κι' δλη του τῆς ύπαρξῆς.

ΤΕΛΟΣ

ΠΟΛΥ ΕΞΥΠΝΟΣ!

Σε κάποιο οικότροφεϊο ξύπνησε ένας από τους ενοίκους στις έξη το πρωί και πήγε στην κουζίνα με τις πυτζάμες του, κρατώντας ένα ρακοπότηρο στο χέρι.

Ζήτησε νερό. Και αφού γέμισε το μικρό ποτήρι, γύρισε στο δωμάτιό του.

Μετά τρία λεπτά όμως επέστρεψε πάλι στην κουζίνα με το ίδιο ποτηράκι στο χέρι. Το ξαναγέμισε με νερό, έφυγε κι' επέστρεψε για τρίτη φορά ζητώντας να το ξαναγεμίση.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο ξενοδόχος. Μήπως έχετε τίποτα;

— Είμαι πολύ καλά, απήντησε ο ενοίκος, αλλά στο δωμάτιό μου ξεερράγη πυρκαϊά και άσχολούμαι στο σβύσμό της!...

ΜΕΓΑΛΗ ΜΥΩΠΙΑ...

— Ο μύωψ. — Είναι τρομερά άστειο το θέαμα αυτού εκεί του πιθήκου.

— Ο φύλαξ. — Μά είναι ο αδελφός σας, ο καθηγητής, που σας χαιρετά!...

ΑΥΤΟ ΕΧΡΕΙΑΖΕΤΟ

— Ο μηχανικός. — Ίδου ένα σχέδιον διασκευής του θεάτρου σας, σε τρόπον που να μπορή ν' αδειάζη σε πέντε λεπτά της ώρας!

— Ο θεατρώνης. — Ωραία! Άλλά θα προτιμούσα ένα σχέδιο με το όποιον να γεμίση το θέατρο, έστω και σε μισή ώρα...

ΤΟ ΑΙΤΙΟΝ...

— Ο έπισκέπτης. — Γιατί χτυπά ή καμπάνα της έκκλησης;

— Ο νεοκόρος. — Γιατί τραβάω αυτό το σχοινάκι, κύριε...

ΤΕΜΠΕΛΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Δυο φοβεροί τεμπέληδες συναντώνται και ο ένας λέει στον άλλον:

— Χθές την νύχτα είδα ένα παράξενο όνειρο! Είδα ότι έδούλευα.

— Όνειρο το λές αυτό ή εφιάλτη! άπαντά ο άλλος.

ΑΦΕΛΕΙΑ

— Είμαι πατέρας από σήμερα το πρωί.

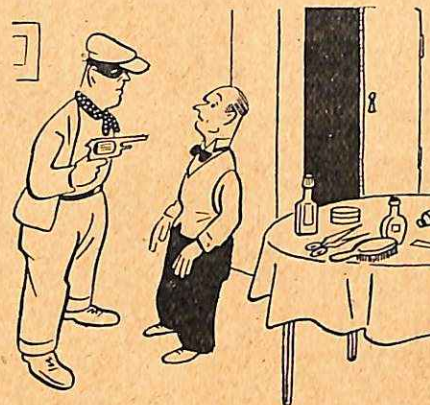
— Σε συγχαίρω. Άγοράκι είναι;

— Όχι!

— Όστε κορίτσι;

— Μπα! το μάθατε κι' ελας;

ΘΑ ΕΔΕΧΕΤΟ;

— Ο ληστής στον κουρέα:
— Γρήγορα, κατέβαινε, τι έχεις! — Δυστυχώς κύριε, δεν έχω τίποτα. Το μόνο που μπορώ να κάνω για σας, είναι να σας ξουρίσω...

ΠΩΣ ΚΕΡΔΙΣΕ ΤΗ ΔΙΚΗ

— Ο Ίσμαήλ είχε μια δίκη και ήταν πολύ στενοχωρημένος. Ο δικηγόρος του Ίσμαήλ, αφού άκουσε την υπόθεση του είπε:

— Ή υπόθεσίς μας είναι πολύ άσχημη, κύριε Ίσμαήλ.

— Ο Ίσμαήλ έμεινε σκεπτικός.

— Άκουσε, είπε σε λίγο. Θα στείλω στο δικαστή ένα δώρο και ελπίζω έτσι να βγάλη ευνοϊκή για μένα απόφασι.

— Μή κάνει τέτοιο πράγμα, κύριε Ίσμαήλ. Ο δικαστής είναι πολύ τίμιος άνθρωπος και αν του πᾶς δώρο θα τον δυσαρεστήσης πολύ.

— Όπωςδήποτε ή δίκη έγινε. Και προς κατάπληξιν του δικηγόρου, ή απόφασις ήταν ευνοϊκή για τον πελάτη του.

— Δεν μπορώ να το πιστέψω, είπε ο δικηγόρος.

— Εγώ ήμουν βέβαιος ότι θα κερδίζαμε, απήντησε ο Ίσμαήλ. Παρά την συμβουλή σας έστειλα για δώρο ένα λαγό στον δικαστή.

— Είναι δυνατόν;

— Μάλιστα. Μονάχα καρφίτσωσα επάνω στον λαγό την κάρτα του αντιδίκου μας!...

ΠΩΣ ΗΤΑΝ ΔΥΝΑΤΟ;

— Ένας περίφημος ψεύτης, πάνω σε ένα καυγά, δάγκωσε τ' αυτί ενός ανθρώπου. Πήγαν στο δικαστήριο. Ο τραυματισθείς είπε στον δικαστή:

— Είμαι τόσο σκληρός, κύριε δικαστά, ώστε μου δάγκωσε με λύσσα τ' αυτί.

Κι' ο ψεύτης διαμαρτυρόμενος:

— Ψέματα, κ. δικαστά! Μόνος του το δάγκωσε!...

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ

— Ο κυνηγός διηγώταν τις περιπέτειές του:

— Στη ζωή μου έχω δη πολλά παράξενα πράγματα. Κανένα όμως δεν ήταν τόσο περίεργο όσο εκείνο που μου συνέβη όταν πήγα να κυνηγήσω αγριόπαπιες σ' ένα βορεινό μέρος.

— Άλήθεια; έκανε ο άκροατής του. Για λέγε! Είμαι όλος αυτιά.

— Λοιπόν, ή ημέρα εκείνη ήταν ή ψυχρότερη του χρόνου και κυνηγούσα σε μια μεγάλη λίμνη που είχε παγώσει τελείως. Πάνω στην επιφάνειά της ήσαν χιλιάδες αγριόπαπιες και της καθεμιάς τα πόδια ήσαν παγωμένα και βυθισμένα μέσα στον πάγο. Έρριξα μια ντουφεκιά σε μια και νά! Βλέπω όλο το κοπάδι να πετᾷ δια μιας ψηλά στον αέρα παίρνοντας μαζί του όλοκληρη την παγωμένη λίμνη!

Ο ΗΘΟΠΟΙΟΣ

— Ο λοχίας. — Τι δουλειά έκανες πριν έλθης στο στρατό;

— Ο στρατιώτης. — Ήθοποιός.

— Ο λοχίας. — Κρίμα σε σένα! Ήθοποιός και να μη μπορής να παραστήσης ένα άπλουν στρατιώτη;

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

— Ο Πέτρος και ο Παύλος συζητούν για την κολυμβητική τους δεινότητα.

— Εγώ, λέει ο Πέτρος, κρατώντας στο χέρι μου μια ψιλή βελόνα και μια κλωστή, βουτάω σε πενήντα μέτρα βάθος και βγαίνω με την κλωστή περασμένη στην βελόνα.

— Κι' εγώ, απαντά ο Παύλος, βουτάω σε διπλάσιο βάθος με ένα χαρτονόμισμα των 100 δραχμών και βγαίνω κρατώντας τις 100 δραχμές σε ψιλά!

ΑΣΦΑΛΗΣ ΤΡΟΠΟΣ

— Πώς γνωρίζεις την παληά κόττα από τη νέα;

— Από τα δόντια.

— Τι λές; Αυτό γίνεται στα άλογα.

— Η κόττα δεν έχει δόντια.

— Έχω όμως εγώ!

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

— Ο καθηγητής. — Πές μου μια ιδιότητα της θερμότητας.

— Ο μαθητής. — Ή θερμότης προκαλεί διαστολήν των σωμάτων.

— Ο καθηγητής. — Λαμπρά! Τώρα θέλω να ακούσω ένα παράδειγμα.

— Ο μαθητής. — Το θέρος που ή θερμότης είναι μεγαλύτερα, οί ημέρες διαστέλλονται και γίνονται μεγαλύτερες!

Η ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ;

— Ο κ. Πέτρος είπε στον υπηρέτη του:

— Χθές το βράδυ είχα βάλει ένα κατοστάρικο σ' αυτό εδώ το τραπέζι, και τώρα δεν το βρίσκω. Μήπως το είδες;

— Ναι, κύριε, το πήρα εγώ και το βάλα μέσα στο βιβλίο, που ήταν επάνω στο γραφείο σας.

— Διάβολε! Και επέστρεψα το βιβλίο στον φίλο που μου το είχε δανείσει. Τρέχω να δω.

Μετά μια ώρα ο κ. Πέτρος επέστρεψε και ξαναρώτησε τον υπηρέτη:

— Μά είσαι άπολύτως βέβαιος ότι είχες βάλει το κατοστάρικο μέσα στο βιβλίο του φίλου μου; Ψάξαμε μαζί, αλλά δεν βρήκαμε τίποτα.

— Πώς, κύριε! Θα μπορούσα μάλιστα να σας πω και το μέρος όπου το είχα βάλει: ήταν ανάμεσα στις σελίδες 87 και 88.

— Πολύ περίεργο! Θα ξαναγυρίσω πάντως στο φίλο μου να ψάξουμε πάλι το βιβλίο.

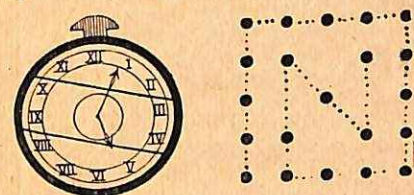
— Άλλά και πάλι ο κύριος επέστρεψε άπρακτος. Ήταν όμως θυμωμένος αυτή τη φορά.

— Έλα, είπε αγριεμένος του υπηρέτου του, άφησε τις έξυπνάδες. Έσύ πήρες το κατοστάρικο! Και έχω την απόδειξί...

Μπορείτε να βρήτε ποιά είναι αυτή ή απόδειξις;

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 16ου ΦΥΛΛΟΥ

Είς τα κάτωθι σχήματα βλέπετε τον τρόπον της ένωσης των 21 στιγμών με μίαν γραμμή.

μήν και το χώρισμα του ωρολογίου με δύο γραμμάς σε τρία μέρη, έκαστον των οποίων έχει άθροισμα 26.

Κρυπτογραφικόν: Μιλτιάδης. Ίλιάς. Άδης, λαίδη, άδάμας, τάλας, δας.

Αίνιγμα: Πόνος — όνος.

Τρίγωνον: Άρης, ρίς, ής, Σ.

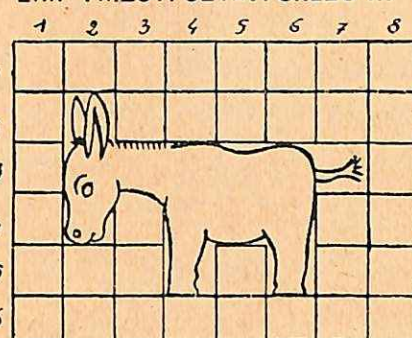
Γεωγραφικόν: Λευκάς, Σέρραι, Κασιό, Άραβία, Κάιρον, Άνδρος, Διαγωνίως, Λέσθος.

Να ή δχι: Ο Μωάμεθ, ο ναός της Άγίας Σοφίας, οί σύμμαχοι της Γερμανίας και της Γαλλίας, ή Ίσλανδία, δχι. Το ρεκόρ των 100 μ. και ο Κανάρης, ναί.

Άκροστιχίς: Βελιγράδιον (Βόλος, Εύρώπη, Λεωνίδας, Ίππος, Γρανίκός, Ρώμη, Άργος, Δανάη, Ίάσιον, Όλυμπος, Νάξος). Μαγικόν γράμμα: Κώμη, κόρος, βίος, φακός, Κως.

Πώς άνεκαλύφθη: Ο υπηρέτης είπε, ότι ο βιολιστής, όλignon πρό του θανάτου του, έπαιζε βιολί. Άλλά αυτό ήτο ψεύδες, διότι αν έπαιζε πράγματι ο βιολιστής θα έχαλά-ρωνε τις χορδές του όργάνου όταν έτελείωσε. Και οί χορδές δεν ήσαν χαλαρωμένες, αφού ο άνακριτής μπόρεσε να παίξη.

ΕΝΑ ΓΑΪΔΟΥΡΟΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ !..

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

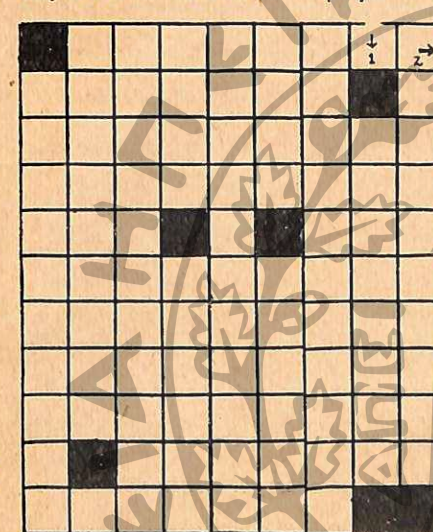
1. Πρωτεύουσα εύρωπαϊκού Κράτους.
2. Κάτοικος μιάς των ήπειρων (κλητ.).
3. Μέρος επιφανείας.
4. Γυναικείον όνομα, συνδεδεμένον με τον θρύλον του Λεάνδρου, ο όποιος διήλθε κολυμβών τον Έλλησποντον. — Άρθρον.
5. Άρχαίος φιλόσοφος.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1. Όρος της Έλλάδος.
2. Γράμμα του αλφαβήτου.
3. Αιγυπτιακή θεότης του ήλιου. — Καύσιμος ύλη.
4. Κλωστή.
5. Νότα. — Μόριον του μέλλοντος.
6. Άνθη.
7. ΟΤ. — Θεά της έκδικήσεως.
8. Άγύρευτος να είναι...

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Θά άρχίσετε από το τετραγωνίδιον που έχει τον αριθμόν 1 και περνώντας άπ' όλα τα λευκά τετραγωνίδια,

θα βγήτε από εκείνο που φέρει τον αριθμόν 2.

Πρέπει να αποφύγετε τα μαύρα τετραγωνίδια και να μη διασταυρώσετε την πορεία σας, να μη περάσετε δηλαδή δυο φορές από όποιοδήποτε άσπρο τετράγωνο.

Α. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

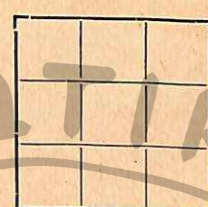
ΣΥΛΛΑΒΟΓΡΙΦΟΣ

α — α — α — α — α — αρ — αρ — αρ — βα — γο — δρει — Θη — ι — κα — κης — κο — κος — κυ — λα — λαι — λε — λι — λων — με — μισ — μο — νε — νε — νη — νης — νι — νο — ξαν — ξε — ξι — ο — ος — ος — παρ — παρ — ρα — ρα — ρι — ρων — σο — σο — σκα — τε — τα — της — τι — φι — φων — χι — ω — ων.

Νά συναρμολογηθούν αί άνωτέρω 56 συλλαβάι, εις τρόπον ώστε να σχηματισθούν δέκα έπτά λέξεις, με τάς έξής σημασίας:

- 1) Πόλις της Β. Έλλάδος, 2) Ήρωας της Έπαναστάσεως του 1821, 3) Νήσος του Άνατολικού Αιγαίου, 4) Τίτλος έλληνικού περιοδικού, 5) Πόλις επί της Μεσογείου, με άκμαζούσαν έλληνικην παροικίαν, 6) Όρος της Έλλάδος, 7) Στρατηγός του Άλεξάνδρου, 8) Ποταμός της Έλλάδος, 9) Άρχαίος Έλλην συγγραφέας, 10) Έλλην ποιητής του 19ου αιώνος, 11) Άρχαία θεά, 12) Μία των Έπτανήσων, 13) Βασίλισσα της Έλλάδος, 14) Κόλπος της Πελοποννήσου, 15) Αυτοκράτωρ της Ρώμης, 16) Πόλις της Ήπειρου, 17) Άρχαίος νομοθέτης.

ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Είς τα τετραγωνίδια του σχήματος, που βλέπετε παραπλεύρως, να τοποθετήσετε τους αριθμούς 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, ούτως ώστε, προσθέτοντες αυτούς καθέτως και οριζοντίως, να εύρίσκετε άθροισμα 15.

Κ. ΖΑΦΕΡΙΟΥ

ΤΡΙΓΩΝΟΝ

*** = Θηρίον
*** = Όργάνωσις
* = Ό υπάρχων
* = Σύμφωνον
Και καθέτως τά ίδια.

ΔΗΜ. ΣΙΣΚΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Το πρώτον γράμμα της πρώτης των ζητούμενων λέξεων, το 2ον της δευτέρας κ.λ.π. άποτελούν Ρωμαίον Αυτοκράτορα.

1. Ίερός χώρος, 2. Νήσος, 3. Δροσερός αέρας, 4. Άρχαίος μυθοποιός, 5. Άρχαίος νομοθέτης.

ΑΝ. ΧΑΛΑΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ

Σε ούρανό άρμενίζουμε τον κόσμο φοβερίζουμε άσπρίζουμε, μαυρίζουμε Φωτιά, νερό ξερνάμε, τον κόσμο ευλογάμε.

Ι. Δ. ΔΗΜΑΚΗΣ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΑΙ ΑΘΛΗΤΙΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΑΝΕΚΗΡΥΞΑΝ ΔΙΑ ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΑΡΧΗΓΟΝ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Ενώπιον του κ. Προέδρου της Κυβερνήσεως παρουσιάσθη το παρελθόν Σάββατον πολυμελής επιτροπή, την οποίαν κατήρτισαν οι πρόεδροι και οι γενικοί γραμματείς των διαφόρων Όμοσπονδιών του Αθλητισμού, ήτοι: Τοῦ ΣΕΓΑΣ οἱ κ.κ. Ρινόπουλος και Απ. Νικολαΐδης, τῆς Ἑλληνικῆς Ποδοσφαιρικῆς Όμοσπονδίας οἱ κ.κ. Βοβολίνης, τῆς Κολυμβητικῆς Όμοσπονδίας οἱ κ.κ. Δ. Λούντρας και Ἐπαμ. Πετραλιάς, τῆς Όμοσπονδίας Φιλάθλων Πάλης και Πυγμῆς οἱ κ.κ. Κ. Ρουμπέσης και Π. Πέππας, τῆς Ποδηλατικῆς Όμοσπονδίας οἱ κ.κ. Η. Ησάας και Δ. Ξηρουχάκης, τῆς Όμοσπονδίας Ναυτικῶν Σωματείων οἱ κ.κ. Ἐμμ. Μιχαλνός και Γ. Σκουλαρίκης, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ορειβατικοῦ Συνδέσμου οἱ κ.κ. Σπ. Ἀγαπητός και Ἀντ. Μαρίνος και τῆς Σκοπευτικῆς Όμοσπονδίας οἱ κ.κ. Φραγκ. Μαυρομάτης και Ι. Μιχαλάκης.

Ἐκ μέρους ὄλων τῶν ἀνωτέρω Αθλητικῶν Όμοσπονδιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκπροσωποῦν ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ἀθλήσεως τῆς Ἑλλάδος, ὁ πρόεδρος τοῦ ΣΕΓΑΣ κ. Μ. Ρινόπουλος ἐνεγείρισεν εἰς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν διπλωμα ἐπὶ περγαμνῆς, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀνακηρύσσεται ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἑθνικῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰω. Μεταξᾶς ἀρχηγὸς τοῦ ἀθλητισμοῦ. Τὸ διπλωμα τοῦτο, ὑπογραφόμενον ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους ὄλων τῶν Όμοσπονδιῶν τῆς Ἑλλάδος, ἔχει ὡς ἑξῆς:

ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ

«Οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἀθλητικῶν ὁργανισμῶν τῆς Ἑλλάδος, συνελθόντες σήμερον τὴν 5-1-39 ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλληνικῶν Γυμναστικῶν και Αθλητικῶν Σωματείων, διαδηλοῦντες τὴν δὲ μόνην θέλησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Αθλητισμοῦ, ἀνακηρύσσουν τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν ἀρχηγὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ ὡς ἐλαχίστην ἐκδήλωσιν τῆς εὐγνωμοσύνης τούτου. ἀνθ' ὧσαν τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπὲρ τῆς ἀθλοῦσης Ἑλληνικῆς Νεολαίας ἐπραξε. Καὶ εἰς χεῖρας αὐτοῦ τὰς τύχας θέτουσι».

Η ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

ΤΟΥ κ. Μ. ΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ κ. Ρινόπουλος, ἐγγειρίζων τὸ ψήφισμα εἰς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, προσεφώνησεν αὐτὸν ὡς ἑξῆς:

«Κύριε Πρόεδρε,

Ὁ ἀθλητικὸς κόσμος, τὸν ὁποῖον ἐκπροσωποῦν οἱ πρόεδροι και οἱ γενικοὶ γραμματεῖς τῶν ἑλληνικῶν ἀθλη-

τικῶν ὁμοσπονδιῶν, ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἔλθῃ κοντά σας και νὰ ἐκφράσῃ τὴν αἰσθάνετα εὐγνωμοσύνην δι' ὅ,τι ἐκάματε ὑπὲρ αὐτοῦ. Δὲν εἶναι ὅτι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἡ Κυβέρνησις και Ὑμεῖς τὸν περιεβάλατε μετὰ τὸ ἐνδιαφέρον, τὴν στοργὴν και τὴν τὸσσην ἀγάπην σας, μετὰ τὴν ἡθικὴν και ὕλικήν ὑποστήριξιν, ἡ ὁποία διὰ τὴν Πρωτεύουσάν ἰδίως ὑπερέβη πᾶσαν πιθανότητα, ἀλλὰ ἰδίως διότι ἐπιστεύσατε εἰς τὸν ἀθλητισμὸν. Ἐπιστεύσατε εἰς τὸν προορισμὸν του, εἰς τοὺς σκοποὺς και τὴν χρησιμότητα αὐτοῦ διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς ὑγιοῦς ἀθλητικῆς νεολαίας.

Τὸ Κράτος πρότερον ἠνείκετο τὸν ἀθλητισμὸν. Ἰσως συνεισβῆζετε μετὰ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπίστευε. Τὸ γνωρίζω τοῦτο ἀπὸ πικρὰν και μακρὰν πείραν μιᾶς ἀθλητικῆς ζωῆς, ἡ ὁποία συμπληρῶναι ἐφέτος τὰ 35 τῆς χρόνια. Δὲν θὰ λησμονήσω μετὰ ποῖαν ὁδὸν και ἐκπληξίν ἤκουσα ἄλλοτε ἐκπροσώπων τοῦ Κράτους και εἰδικῶν, νὰ ἀπαντᾷ εἰς τὰς προσπάθειάς τοῦ ΣΕΓΑΣ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν πρώτων Βαλκανικῶν ἀγώνων και τῶν μετέπειτα τοιούτων, τοὺς ὁποῖους εἶχον ἐπιτύχει νὰ ὁργανώσωμεν, ὅτι δὲν ἀεῖζει τὸν κόπον νὰ ἐργαζώμεθα διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀθλητικῆς ἰδέας εἰς τὰ Βαλκάνια. Ἠναγκάσθη νὰ μᾶς ὑποστηρίξῃ βεβαίως τὸ Κράτος, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἐπίτευε τότε.

Ὁ ἑλληνικὸς ἀθλητισμὸς ὀφείλει ἐκτός τούτων εἰς ὑμᾶς προσωπικῶς, κ. Πρόεδρε, μίαν μεγίστην χάριν. Ὅτι ἐνέπνευσάτε, ἐδημιουργήσατε και καθυθύνετε τὴν ἰδέαν τῆς Ἑθνικῆς Νεολαίας, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὁ ἑλληνικὸς ἀθλητισμὸς ὡς ἀπὸ μίαν ἀνεξάντλητον δεξαμενὴν ἔχει ἀντλήσει καὶ πολὺτιμον ἀθλητικὸν ὕλικόν. Τοῦτο ἄλλως τε δεικνύει ἡ θαυμασία ἐγκύκλιος τὴν ὁποῖαν σχετικῶς πρὸς τὸν ἀθλητισμὸν ἐξέδωκε τελευταίως ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Νεολαίας.

Ἰδοὺ διατὶ ὁ ἑλληνικὸς ἀθλητισμὸς ἀπεφάσισεν, εὐγνώμων, νὰ σᾶς ἀνακηρύξῃ Ἀρχηγὸν του, ὑπερήφανος διὰ τοῦτο, ἥρεμος και εὐελπίς διότι ἀναθέτει εἰς τὰς χεῖρας σας τὰς τύχας και τὸ μέλλον του».

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ὁ Ἀρχηγὸς ἀπήντησε πρὸς τοὺς ἐκπροσώπους τῶν ἀθλητικῶν ὁργανώσεων ὡς ἑξῆς:

«Σᾶς εὐχαριστῶ Κύριοι διὰ τὴν τιμὴν ποὺ μοῦ κάμνετε. Νὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι τὸ βάρος, ποὺ μοῦ ἀναθέτετε τὸ δέχομαι μετὰ πολλὴν εὐχαρίστησιν. Ὅφειλόν ὅμως νὰ σᾶς ὁμι-

λήσω διὰ δύο τινά: Ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κράτους πρὸς τὸν ἀθλητισμὸν θὰ εἶναι πάρα πολὺ μεγάλο και ὅτι τὸ Κράτος εἶναι ἔτοιμο ὅχι διὰ νὰ μειώσῃ τὴν ἐλευθερίαν και τὴν αὐτοτέλειαν μετὰ εἰς τὰς ὁποίας κινεῖσθε. Κάθε ἄλλο! Θὰ σᾶς ἀφήσῃ ἐλευθέρους διὰ νὰ συντονίσῃτε τὰς ἐνεργείας και μεταξὺ σας τὰ διαφόρα ἀθλητικὰ σωματεῖα και πρὸς ἄλλα ὅργανα τοῦ Κράτους. Δι' αὐτὸ θὰ ἐπωφεληθῶ τῆς δικαιοδοσίας, τὴν ὁποῖαν μοῦ δίδετε, ὥστε νὰ προῶ και εἰς μερικὰ νομοθετικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα δὲν πρόκειται νὰ μειώσουν τὴν αὐτοτέλειαν και τὴν πλήρη ἐλευθερίαν μετὰ εἰς τὴν ὁποῖαν κινεῖται ἐκαστὴ ἀθλητικὴ ὁργάνωσις, ἀλλὰ μετὰ ὁποῖα θὰ συντονίσῃ τὰς ἐργασίας τῆς κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ γίνῃ ὁ ἀθλητισμὸς ἓνα ὁργανικὸν σύνολον.

Τὸ ἄλλο ζήτημα ποὺ ἤθελα νὰ σᾶς τονίσω εἶναι ὅτι ἡ Ἑθνικὴ Νεολαία δὲν εἶναι ἀθλητικὸν σωματεῖον οὔτε δύναται νὰ ἐμφανίζεται εἰς τὸν στίβον ὡς σωματεῖον ἀθλητικὸν διαγωνιζόμενον μετὰ τὰ ἄλλα σωματεῖα. Δύνανται τὰ μέλη τῆς Ἑθνικῆς Νεολαίας νὰ ἀνήκουν εἰς διάφορα ἀθλητικὰ σωματεῖα, θὰ ἐμφανίζονται ὁμοῦ, ὅταν διαγωνίζονται, ὡς μέλη ἀνήκοντα εἰς τὰ ἀθλητικὰ ταῦτα σωματεῖα και θὰ παλαίουν ὡς τοιαῦτα. Ἡ Ἑθνικὴ Νεολαία θ' ἀποτελῇ τὴν πηγὴν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ προέρχεται ὅλον τὸ ἀνθρώπινον ὕλικόν και ἀπὸ αὐτὴν σείς θὰ ἀντλήτῃ τ' ἀναγκαῖα πρόσωπα.

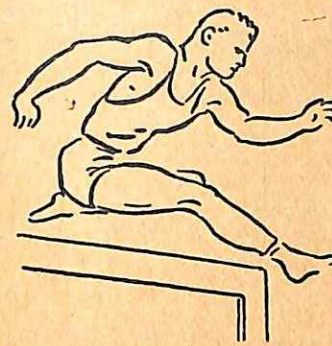
Ὑποθέτω ὅτι εἰς αὐτὸ εἴμεθα σύμφωνοι.

Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ και διὰ τὰ αἰσθηματὰ σας και διὰ τὸν κόπον εἰς τὸν ὁποῖον ὑπεβλήθητε νὰ ἔλθῃτε νὰ με χαιρετίσητε.

Εὐχομαι διὰ τὸν ἀθλητισμὸν νὰ ἴδῃ ὅχι καλὰς μόνον, ἀλλὰ ἀπολύτως καλὰς ἡμέρας».

ΟΙ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ

Ὑπὸ τοῦ τμήματος Φυσικῆς Ἀγωγῆς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. ἀπεστάλησαν πρὸς ὅλας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις τῆς Ἑλλάδος Κανονισμοὶ ποδοσφαίρου, ἀθλήσεως, σκοποβολίας ὡς και τὰ τρία τελευταῖα δελτία τῆς Ἑλληνικῆς Ποδοσφαιρικῆς Όμοσπονδίας.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Η Ε.Ο.Ν. ΚΑΙ ΤΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος ἐκοινοποίησεν ἐγκύκλιον πρὸς ὅλας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ἀρρένων και Θηλέων τῆς Ὁργανώσεως ὡς και τὴν Διοίκησιν Ἀνωτάτων Σχολῶν, διὰ τῆς ὁποίας καθορίζει τὰς σχέσεις τῆς Ε. Ο. Ν. μετὰ τῶν ἐπισήμων Ἀθλητικῶν Όμοσπονδιῶν και Σωματείων, συμφώνως πρὸς τὰς κατευθύνσεις τὰς ὁποίας ἐχάραξεν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς.

Ἡ Ε. Ο. Ν., διαλαμβάνει ἡ ἐγκύκλιος, κατ' ἐξοχὴν Ἑθνικὴ Ὁργάνωσις, οὐδόλως πρόκειται νὰ ὑποκαταστήσῃ τὰς διαφόρους Ἀθλητικὰς Όμοσπονδίας, διότι τοῦτο δὲν εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς δημιουργίας τῆς. Διατηροῦσα πάντοτε ἀγαθὰς σχέσεις μετὰ τῶν ἐκασταχοῦ Ἀθλητικῶν Σωματείων, σκοπεῖ ἀπλῶς νὰ τροφοδοτῇ τὰ Σωματεῖα ταῦτα διὰ τοῦ καταλλήλου ἐμφύλου ὕλικου, τὸ ὁποῖον ἀφθόνως διαθέτει. Ἡ δημιουργία ἐπιδόσεων και ἡ ὑπόθεσις πρωταθλητισμοῦ δὲν ἀνάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα και τοὺς σκοποὺς τῆς Ε. Ο. Ν. ἡ ὁποία εἶναι κατ' ἀρχὴν ἡθικοπλαστικὴ ὁργάνωσις.

Ἐν συνεχείᾳ διὰ τῆς ἐγκυκλίου καθορίζεται ὅτι Φαλαγγίται τυγχάνοντες και μέλη ἐπισήμου τινὸς ἀ-

θλητικοῦ σωματείου, εἰς μὲν διοργανουμένους ἀθλητικοὺς ἀγῶνας ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν. θὰ μετέχουν ὡς μέλη τοῦ Σχηματισμοῦ τῆς Ὁργανώσεως, εἰς τοὺς ὁποῖους τὴν δύναμιν ἀνήκουν, εἰς δὲ ἐπισήμους ἀθλητικοὺς ἀγῶνας διοργανουμένους ὑπὸ ἀθλητικῶν ὁμοσπονδιῶν και σωματείων θὰ μετέχουν ὑποστηρίζοντες τὰ χρώματα τοῦ σωματείου εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουν.

Ἀγῶνες μετὰξὺ σωματείων και Σχηματισμῶν τῆς Ε. Ο. Ν. ἀπαγορεύονται ἀπολύτως, θὰ διεξάγονται δὲ μόνον πάντοτε μετὰξὺ τῶν Σχηματισμῶν τῆς Ὁργανώσεως. Εἰς ἀγῶνας διοργανουμένους ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν. δὲν δύναται νὰ μετέχουν εἰς αὐτοὺς ἀθληταὶ μὴ ἀνήκοντες εἰς τὴν δύναμιν τῆς Ὁργανώσεως.

Ἐν τέλει ἡ ἐγκύκλιος διαλαμβάνει ὅτι Φαλαγγίται δεικνύοντες ποῖαν τινα ἐπίδοσιν εἰς τὰ διάφορα ἀθλήματα, δέον νὰ παροτρύνωνται πρὸς ἐγγραφὴν εἰς τὰ ἀθλητικὰ σωματεῖα, ἐνθα τοὺς δίδονται τὰ μέσα και αἱ δυνατότητες νὰ ἐξελιχθοῦν και παρακολουθοῦνται εἰς τὴν περαιτέρω πορείαν τοὺς ἐντὸς αὐτῶν, ἡ δὲ Ε. Ο. Ν. θὰ εἶναι ὑπερήφανος νὰ βλέπῃ τοὺς Φαλαγγίτας τῆς ἀθλήσεως νὰ δρέπουν δάφνας νίκης.

- 18) Κ. Τατάκος (ὑποδ. Ἀθηνῶν).
- 19) Β. Μαργαρίτης (ὑποδ. Ἀθηνῶν).
- 20) Κ. Κλεώπας (ὑποδ. Ἀθηνῶν).
- 21) Πρωτόπαπας (Δ.Α.Σ.).
- 22) Κρητικὸς ποῦλος (Δ.Α.Σ.).
- 23) Σπανός (Δ.Α.Σ.).
- 24) Καλανταρίδης (13ος ὑποδ. Ἀθηνῶν).

Τὸν ὁμαδικὸν ἀγῶνα διὰ τὸ κύπελλον τῶν 10 πρώτων τερματισάντων ἐκέρδισεν ἡ Ὑποδιοίκησις Ἀθηνῶν μετὰ 20 βαθμοὺς, ἐναντὶ 18 τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς και 10 τοῦ Βορρᾶ.

Τὸ κύπελλον τῆς καλλιτέρας ἐμφανίσεως ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἡμίσεος τῶν τερματισάντων, ἐκέρδισεν ἐπίσης ἡ Ὑποδιοίκησις Ἀθηνῶν μετὰ 15 ἀθλητάς, μετὰ δευτέραν τὴν Ὑποδιοίκησιν Πειραιῶς μετὰ 5 και τρίτην τὴν Διοίκησιν Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Εἰς εἰδικὴν ἐορτὴν θὰ ἀπονεμηθῇ ὁρατότατον κύπελλον εἰς τὸν νικητὴν τῶν ἀγώνων Κονταράτον. Κύπελλον θὰ λάθῃ ἐπίσης και ὁ δρομεὺς Παπαστεργίου, ὡς πρῶτος τερματιστὴς μετὰξὺ τῶν ἀθλητῶν τῆς Δ.Α.Σ.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πρώτου γύρου τοῦ ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος Ἀρρίων εἶναι τὰ ἑξῆς:

Ἡ Ὑποδιοίκησις Ἀρρίων νικᾷ Ὑποδιοίκησιν Ἀγυῖας ἀνεὺ ἀγῶνος, λόγω μὴ προσελεύσεως τῆς δευτέρας.

Ὑποδιοίκησις Ἐλασσάνος 3 — Ὑποδιοίκησις Τυρνάβου 0.

Ὑποδιοίκησις Βόλου 1 — Ὑποδιοίκησις Ἀλμυροῦ 0.

Ὑποδιοίκησις Βελεστίου 2 — Ὑποδιοίκησις Φαρσάλων 0.

Διὰ τοὺς ἀγῶνας τοῦ β' γύρου τοῦ πρωταθλήματος προεβλήθησαν αἱ ὁμάδες τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀρρίων, Βόλου, Βελεστίου και Ἐλασσάνων.

ΟΙ ΑΘΛΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΜΕΣΣΗΝΗΣ

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀθλητικῶν ἀγώνων τῆς 92ας Φαλαγγος τῆς Ε. Ο. Ν., εἰσὺν ὡς ἑξῆς:

Δρόμος 100 μ. 1) Ε. Διονυσόπουλος 12.1, 2) Α. Πατῆς 12.2, 3) Ν. Πατῆς 12.6.

Ἀλμα εἰς ὕψος.— 1) Γκίνης 1 μ. 65, 2) Σαββίδης 1 μ. 60, 3) Ζαχαρόπουλος 1 μ. 55.

Δρόμος 400 μ.— 1) Ν. Κωνσταντακόπουλος, 2) Γαλούςης, 3) Παναγιωτόπουλος.

Δίσκοβολία.— 1) Γ. Σταυρόπουλος 34 μ. 20, 2) Ι. Κακκαβάς 31 μ. 40, 3) Γκίνης 28 μ. 23.

Ἀλμα ἀπλοῦν.— 1) Ν. Ἀγγελόπουλος 5 μ. 95, 2) Α. Πατῆς 5 μ. 60, 3) Γκίνης 5 μ. 45.

Σφαίροβόλια.— 1) Α. Φωτόπουλος 12 μ. 52, 2) Σταυρόπουλος 11 μ. 98, 3) Ν. Πατῆς 10 μ. 95.

Μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἀγώνων ἡ χοροδία ἔψαλε τὸν Ἑθνικὸν Ὑμνον.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οι Σχηματισμοί Πρωτεύουσας

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Την παρελθούσαν Κυριακήν την πρωϊαν διεξήχθη υπό των μαθητών των Δημοτικών Σχολείων της περιφέρειας Κολωνού ειδική έορτη προς έκφρασιν ευγνωμοσύνης προς τὸν Ἀρχηγὸν μας διὰ τὸ στοργικὸν καὶ πατρικὸν ἐνδιαφέρον του καὶ τὰ μέτρα τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως ὑπὲρ τῆς Νεολαίας.

Εἰς τὴν ἐορτὴν μετέσχε καὶ ἅπανα ἡ δύναμις τῶν Ὑποτομέων τῆς περιφέρειας Κολωνοῦ ἀρρένων καὶ θηλέων, παρέστη δὲ καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος μετ' ἄλλων ἀνωτάτων βαθμοφόρων τῆς Ὁργανώσεως.

Ἡ ἐορτὴ διεξήχθη ἐν μέσῳ ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ε. Ο. Ν. Ὁμίλησε δὲ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, ἐξάρας τὴν πατρικὴν μέριμναν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας ὑπὲρ τῆς Νεολαίας.

Τὴν μεσημέριαν ἐπηκολούθησεν ἡ διανομὴ τοῦ μαθητικοῦ συσσιτίου. Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν. προσέφερεν ὑπὲρ τῶν μαθητικῶν συσσιτίων 12.000 δραχμάς.

Ἐπίσης τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τὴν 5ην μ. μ. εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χαριλάου Τρικούπη Σχολὴν τῶν Καλογραιῶν ἐδόθη ἐορτὴ ὑπὲρ τῆς Στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου. Τὴν ἐορτὴν ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του ὁ Ἀρχηγός μας, παρέστη δὲ καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος, ἡ Διοικητρία τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Πρωτεύουσας καὶ ἄλλοι ἀνώτατοι βαθμοφόροι τῆς Ὁργανώσεως.

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας εἰς τοὺς Κινηματογράφους «Ρέξ» καὶ «Ἀττικόν» ἤρχισε προβαλλομένη ταινία τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας, ληφθεῖσα ἀπὸ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὴν ζωὴν τῶν Φαλαγγιτῶν εἰς τὸ παρὰ τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν Στρατόπεδον τῆς Ε. Ο. Ν. «Ἰωάννης Μεταξάς».

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην 2αν τρέχοντος μηνὸς καὶ ὥραν 8ην μ. μ. τὸ «Ἑλληνικὸν Κουίντετο» ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ συνεργάτου τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Π. Γ. Γλυκοφρύδου μετέδωκεν ἐκ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ πατριωτικὰ θούρια καὶ ἔθνικα ἄσματα τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας.

ΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν. ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΩΤΑΤΗΝ ΕΜΠΟΡΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ

Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΣΥΓΚΛΗΤΟΥ

Τὸ Σάββατον τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος τὴν 6 καὶ 30' μ. μ. εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν ἐγένετο ἡ ἐπίσημος ἐναρξίς τῆς σειρᾶς τῶν διαλέξεων, αἵτινες θὰ δοθοῦν εἰς τὴν αἴθυσαν τῆς Σχολῆς, περὶ τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας, περὶ Θρησκείας, Πατρίδος, Βασιλέως, Οἰκογενείας.

Κατὰ ταύτην παρέστησαν ὁ Πρύτανης κ. Ἐμμανουὴλ καὶ ἅπαντες οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος, ὁ Διοικητὴς τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν κ. Φραγκίστας καὶ ἄλλοι ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Ὁργανώσεως.

Ἐν μέσῳ θυελλωδῶν ἐκδηλώσεων καὶ ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Ε. Ο. Ν. ὠμίλησεν ὁ καθηγητὴς τῆς Σχολῆς κ. Κεραμιδᾶς, ἀναπτύξας ὅτι αἱ διαλέξεις αἵτινες θὰ γίνονται ὑπὸ τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς δὲν θὰ περιορισθοῦν μόνον εἰς τὸν συνῆθη τῶν διαλέξεων τύπον, ἀλλὰ θὰ ἐπακολουθῇ διαλογικὴ συζήτης μετὰ καθηγητοῦ - ὁμίλητοῦ καὶ ἀκροατῶν - σπουδαστῶν.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ διενεμήθη εἰς τοὺς σπουδαστὰς καὶ σπουδαστρίδας τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς Σχολῆς ἡ κάτωθι ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τῆς Συγκλήτου ἐγκύκλιος:

Η ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ἰανουαρίου 1939.

Πρὸς τοὺς κ. κ. Σπουδαστὰς καὶ Σπουδαστρίδας τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν.

Γνωρίζετε καλῶς τὴν στοργὴν, μεθ' ἧς ἡ Σύγκλητος τῆς Σχολῆς καὶ τὸ διδακτικὸν τῆς ἐν νένει προσωπικὸν προσέβλεψαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὁργάνωσιν Νεολαίας καὶ εἰδικώτερον εἰς τὸ ἐν τῇ Σχολῇ τμήμα αὐτῆς.

Ἡ Σχολὴ ὡς πρώτην βᾶσιν τῆς μερίμνης τῆς διὰ τὴν Ε. Ο. Ν. ἔθεσε τὴν κατασκευὴν 500 στολῶν Φαλαγγιτῶν, ἵνα πάντες οἱ Σπουδασταὶ τῆς ἐφοδιασθῶσι διὰ τοιαύτης. Ἡ διάθεσις τῶν στολῶν τούτων θέλει γίνῃ ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Φάλαγγος Ε. Ο. Ν. τῆς Σχολῆς, πρὸς δὲ δέον νὰ ἀπευθυνθῶσι πάντες οἱ μὴ ἔχοντες στολὴν Σπουδασταὶ. Καὶ ἂν ἡ ποσότης αὕτη δὲν ἐξαρκέσῃ ἡ Σχολὴ θὰ συμπληρώσῃ τὸ ἐλλεῖπον ποσόν, διότι ἐννοεῖ ὅπως οὐδεὶς σπουδαστὴς μείνῃ ἀνεὺ στολῆς. Ἡ Σχολὴ ἀπαιτεῖ ὅπως πάντες οἱ σπουδασταὶ περιβληθῶσι τὴν τιμὴν στολῆν τοῦ Φαλαγγίτου.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σαββάτου οἱ καθηγηταὶ ταύτης ἄρχονται εἰδικῶν ὁμιλιῶν σκοπὸν ἔχουσιν τὴν ἐξύψωσιν τοῦ φρονήματος τῶν σπουδαστῶν καὶ τὴν τόνωσιν τῶν Ἐθνικῶν, Θρησκευτικῶν καὶ Κοινωνικῶν ἰδεωδῶν αὐτῆς. Ἡ Σύγκλητος θέλει καὶ ἀπαιτεῖ, ὅπως οὐδεὶς τῶν σπουδαστῶν λείψῃ ἀπὸ τῶν ὁμιλιῶν τούτων, τῶν ὁποίων τόσον ὕψηλός ἐστίν ὁ σκοπός.

Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας, προσφιλεστάτου τέκνου τῆς 4ης Αὐγούστου 1936, εἶναι τόσον ἱερά, ὥστε ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης καὶ Ἀρχηγός τοῦ Κράτους κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς παρέσχε πλήρη τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ προστασίαν καὶ ἔδωκε σφριγῶσαν ζωὴν διὰ τῆς ἰσχυρᾶς τοῦ δημιουργικῆς πνοῆς. Δι' αὐτὴν ἔθεσε τὸ ἀξίωμα ὅτι «τίποτε δὲν δύναται ν' ἀνακόψῃ τὴν ζωὴν καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἀρκεῖ κάθε γενεὰ Ἑλλήνων νὰ εἶναι καλλιτέρα ἐκείνης τὴν ὁποίαν διαδέχεται». Τὴν ὁργάνωσιν ταύτην, ἀπηλλαγμένην κακῶν ἔξεων κακοῦ παρελθόντος, λόγῳ τοῦ μεγάλου σκοποῦ δὲν ἐπιδιώκει, νηδύοκσαν νὰ διοικήσῃ, ὡς ἀνώτεροι ἀρχηγοί, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος καὶ αἱ Α. Α. Β. Β. Υ. Υ. αἱ Πριγκίπισσαι μετ' τὴν βεβαιότητα ὅτι οἱ Φαλαγγίται Σπουδασταὶ θ' ἀναζητήσῃ τὸ ἀτομικὸν των συμφέρον μόνον εἰς τὸ συμφέρον τοῦ ὅλου Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ὅτι ἡ ζωὴ των θ' ἀφιερωθῇ διὰ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν τιμὴν τῆς Πατρίδος, διὰ τὴν ἀνθίσαι καὶ τὴν ἀκμὴν τοῦ τρίτου πολιτισμοῦ τῆς.

Ἡ Φάλαγξ τῆς Σχολῆς, ἐξ ἧς θὰ προέλθουν οἱ οἰκονομικοὶ παράγοντες τῆς χώρας, οἱ ἔμποροι, οἱ βιομήχανοι, οἱ ὑπάλληλοι, πρέπει νὰ εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πληρώσεως τῶν σκοπῶν τῆς Ε. Ο. Ν., διότι ἡ τάξις αὕτη ἀπετέλεσε τὸ στήριγμα τοῦ ἑλληνικοῦ κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος, τοῦ βράχου εἰς δὲν προσέκρουσαν πάντοτε τὰ κύματα τῶν ἀνατρεπτικῶν ἀντεθνικῶν δοξασμῶν τῶν τελευταίων χρόνων. Σεῖς θὰ δημιουργήσῃτε πειθαρχικὸν σύνολον καὶ θὰ εἰσθε εἰς ἐκ τῶν πιστοτέρων θεματοφύλακων τῶν ὡραίων Ἑλληνικῶν παραδόσεων, τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰ θεῖα, τῆς πίστεως πρὸς τὰ ἔθνικα ἰδανικά, τῆς ἀφοσίωσεως εἰς τὴν Α. Μ. τὸν λαοφίλητον Βασιλέα μας καὶ εἰς τὸν μεγαλόπουν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην μας, ἐπὶ δὲ καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν οἰκογένειαν, πυρῆνα τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι πάντες Φαλαγγίται θὰ βαδίσωμεν «ἐμπρός γὰρ μιά Ἑλλάδα νέα».

Ὁ Πρύτανης: Ε. Ἐμμανουὴλ. Οἱ Συγκλητικοί: Π. Τριανταφυλλάκος, Γ. Χαριτάκης, Δ. Καλιτσουδάκης, Κ. Πολυχρονιάδης, Τ. Κεραμιδᾶς, Η. Ἀναστασιάδης, Ι. Τουρνάκης, Ν. Σακελλαρίου, Ι. Δαλιέτος, Σ. Συρμόπουλος, Α. Νέζος, Α. Συρίγος. Ὁ Γραμματεὺς τῆς Συγκλήτου: Ν. Φωτιάς.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οι Σχηματισμοί Πρωτεύουσας

ΜΟΡΦΩΤΙΚΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, προερχόμενοι ἐκ Ναυπλίου, ἀφίχθησαν 300 Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσαι τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ἀργολιδοκορινθίας, μετ' ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς Περιφερειακοὺς Διοικητὰς αὐτῶν. Οἱ Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσαι ἀφίχθησαν διὰ λεωφορείων τῆς γραμμῆς, ἀπεβίβασθησαν δὲ περὶ τὴν 11ην π. μ. εἰς τὰ ἐπὶ τῆς πλατείας Συντάγματος Γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε. Ο. Ν. Ἐκεῖθεν συντεταγμένοι μετέβησαν εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, ἐνθα κατέθεσαν στέφανον διὰ τῶν Περιφερ. Διοικητῶν των.

Πρὸ τοῦ Μνημείου τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου εἶχε παραταχθῇ δύναμις Φαλαγγιτῶν τῆς Περιφερ. Διοικήσεως Πρωτεύουσας καὶ τμήμα τῆς μουσικῆς τοῦ Δήμου Ἀθηναίων πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν. Κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ στεφάνου ἡ μουσικὴ ἀνέκρουσε τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον καὶ τὸν Ὕμνον τῆς Νεολαίας.

Ἐκ τοῦ Μνημείου τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου μετέβησαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Ἐκθέσεως Ὑγιεινῆς εἰς τὸ Ζάππειον, μετὰ ταῦτα δὲ συντεταγμένοι εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἀρεως, ἐνθα ἔσπεψαν τὸν ἀνδριάντα τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου. Περὶ τὴν 1ην μ. μ. οἱ ἐκδρομεῖς - Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσαι μετέβησαν εἰς τὸ παρὰ τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν Στρατόπεδον τῆς Ε. Ο. Ν. «Ἰωάννης Μεταξάς», ἐπισκεφθέντες τὰς ἐκεῖ ἐγκαταστάσεις. Τούτους ἐξέλαβεν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπαρχ. ὁπιστοῦ του καὶ ἄλλων ἀνωτάτων βαθμοφόρων τῆς Ὁργανώσεως, γενόμενος δεκτὸς μετ' ἐνθουσιᾶς ἐκδηλώσεως. Οἱ ἐκδρομεῖς Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσαι ἐγενευσαν εἰς τὸ Στρατόπεδον τῆς Ε. Ο. Ν. Περὶ τὴν 8ην μ. μ. ἀπογευματινὴν ἀνεχώρησαν διὰ τῶν αὐτοκινήτων λεωφορείων, ἐπιστρέψαντες εἰς Ναύπλιον.

Η Ε' ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ»

Τὴν προσεχῇ Πέμπτην 9ην τρέχοντος μηνὸς εἰς τὴν μεγάλην αἴθυσαν τοῦ «Παρνασσοῦ» θὰ δοθῇ ἡ 5η διάλεξις, ἀπὸ τῆς σειρᾶς τῶν διαλέξεων αἵτινες διοργανώσονται ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε. Ο. Ν. Κατ' αὐτὴν θὰ ὁμιλήσῃ ὁ κ. Γ. Ν. Κοφινᾶς, μέλος τοῦ Ἀνωτάτου Οἰκονομικοῦ Συμβουλίου καὶ πρῶν ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, μετ' ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς καὶ δημοσιονομικῆς πολιτικῆς τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὴν διάλεξιν θὰ τιμῇ διὰ τῆς παρουσίας του καὶ ὁ Ἀρχηγός.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Τὴν περασμένην ἐβδομάδα ἐγένετο συγκέντρωσις ἀπάσης τῆς δυνάμεως τῆς Ὑποδιοικήσεως Α. Σ. Ο. Ε. Ε., εἰς τὴν μεγάλην αἴθυσαν διαλέξεων τῆς Σχολῆς, καὶ ἐνῶπιον τοῦ Πρυτάνεως καὶ τῆς Συγκλήτου αὐτῆς.

Παρέστησαν ὁ Διοικητὴς τῆς Δ. Α. Σ., ὁ Διευθυντὸς τοῦ Γραφείου Προπαγάνδας τῆς Κεντρικῆς καὶ μεγάλος ἀριθμὸς ἀνωτέρων βαθμοφόρων.

Πρὸς τοὺς σπουδαστὰς ὠμίλησε πρῶτος ὁ Διοικητὴς τῆς Διοικήσεως, τοὺς ὁποίους ἐχαίρετ' ἐν ἐξ ὀνόματι τῶν συναγωνιστῶν τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν. Συνέστησε δὲ ὅπως οἱ Φαλαγγίται τασσόμενοι ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν βαθμοφόρων φέρουν εἰς πέρας τὸ ἀνατεθέν αὐτοῦς βαρὺ ἔργον.

Μετὰ ταῦτα ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως, ὅστις ἐτόνισεν ὅτι ἡ προσπάθεια τῆς Διοικήσεως θὰ ἔχῃ ὡς μόνον ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ μεταδώσῃ τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν πίστιν τῶν Φαλαγγιτῶν εἰς ἅπαντας τοὺς σπουδαστὰς τῆς Σχολῆς.

Τέλος ὠμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Προπαγάνδας τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ὅστις διὰ συντόμου ἱστορικῆς ἀνασκοπήσεως κατέδειξε τὴν δυναμικότητα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, ἐκδήλωσιν τῆς ὁποίας ἐχαράκτηρισε τὴν ἑθνοσωτήριον Ἐπανάστασιν τῆς 4ης Αὐγούστου.

Τὴν 27ην Ἰανουαρίου ἀπέθανεν εἰς τὸ Νομικὸν Φροντιστήριον ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας ὁ καθηγητὴς τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου Θρ. Πετιμεζᾶς.

Τὴν κηδεῖαν τοῦ ἐκλιπόντος καθηγητοῦ παρηκολούθησε τμήμα Φαλαγγιτῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς.

Ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν, οἵτινες συνώδευσαν τὸν νεκρὸν μέχρι τῆς τελευταίας του κατοικίας, κατετέθη στέφανος ἐπὶ τῆς σοροῦ του.

Τὴν περασμένην Κυριακὴν, πρώτην τῶν Ἀποκριῶν, ἐδόθη ὁ ἀναγγελθεὶς ἐτήσιος χορὸς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου τῆς Δ. Α. Σ. Τὸν χορὸν ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του ὁ Κ. Ε. μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου, ὁ Διοικητὴς καὶ Ὑποδιοικητὴς τῆς Δ. Α. Σ. καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, Ἐπίτιμος Διοικητὴς τῆς Δ. Α. Σ. κ. Γαλανός.

Ἐνῶπιον πυκνοτάτου ἀκροατηρίου ἐγένετο εἰς τὴν Αἴθυσαν Διαλέξεων τῆς Δ. Α. Σ. ἡ 4η τῆς καθορισθεῖσης σειρᾶς διάλεξις ὑπὸ Φαλαγγίτου τῆς Νομικῆς Σχολῆς μετ' ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος τῶν Ἑλλήνων διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Ἦρχισεν ἡ στρατιωτικὴ ἐκπαίδευσιν τοῦ νεοσχηματισθέντος οὐλαμοῦ βαθμοφόρων τῆς Δ. Α. Σ. καθὼς καὶ ἀπάσης τῆς δυνάμεως.

Ἐκ τῆς παρατηρουμένης προθύμου προσελεύσεως τῶν στελεχῶν καὶ Φαλαγγιτῶν καὶ ἐκ τῆς καταβαλλομένης σοβαρᾶς προσπαθείας, δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν τὴν ἀρτιωτάτην στρατιωτικὴν συγκρότησιν ἀπάσης τῆς δυνάμεως.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου Δ. Α. Σ.

ΠΕΡΙΦΕΡ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τὴν προσεχῇ Τετάρτην διδεται εἰς τὸ εὐγενὲς παραχωρηθὲν θέατρον Κοτοπούλης ρεσιτάλ χοροῦ ὑπὸ τῆς χορογράφου τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου τῆς Ἑλλάδος καὶ συνεργατῆδος κας Λουκίας Σακελλαρίου «γὰρ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου». Τὸ ρεσιτάλ τελεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ μας.

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν 23ην τοῦ μηνὸς ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις τῶν Φαλαγγιτισσῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν, αἵτινες παρηκολούθησαν τακτικὰ τὰ μαθήματα τῶν πρώτων βοηθειῶν, ἀπενεμήθη δὲ εἰς αὐτάς σχετικὸν δίπλωμα.

Ἦδη ἤρχισεν νὰ λειτουργῇ καὶ δεύτερον τμήμα. Αἱ συγκεντρώσεις ἐξ ἄλλου ἐξακολουθοῦν τακτικὰ καὶ μετ' ἐκείνης τῆς προθυμίας ἤρχισεν ἡ διδασκαλία πιάνου. Ἐπίσης ἤρχισεν ἡ ἱατρικὴ ἐξέταση τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ λειτουργεῖ κανονικώτατα τὸ νοσηρὸν ἐν ἱατρείῳ τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Ἀθροαὶ ἐγγράφαι τῶν Φαλαγγιτισσῶν διὰ τὴν εἰσαγωγὴν στὸν Οἶκον Φοιτητρίας.

Ὁρασιότατη ἡ ἐκδρομὴ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς εἰς τὸ Στρατόπεδον τῆς Ε. Ο. Ν. «Ἰωάννης Μεταξάς».

Ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχίαν εἶχαν ἐπίσης παρ' ὅλην τὴν κακοκαιρίαν αἱ ἐκδρομαὶ τοῦ 4ου καὶ 9ου Ὑποτομέων τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλ. Ἀθηνῶν εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξάς» καὶ Μεγάλο Πεδύον.

Εἰς τὸν δὲν Ὑποτομέᾳ ἤρχισαν νὰ παραδίδονται μαθήματα Γαλλικῆς καὶ Χειροτεχνίας ὑπὸ εὐγενὲς προσφερθεῖσαν δεοποιιδων. Ἦρχισεν ἐπίσης ἡ ἱατρικὴ ἐξέταση τῶν βαθμοφόρων ὡς καὶ ἡ διδασκαλία ἀπαγγελίας.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Νότου τὸσον μετὰ μαθήματα δὲ καὶ μετ' ἐκείνης τῆς ψυχαγωγίας ὅλα τὰ τμήματα ἐργάζονται θαυμάσια.

Μετ' ἐκείνης τῆς ψυχαγωγίας, χοροῦ, γυμναστικῆς ἐπέραςσε μίαν ὑπέροχον ἡμέραν ὁ 7ος Ὑποτομέας εἰς Πόρτο - Ράφτη.

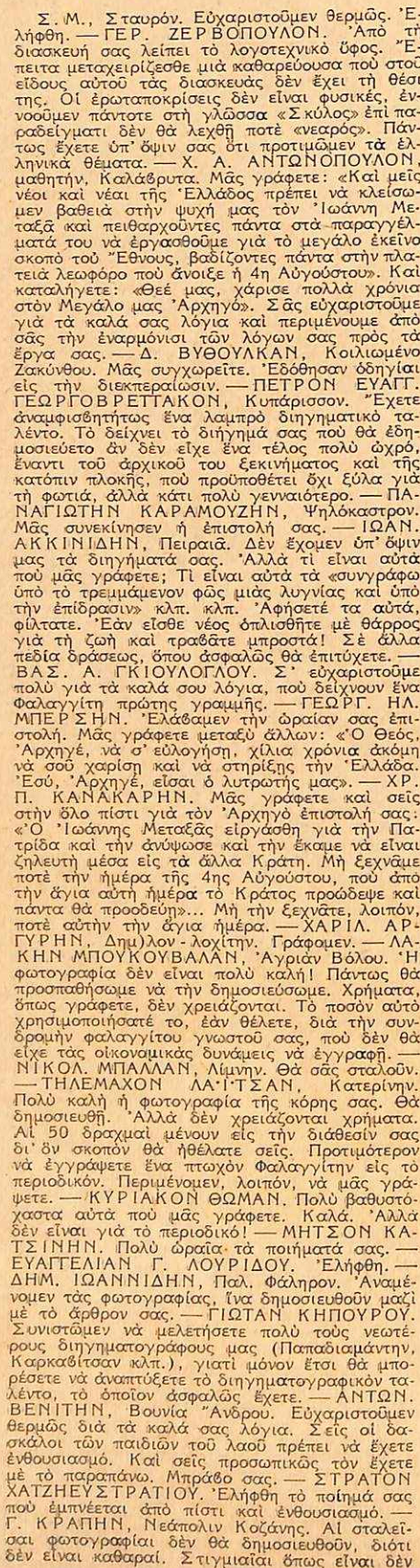
Πρωτοβουλία τῶν Φαλαγγιτισσῶν τοῦ Ἀρσακείου ἠνοιχθὲν λεύκωμα εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Βορρᾶ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγγράφονται τὰ σημαντικώτερα γεγονότα ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ἐντεύθεν, σχετικὰ μετ' τὴν πρόδον καὶ κίνησιν τῆς Ε. Ο. Ν.

Τακτικὰ ἐξακολουθοῦν αἱ συγκεντρώσεις τῶν βαθμοφόρων Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν. Εἰς τὸν Ὑποτομέᾳ Ἀμαρουσίου ἐγένετο ὁμιλία ἀπὸ βαθμοφόρον

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

κάνουν δια κλισσέ. — ΠΑΝΤΕΛΗΝ ΧΡ. ΣΙ-
ΑΠΚΑΡΗΝ, Πολιτευτά. Δεν μπορείτε να γί-
νετε άεργοι πορτοκάλι διότι δεν άρκουν α γράμματι-
κά σας γνώσεις. — Κ. ΤΣΑΚΑΛΑΝ. Έλη-
φθη. — ΝΙΚΟΛΑ. ΚΑΡΥΤΙΝΟΝ, Πύργον. Δεν
έχουν άμφισβήτου ότι έισθε τακτικούς άναγνώ-
στης μας. Σας εύχαριστούμεν. Το φύλλον θα
σας στέλλεται κατά τάς συστάσεις σας. — ΕΥ-
ΑΓΓΕΛΟΝ ΜΑΝΗΝ, Άμυράσθον Χαλκίδος.
Μάς γράφετε: «Είμαι ένας άπλως Φαλαγγίτης,
και εργάζομαι δια την άολυκλήρωσιν του άνα-
διοργισμικού τούτου έργου. Η άγάπη μου, ό
ένθουσιασμός μου, άνευ όδωμείας κολακείας,
είναι άπερίγριπτος. Θά έπεθύμουν να σκορπί-
σω παντού το Εσθγγέλιον του Άρχηγού...» Έρ-
γασθήτε, λοιπόν, εργασθήτε. Άπό σας τού-
νους ή Πατρις άναμνεί την άναγεννήσιν της.
Τό άρθρον σας καλό, άλλ' όχι δια την Νεο-
λαϊαν. Διεβήσασθην στην Κεντρική Διοίκησιν. —
ΑΝΑΡ. ΠΙΣΚΟΠΙΑΚΗΝ, Ρέθυμον. Μάς γρά-
φετε: «Μόνον οι έξ ίδιουσυγκρασίας μικροφύ-
σικά και κακεντρεχείς, τυφλωμένοι άπό το κομματι-
κόν των πάθος, είναι δυνατόν να μη θέλουν να
άναγνωρίσουν το συντελεσθέν μέχρι σήμερα
ανάδομοισμικόν έργον. Η χειρνομία του Άρ-
χιηγού μας υπήρξε πρωτοφανής, ώστε καθε
πραγματικός Έλληνας να αισθάνεται σήμερα μεγί-
στην ικανοποίησιν και άπερίγριπτον χαράν όταν
αντικύρσει και εις την πιο άπόμωρη γωνία της
πατρίδος μας αυτό που λέγεται ήσυχία και ή γα-
λήνη». Μπράβο σας, Μπράβο σου, καλέ Κρη-
τικέ. — Ε. Γ. Α. Ίθακήν. Θά έγγραφώτε.
«Άλλα όχι δι' έν έτος, αλλά δι' ήμνην μόνον.
Όσον άφορά τά άλλα σας ερωτήματα άπευ-
θυνθήτε εις Κεντρικήν Διοίκησιν Νεολαίας,
όδός Καραγεώργιου Σερβίας 4, Άθήνας. — ΙΩ-
ΑΝΝΗΝ ΣΤΑΜΑΝΙΔΗΝ. Ευχαριστούμεν δια
τά καλά σας λόγια. Το πατριολικό σας διη-
γημα καλό, άλλ' δεν είναι για την Νεολαία,
ή οποία θέλει πρό πάντος Έλληνικά, καθαρώς,
διηγηήματα. Την παλαιάν σας συνεργασίαν,
ή σημερινή συνάψις του περιοδικού δεν έχει ύπ-
όψιν. — Ι. ΚΑΤΣΑΡΟΝ, Λαύριον. Πρέπει να
εργασθώτε περισσότερο για να καλλιεργήσε-
τε το άναμψισθητικόν ταλέντο σας. — ΕΝΟΝ.
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ, Πάτρας. — Δυστυχώς, ή συ-
σκευή αύτου του Ραδιού δεν είναι κατάλληλος
διά το χωρίο σας. Πρέπει να βρίσκεται έγγύ-
στα των Άθηνων. Διά το άλλο σας ερώτημα
άποσταθεί εις Σχολήν Έργοσηών Έθνικού
Μετασίου Πολυτεχνείου να σας πληροφορη-
σουν. — ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΩΜΑΝ. Καλά και ό-
για όσα μάς γράφετε περί φίλας, άλλ' φρο-
νόμεν δι' το προτιμώτερον που έχετε να κά-
μετε είναι, πρώτον μάς βοηθήσασθε και με
άλλω, να καθιερώτε να διαβάσете όσο μο-
τερείτε περισσότερο και να μη καταπαίνεσθε
θέματα που είναι έξαιρετικά δύσκολα και απαι-
τούν πειρατή της ζωής και γνώσεις πολλάς.
ΓΕΩΡΓ. ΔΑΡΑΚΤΑΝ. Δεν είναι καλό το άρ-
θρον σας. Μεταχειρίσασθε κατά έκφράσεις:
«Μανδρί της Ειρήνης», «Ενασρκωσις σχεδίων»
κλπ. Προσέχετε: «Εάν έλειπαν όρισμένα φρά-
σεις, όρισμένα κοινοτυπία από το άρθρο σας,
θά ήταν άρκετά καλό! Έτσι όμως...» ΑΝΤ.
Ι. ΠΕΤΡΟΓΛΟΥ, Θέσας. Μάς γράφετε: «Χαι-
ρετίζω μέσω ύμών τον μεγάλο μας Κυβερνήτη,
που ή νεανική μου καρδιά θαυμάζει άκράτητα
και βλέπω με ένθουσιασμό το τερτάστιο έργο
του να πετυχαίνει». Το ποιήμα σας δείχνει άν-
θρωπο που θά μόρσση να γράφη πολλά, μα
που ακόμα δεν άπέκτησε ύφος. Έργασθήτε, λοι-
πόν, διαβάσασθε και άκούομενος στην ποίησιν
«Άλλα προσέξτε. Η ποίησις είναι «τέχνη» και
«έμπνευσις». — Μ. Δ. ΚΑΝΤΑΒΕΛΟΝ, Τρί-
πολιν. Το σταυρούλεόν σας άποτελείται από 5
μικρά μεμονομένα σταυρούλεα, πράγμα που
αντικείται εις ατήν ταύτην την όνομασίαν της
ακρίτως. — Δ. Σ. ΚΑΝΔΑΜΗΝ, Φαλαγγίτην
Β' Υπόδ. «Ηλείας Άπομεινέτε τάς άνθρω-
γράφους λέξεις εις τά σταυρούλεα και τά 3
και 4 γράμματα από μίαν λέξιν. Έχετε επί-
σης πολλάς άπίθωνας και δύσκολους λέξεις.
Άν προσέξετε εις το μέλλον έσθε εις θέσιν
να κάμετε καλά σταυρούλεα. — ΓΕΩΡΓ. ΔΙΑ-
ΜΑΝΤΙΑΝΗ. Έλήφθη, θά χρησιμοποιηθή.
ΣΠΥΡΟΝ ΑΡΜΕΝΙΑΚΟΝ. Μάς γράφετε:
«Ός φρουρός τών συνόρων της Ελλάδος εύ-
χριστώ τούς μέλλοντας να με διαδεχόσθαι νέ-
ους ως και τάς συντροφούς αυτών νεάνιδας,
διότι δια της σημνής των χειρνομιών άπέδει-
ξεν ότι σκεπτόνται ή εύχαίρονται δι' αυ-
τούς». — Ι. Δ., Νίκης 9. Ευχαριστούμεν. Πολύ
καλό το ποιήμά σας. — Ν. Π. ΜΑΡΚΟΠΟΥ-
ΛΟΝ. Έλήφθη το ποιήμα σας «Στη Γαλανό-
λευκη». Καλό το δεύτερο τετράστιον. Παρε-
πέφθη πάντως εις την Έπιτροπήν. — ΒΑΣ.
ΦΕΖΟΝ, Αμφιολοιαν. Έλήφθη και ή δική
σας «έκθεσις» για την σημαία. Καλή. — ΓΕ-
ΩΡΓΙΟΝ ΚΑΡΑΪΪΣΑΚΑΝΗΝ. Η έπιστολή
σου δεν στερείται πνεύματος και μάς εκάματε
ένα γελώσασμε με την καρδιά μας. Βέβαια εί-
ναι πολύ εύκολο να κάμω άδελους καλούς,
λους της κακής ώρας και άδελους καλούς.
Αυτό που μάς στέλτατε είναι καλό και θά δη-
μοσιευθή. — ΣΠΥΡΟΝ ΜΟΥΡΑΤΙΑΔΗΝ, Κα-
ποισιεύη.

ρούφουν. Θά έγγραφίτε, σπεύδατε ώμως να στείλετε την συνδρομήν σας. — ΘΕΟΔ. ΚΥΤΙΔΗΝ. Πολύ καλά, άλλα πρέπει να μεγαλώσω τέρτα — να διαδεστώ για να γράμματα καλώς. — Τ. Ι. ΤΟΥΣΟΥΛΗΝ. Φαλαγγίτην Β. Γυμν. Πειραιώς. Αι λέξεις είναι έπιτυχείς εις τόν σταυρολέξον σας, άλλα δυστυχώς αυτό δεν είναι δημοσιεύσιμον έπειδή αποτελείται από 4 μικρότερα. — Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΝ. Άλλεάνδρειαν. Οι μετάρησσιμονί, λόγω τού μεγέθους των, ακατάλληλοι προς δημοσιεύσιν. Τό σταυρολέξον άνεπιτυχές. Τό «άβροια 15» θά δημοσιευθή. — Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ(:). Τό ρητό δεν είναι τού Άριστοτέλους, άλλα τού Ή. ρακλείτου. Πάντως αι λέξεις είναι άνεπιτυχείς. — ΙΩ. Π. ΚΑΤΟΥΣΑΦ, Τρίπολιν. Τό σταυρολέξον σας είναι καλό, άλλα όριζόμεναι άτελείαι τού δεν έπάρειτον την δημοσίευσιν. — Μ. Α. ΤΡΟΧΑΝΗΝ. Φαλαγγίτην, Λεωνίδιον. Πώς θέλετε όι αναγνώσται μας να γνωρίσουν τόν υιόν τού Ήρα (Άμας); Έάν διορθώνεται πάντως θά δημοσιευθή. — ΑΘ. Α. ΠΟΥΛΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΝ. Άνδριτσαινον. Τό αίνιγμα θά δημοσιευθή. Τό σταυρολέξον σας είναι καλό, άλλα όχι καί δημοσιεύσιμον. Περιμένουμε κανένα καλύτερον. — Γ. Η. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΝ, ΙΓΚΟΡ Β. ΡΑΝΙΣΤΣ, Π. ΑΡΓΥΡΟΝ, Θ. ΠΕΡΙΛΗΝ, ένταθα, Ν. ΜΠΑΚΟΝΙΚΑΝ, Θεσσαλονίκη. Αι λύσεις τού σταυρολέξου τού 13ου φύλλου άπολύτως όρθαί. — Π. ΙΕΡΙΧΟΝ, Κ. ΠΕΡΤΟΝ, Ν. Α. ΦΕΝΤΟΥΛΗΝ, ΑΝΝΑΝ ΒΕΡΣΗ, Ι. ΙΑΚΩΒ. ΒΙΑΝΗΝ. Αι λύσεις τού σταυρολέξου, έλαφρώς λανθασμέναι. — ΠΟΥΛΣΟΥΛΟΝ(:). Τό σταυρολέξο σας έχει τό ελάττωμα να χωρίζεται σέ 5 μικρότερα. Έχει έξ άλλου δύο γράμματα στο ίδιο τετράγωνον καί λέξεις άπίθανους. — ΑΙΚ. ΣΒΩΡΩΝΟΥ. Έλήφθησαν άμφοτέρω άποδληθέντα προς κρίσιν. — ΚΩΝΣΤ. ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΝ, φυλακάς Αδέρφω, ένταθα. Μας άγώνισαν περιμένοντε την άποφυλάκισιν μέποτε να ταχθώμεν κάτω άπ'τόν γαλανόλευκόν πέλο τής γλυκέας μας Πατρίδος. Τό καθεστώς τού πρό τής 4ης Αυγούστου μας παρέμεινε στο κακό! Μέ πόση χαρά βλέπουμε τώρα την Πατρίδα μας μέσ' από τό σίδερα καί αναπαλούμε μία μεγαλυτέρη δόξα για την Πατρίδα μας. Μέ πόση χαρά παρακολουθούμε την Πατρίδα τών Νέων τής Ε. Ο. Ν. καί ή ψυχή καί ή όρσις γαλλιάει». Δεν έζουρμε πός βρεθήκατε άνα μέσα. Ένα έζουρμε. Πώς είμεθα βέβαιοι ότι από αύτού μέσα θά βητέ γρήγορα καλός πόλιτης χρήσιμος στην κοινωνία, όταν έχετε τέτοιαν επιτιλίμειαν. — ΣΟΦ. ΠΟΥΛΟΥ. Έλήφθη. Θά διαδεσθώ από την Έπιτροπή. — ΙΩΑΝ. ΔΗΜΟΥ. Έάν δεν έπάρει να πάρετε. — Ι. ΠΑΠΟΥΛΙΔΗΝ. Σας συγχάριμον διά τή καλώς σας λόγια. — ΙΩ. Μ. ΚΑΡΠΟΥΖΗΝ, Φαλαγγίτην, Μοσχάτον. Σας συγχάριμον διά τή έχοια σέδιάς τών σταυρολέξων σας, τά όποια είναι έπίσης καλά. Έλαβον σειράν δημοσιεύσεως, τό έν δέ έξ αυτών πείσαν να δημοσιευθή εις τό φύλλον τής Έθνικής Έορτής. — Γ. ΓΕ. ΩΡΓΑΝΤΙΔΗΝ, Θεσσαλονίκη. Διά τās δημοσιεύσεις αύτου τού έίδους έχομεν είδικον συνηργάτην. Στείλατε μας καί άλλο. — Κ. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ. Θά χρησιμοποίησαμεν μερικά από τās άσκήσεις που μάς στείλατε. — ΗΛ. ΜΠΟΥΤΣΙΚΑΡΗΝ, Γόθειον. Τό σταυρολέξον «Ε. Ο. Ν.» άνεπιτυχές (άντιτορπιλλικά καί όχι άντιτορπιλλικά). Τό άλλο, τού όποιου δεν μάς στείλατε την σημασίαν, τών λέξεων, είναι πολύ καλό, άλλα καί πολύ δύσκολο διά τούς άνω γνώστας μάς. — Σ. Δ. ΣΑΡΑΤΣΙΩΤΗΝ, Πύλον. Τό όρώσαν σας σταυρολέξον έλαβε σειράν δημοσιεύσεως. — Μ. Γ. ΠΕΡΙΦΑΝΗΝ, Πειραιά. Καλό τό άνέκδοτό σας, άλλα... πολύ γνωστό. — Δ. ΓΚΡΙΤΖΑΝ, Βέρροισαν, Έγκρινον αι άσκήσεις σας. — Ν. Α. ΖΑΓΚΙΛΑΒΕΡΑΝ, Λιθωρίκιον. Δεν είναι κακό τό σταυρολέξον σας, άλλ' όχι καί δημοσιεύσιμον. Άποφύγετε τās ένάνας λέξεις εις τās σταυρολέξεις. — Α. ΑΝΔΡΕΑΔΗΝ, Σκαπανέα, Ν. Όρεστιάδα. Σας συγχάριμον διά την έπίδοσιν σας εις τās λύσεις τών άσκησεων που δημοσιεύομεν. Είναι μία άπασχόλησις που όδεύει την άντιληψιν καί εύρύνει τόν κύκλον τών γνώσεων. Ό «Λαβύρινθος» σας πολύ καλός. Δημοσιεύεται. — ΣΠ. Α. ΜΑΝΙΑΡΙΖΗΝ. Τά αθλητικά παιγνίδια σας είναι γνωστά καί δημοσιεύσιμα. Περιμένουμε καί πρωτότυπον, ό δικό σας. Άπό τά άλλα πείσαν να δημοσιεώσωμεν μερικά. — ΑΡΧ. ΧΑΛΔΕΖΟΥ, Μυτιλήνη. Κατασκευάσατε ένα σταυρολέξο όπως — όπως καί έθυσάσατε την όρθογραφίαν κατά πρότυπον άσυγχώρητον. (Είναι εις καί όχι ρής, Βάσω καί όχι Β βάσω, Όσάντην καί όχι Όσάνδη, Νιόδη καί όχι Νιόδι, Ίάσαν καί όχι Ίάσαν κλπ.). Άπό την έπιστολήν σας φαίνεται καλή όρθογραφός καί την όρθογραφίαν πρέπει να έχετε όπ' όφιν σας κυρίως, όταν κάνετε σταυρολέξας. Στείλετε μάς κανένα άλλο.

Τύποις : «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ . . . ΔΡΑΧ.	1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 30 Ἰουνίου 1938) „	10.471.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Προεξόφλησις συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν, τοκομεριδίων καὶ ἄλλων οἰωνδῆποτε ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν τίτλων.

Ἀγορὰ καὶ πώλησις ἐξωτερικοῦ συναλλάγματος.

Δάνεια καὶ πιστώσεις δι' ἀνοικτοῦ λησμοῦ ἐπὶ ἐνεχύρῳ δημοσίων χρεογράφων, μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ἑταιριῶν, ἐμπορευμάτων καὶ ἐνεχυρογράφων.

Προκαταβολαὶ ἐπὶ φορτωτικῶν καὶ πιστώσεις πρὸς παραλαβὴν φορτωτικῶν
ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ ἀλλοδαπῇ.

Δάνεια πάσης φύσεως πρὸς συνεταιρισμούς, κτηματίας καὶ παραγωγούς.

Καταθέσεις ὀψεως, προθεσμίας καὶ διαρκεῖς.

Καταθέσεις Ταμιευτηρίου.

Τηλεγραφικαὶ καὶ ταχυδρομικαὶ ἐντολαὶ πληρωμῆς ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἔκδοσις πιστωτικῶν ἐπιστολῶν.

Ἔκδοσις ἐπιταγῶν ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Εἴσπραξις συναλλαγματικῶν, γραμματίων εἰς διαταγὴν, ἐπιταγῶν, φορτωτι-
κῶν καὶ ἄλλων ἄξιῶν.

Ἀγορὰ καὶ πώλησις μετοχῶν καὶ χρεογράφων ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ Ἀθηνῶν
καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διὰ λογαριασμῶν τρίτων.

Φύλαξις χρηματογράφων παντός είδους και κιβωτίων άδήλου περιεχομένου.

Ἐκμίσθωσις χρηματοκιβωτίων πρὸς φύλαξιν τίτλων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων.

Παροχή ἐγγυήσεων ὑπὲρ τρίτων. Γενικῶς ἐκτέλεσις τραπεζικῶν ἐργασιῶν πάσης φύσεως.

